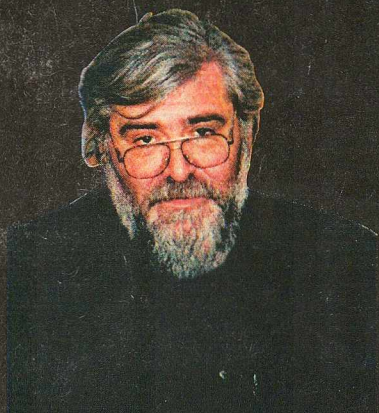

Flacăra 1

Magazin ilustrat • 5.000 lei • Pentru abonați – 2.000 lei • anul 1998

PREMIILE FLACARA 1997

SCA BUCUREȘTI, Calea Rahovei 301, sector 5

Tel: 789.71.70/789.31.48; Fax: 789.71.03.

Cooperativa „Încălțăminte manuală” București a fost înființată prin inițiativa unui grup de mici meșteșugari cizmari în anul 1947.

În anul 1990 s-a transformat în **Societatea Cooperatistă Comercială pe Acțiuni „ELEDUR”**, cu un număr de 1700 membri cooperatori acționari, fiind una dintre cele mai mari societăți cooperatiste din România.

Profilul de bază este producția de încălțăminte pentru copii, femei și bărbați. De asemenea, paralel cu această activitate funcționează un colectiv ce execută garnituri, tălpi, pingele, tocuri și alte profiluri din cauciuc sau mase plastice.

Activitățile de producție se realizează în spațiile moderne din cadrul complexului proprietate a societății din București, Calea Rahovei nr. 301. Dotarea tehnică este deosebită.

Organizarea producției este realizată în flux, pe utilaje moderne, atât la croit cât și la cusut fețe și la tălpuit.

Benzile transportoare cât și utilajele pe care se realizează încălțăminte de cea mai bună calitate creează condițiile necesare unei productivități deosebite și implicit consumuri și prețuri reduse.

Marca „ELEDUR” este recunoscută atât în țară cât și în străinătate, contractele de colaborare cu firme de renume italiene, franceze, germane, belgiene, rusești și israeliene spunând totul despre valoarea produselor „ELEDUR”.

Pentru piața internă oferim produse din piele naturală ce asigură toată gama de solicitări, la cele mai mici prețuri de realizat în această perioadă.

Ofertele de colaborare se primesc direct la sediul societății, prin reprezentanții oficiali ai solicitanților.

Ofertele serioase care se pot derula pe o perioadă mai îndelungată beneficiază de facilități.

Se primesc colaboratori și pentru execuție în lohn (toate materialele asigurate de beneficiar).

COLECTIVUL DE CONDUCERE

PREȘEDINTE: Foder Cristian

CONTABIL ȘEF: Palade Constantin

**SUCCES TUTUROR
PARTENERILOR DE AFACERI!**

Text de ELENA POPESCU

**PANTOFUL
PURTÂND
MARCA**

este ELEGANT
este DURABIL
este COMOD
este UȘOR
este CEL MAI IEFTIN
este CEL MAI CERUT PE PIATĂ
P/10320

Pag. 5

Dosar 5

Drogul ca viață, viața ca drog

Spectacol politic 10

O criză pentru liniștea dumneavoastră
Monarhia – obsesie greu de suportat

Cronică mărunță 14

Lumea cu geometrie variabilă 16

Italia - Remodelarea scenei politice

Profile 18

Cristina Deleanu și Eugen Cristea
Marian Alecu - Director General McDonald's România

Premiile Flacăra 1997 21

Reportaj 30

Mina de sub semnul crucii

Viață mondenă 32

VIP – Anchetă Flacăra
Adolescenți bolnavi de pian

Cultura fără frontiere 34

Mașina de scris 36

Film 38

„Herculăș”
De jur împrejurul ecranului

Sport 40

C. E. de Fotbal 2000 – sorți pentru sfârșitul de mileniu
Lia Manoliu a intrat în legendă

Rețete 43

Divertisment 45

Pag. 30

Pag. 38

SALA DE
LECTURĂ

SALA DE
LECTURĂ

Flacăra nr.1/1998/Fotografii de Petre Cojocariu, Florin Ioniță și Timi Șlicaru

10.320 J

Există președinți străluciți și monarhi nătângi. Există despoți luminați și dictatori criminali. În toată brambureala iscată, în unele zone ale globului, de disputa între republicani și monarhiști se uită un singur lucru: nu forma de guvernământ e importantă, ci omul care o reprezintă.

Regi, Președinți, Dictatori...

Astăzi, când scriu aceste rânduri, e ziua lui Eminescu. Se împlinesc 148 de ani de la nașterea sa, și fiind încă sub impresia **Galei Premiilor Flacăra**, desfășurată vineri, 9 ianuarie, la Palatul Elisabeta, în prezența Regelui Mihai I al României, îmi aduc aminte o afirmație a adevăratului rege al poeziei românești (care este creatorul **Luceafărului**, nu autorul **Coanei Chirița**): „poporul român este din vechime monarhic”. Și realizez că, de această vechime, evocată de marele poet cu dragoste, generația mea n-a avut cum să ia cunoștință decât din cărțile cu o istorie mistificată a neamului, toată viața trăind într-o republică impusă de sovietici, condusă, rând pe rând, de Gheorghe Gheorghiu-Dej, Nicolae Ceaușescu, Ion Iliescu, iar acum, de Emil Constantinescu.

Primele trei personaje vor fi reținute, desigur, de memoria colectivității pentru faptele lor ignobile, mârșave, criminale. Urmașii noștri se vor minuna de răbdarea pe care am avut-o acceptându-le ca pe niște diriguitori atotputernici ai destinului românesc. Și, poate, ne vor judeca aspru fiindcă am fost slabi în fața terorii, lăsându-ne călcați în picioare cu prea multă ușurință, puțini fiind capabili de acte de împotrivire soldate cu sacrificiul vieții.

Dar cum va rămâne în cartea de istorie actualul președinte al țării, pe care l-am votat cu încredere, pe care **Flacăra** l-a și premiat, pentru că în noiembrie 1996 a întruchipat „Triumful democrației”? Cum va fi catalogat cineva dornic să fie socotit garant al democrației, dacă afirmă că, în timpul mandatului său, nu va permite

schimbarea formei de guvernământ? Dar dacă poporul i-ar cere această schimbare, s-ar opune cu aceeași vehemență? Oare ce loc i se va rezerva celui care ne-a promis adevărul despre teroriștii din decembrie, care ne-a făgăduit solemn că nu vom mai cunoaște umiliințele provocate de frig, de foame, de sărăcie? Se va ține, oare, până la urmă, de cuvânt, și apoi, în deceniile care vor urma, poporul îl va pomeni cu tot respectul? Se va alinia lângă predecesorii săi evocați fără nici o urmă de regret? Sau, poate, nu va fi amintit decât în treacăt, nemeritând nici măcar rândurile acordate celorlalți?

Printre figurile ilustre ale neamului se numără voievozi întemeietori de țară, domnitori viteji și înțelepți, regi care au contribuit la cucerirea Independenței, la Marea Unire în hotarele firești, sau au jucat un rol important în destinul Europei prin întărirea curajoasă a coaliției antihitleriste în ultima conflagrație mondială. Pe toți aceștia, cât va exista ființa noastră națională, îi vom venera, uimindu-ne de statura lor legendară. Până acum, însă, nici un președinte al României nu s-a ridicat la înălțimea ilustrațiilor înaintași de stirpe monarhică. Republica n-a dat încă nici un conducător al ei care să figureze la loc de cinste în cartea de istorie a neamului. Să fie haina de președinte incomodă pentru români? Ori e de vină lipsa de tradiție republicană? Oare când va apărea, în succesiunea ineluctabilă a mandatelor prezidențiale, primul om de care vom fi cu adevărat mândri fiindcă se află în fruntea destinelor țării? Cât vom mai aștepta? Un deceniu? Un secol?

Sergiu Brion

Drogul ca viață, viața ca drog

Marcă a decadentei societăți capitaliste, drogul era – înainte de 1989 – un concept cvasiinexistent în viața românilor. Și cum România nu avea bolnavi de SIDA și prostituție – din statisticile oficiale lipseau, evident, drogații.

După decembrie '89, retina unei lumi întregi a fost zgâriată de puștii cu pungile de aurolac strânse la gură; inspirând adânc își plăteau astfel biletul spre o alt fel de călătorie. Deveneau vagabonzi de trei stele.

Profitând de anomia generalizată, românii iau contact cu primele stupefiante. Și, dacă la început pătrunderea în țară a fost destul de timidă, după 1994 se constată o creștere

exponențială a cazurilor de dependență de stupefiante. Nu era pentru prima oară când copiam modelul occidental. Sau îl adaptam rapid propriilor necesități într-un original stil mioritic privind peste graniță, la vecini.

În câțiva ani, prăbușirea Zidului Berlinului și, ulterior, războiul din fosta Iugoslavie au modificat profund geografia europeană a drogurilor. Țările din fostul Pact de la Varșovia au devenit nu numai căi privilegiate de dirijare a stupefiantelor spre Europa occidentală și

centre de transformare, dar și importante piețe pentru consum. Uneori, politica eșecului reprimării ascunde mobilități diplomatice. Statele închid ochii în privința acestui trafic, pentru a-l pune în serviciul propriilor interese, iar narcodolarii găsesc întotdeauna bănci care să-i primească. Chiar și în România.

Droguri fără frontiere

Începând cu 1990, România face în mod oficial cunoștință cu drogul. Dacă putem afirma că în prezent utilizarea abuzivă de droguri este relativ ținută sub control, nu același lucru îl putem spune despre traficul cu „moartea albă”, știut fiind faptul că România se confruntă cu fenomenul tranzitării sale de mari cantități de stupefiante pe „Ruta balcanică”.

Mirosul banilor rezultați în urma acestor afaceri i-a atras și pe unii români ce au acționat astfel în vederea internaționalizării traficului de droguri.

Dacă în anii 1991 și 1992, în traficul de droguri a fost implicat doar câte un cetățean român, în 1993 numărul acestora a crescut la 15, iar în prima parte a anului 1994 la 27, ceea ce reprezintă aproape 60% din totalul persoanelor cercetate pentru asemenea fapte. Astăzi, din 3 persoane implicate, una este de origine română.

O altă categorie de români amestecați în acest gen de infracțiuni provine din rândul celor ce au părăsit țara, stabilindu-se în afara granițelor. Astăzi, o parte dintre ei au devenit intermediari sau curieri ai diferitelor rețele internaționale, spălând – unde-n altă parte decât în România – banii negri din droguri albe.

Doctor Cristian Bellu-Bengescu

Foto: FLORIN IONITĂ

În ceea ce privește volumul confiscărilor, acestea oscilează de la câteva grame până la tone: în 1991 au fost confiscate 35,820 kg, în 1992 – 30,520 kg, în 1993 – 11.384,690 kg, în primele luni ale anului 1994 – 1.869,263 kg droguri. Dintre acestea cel mai des întâlnit și confiscat este cannabisul – 12.753,823 kg.

În februarie-martie 1994 au fost anihilate două

rețele de infractori ce acționau pe „Ruta balcanică” (în care este inclusă și România), constituite din 11 traficanți de droguri, dintre care 4 au fost arestați în România, 5 în Germania și câte unul în Ungaria și Turcia. Au fost confiscate 162,2 kg heroină pură, în valoare de 4.890.000 \$ SUA, din care 95,39 kg au fost confiscate pe teritoriul românesc.

Unii se internează ca să scape de poliție

Specialiștii români în toxicomanii, așa puțini cum sunt – adică patru – tot încearcă, de câțiva ani încoace, să tragă semnalul de alarmă asupra problemei drogurilor. Deocamdată, însă, amploarea acestui fenomen nu pare a fi conștientizată la nivel oficial. Se merge pe ideea că, lasă, n-or fi chiar așa de mulți drogați, păi ce să zică Occidentul dacă noi ne plângem? Până să se dumirească Ministerul Sănătății, până să se facă statistici și analize, românii recuperează, bine mersi, diferențele față de lumea bună. Ba, mai mult, ai noștri ca brazilii au sărit peste faza drogurilor ușoare și s-au dat direct la heroină, ca să fie „la sigur”. Pe lângă faptul că este un drog puternic, heroina instalează dependența cât ai bate din palme. De aici încolo, Dumnezeu cu mila! Dependenții se lasă în voia drogului, pentru el sunt în stare să sacrifice orice, să se compromită, să fure și chiar să omoare. Pe cât de simplă este instalarea dependenței, pe atât de complicată este tratarea ei. Din punct de vedere medical, dependentul de drog este un bolnav psihic. Și – cel puțin în România – nimeni nu moare de grija lui.

Până în 1996, România era singura țară europeană fără un centru de tratare a dependențelor de drog. Prin cele 30 de paturi ale Centrului pilot pentru toxicomanii, cu sediul în Spitalul „Gheorghe Marinescu”, din București, au trecut peste 500 de pacienți, în numai un an și jumătate de la înființare. Numărul acesta, desigur, nu spune prea multe despre cifra reală a consumatorilor. Este doar ceea ce se vede din subteranele drogului, pentru că internările se fac numai la cererea pacientului, în baza unui contract scris. Și cine vine să se trateze de bunăvoie? În nici un caz înrăiții heroinei, traficanții mai mari sau mai mici, cei care și-au făcut din drog un mod de viață. La tratament ajung, de regulă, excepțiile acestui joc periculos. Cristian Bellu-Bengescu, șeful Centrului pilot pentru toxicomanii, își împarte pacienții cam în trei tabere: „Unii doresc cu adevărat să renunțe la drog, vin aici foarte hotărâți, cooperează și lucrurile merg bine. Alții, însă, apelează la tratament doar pentru că nu mai au bani de droguri. Știu că medicamentele îi ajută să suporte agitația. Principala lor

grijă rămâne procurarea mărfii și, mai devreme sau mai târziu, își fac rost și de banii necesari. În fine, unii dependenți simt că a început să mișune poliția în jurul lor și vin aici doar pentru a scăpa de urmărire. Poliția nu-i poate lua din spital. Firește că toți declară că vor să scape de drog, chiar dacă motivele reale ale internării sunt altele”.

Asistentele joacă după cum cântă drogații

Cei mai mulți dintre pacienți sunt bărbați tineri, până în 25 de ani, cu profesii dintre cele mai diferite. Ei susțin că s-au apucat de droguri din curiozitate, din teribilism sau ca să nu facă opinie separată la o petrecere, într-un grup de prieteni. După două-trei prize, situația le-a scăpat de sub control.

În baza contractului semnat la internare, vizitele în pavilionul de toxicomanii sunt interzise, pentru a preveni introducerea drogurilor. Din păcate, însă, chiar personalul medical este obligat să încalce înțelegerea. De vreme ce au slăbit 25-35 kg, în câteva luni, pacienții au nevoie de o alimentație sănătoasă, ceea ce spitalul nu le poate oferi. Așa că sunt permise vizitele aducătoare de hrană, ceea ce înseamnă, evident, că se pot strecura și droguri. În jurul spitalului patrulează fel și fel de indivizi, îngroziți că-și pierd clientela sau că vor fi turnați. Pentru „bolnavii” marfa se dă gratis. Și ce să facă băiatul de la pază dacă vine unul, cu cuțitul la ivală, dornic să-și viziteze prietenul internat? Face și el ce poate, adică se dă la o parte. Chiar dacă șeful Centrului a răspândit zeci de memorii și sesizări, paza toxicomanilor a rămas cum am stabilit, aproape inexistentă. Și dacă moare cineva, prin supradoză, Ministerul Sănătății, după îndelungi cercetări, o să ajungă la concluzia că așa i-a fost soarta. Cât despre personalul medical de la toxicomanii, ce să mai vorbim? Din schema aprobată pentru 59 de cadre au fost angajate doar 17, după restructurări au rămas 14. Veșnica problemă a lipsei de fonduri. După-amiaza și noaptea, când o

Foto: FLORIN IONITĂ

Un alt fel de DICȚIONAR

☛ **drogul** – acea substanță naturală sau sintetică susceptibilă a crea un efect asupra sistemului nervos central, o dependență fizică sau psihică și un pericol sanitar sau social.

☛ **obișnuința** – stare rezultată din consumarea repetată a unui drog. Caracteristicile sale sunt: dorința de a continua să iei drogul, tendința de a mări dozele, dependența de ordin psihic în privința efectelor drogului și efectele dăunătoare care, dacă

există, se raportează în principal la individ.

☛ **toxicomania** – stare de intoxicație cronică sau acută provocată de consumarea repetată a drogului natural sau sintetic. Se caracterizează prin: nevoia de a continua consumarea drogului și de a-l procura prin orice mijloace, tendința de a mări dozele, dependența psihică și fizică în privința efectelor drogului, consecințe dăunătoare asupra individului și societății.

☛ **dependența psihică** – starea în care drogul produce un sentiment de satisfacție și pulsație psihică necesitând administrarea periodică sau continuă pentru provocarea plăcerii.

☛ **dependența fizică** – stare adaptativă caracterizată prin apariția tulburărilor fizice intense atunci când administrarea drogului este suspendată sau acțiunea sa este contracarată de un antidot specific.

☛ **stupefiantele** – în prezent sunt 116 stupefiante plasate sub control în virtutea Convenției din 1961. Este vorba de opium și derivații săi – morfină, codeină, de stupefiante sintetice ca methadone și pethidine, precum și de cannabis și cocaină.

OPIUMUL se obține din capsula macului opiaceu, prin incizarea laterală. Lichidul alb (latex) scurs, în contact cu aerul, se oxidează devenind maroniu. Prin

asistentă tânără are în grijă 30 de drogați, cu reacții nu tocmai ortodoxe, e jale. Asistenta nu are decât să joace după cum îi cântă pacienții, să le dea ce medicamente vor ei, să îi lase la cumpărături ori la plimbare. Nici șeful Centrului de toxicomanii nu are cine știe ce putere în fața pacienților puși pe scandal. Unii îi mai dau cu pumnul în birou, alții îi mai sparg geamul, alții amenință cu intervenția bruneților de peste gard. Și uite așa, ditamai specialistul în toxicomanii, fost bursier al Consiliului Europei, este obligat să procedeze după cum îl duce mintea pe vreun amărât.

Se poartă seringă de grup

Centrul de toxicomanii este doar o verigă din terapia dependențelor de drog. Aici se tratează numai dependența fizică, ceea ce înseamnă cam 5-10% din rezolvarea definitivă a unui caz. Procedura este destul de simplă. Pacienților li se administrează tablete de METADONĂ, un fel de înlocuitor de drog, fără efectele care circulă în folclor, gen oameni năuciiți, în chinuri, cu ochii eventual bulbucați. Tratatamentul durează 12-14 zile, în funcție de organismul bolnavului, de vechimea dependenței, de tipul de drog folosit, de calea de administrare. Vestea proastă este că și românii au trecut la injectarea drogului, fumatul sau prizatul fiind considerate, deja, jucării. Asta s-ar traduce în alarmă de gradul zero, pentru că o seringă circulează între toți componenții unui grup, fără ifose de sterilizare. La Spitalul Colentina au și apărut cazuri de combinație drog-SIDA.

Dependența fizică se poate rezolva, fără probleme, în două-trei săptămâni. Numai că degeaba, dacă lanțul terapeutic nu continuă cu centre de zi și comunități terapeutice care să rezolve și dependența psihică. În România nu există așa ceva, drept pentru care tratamentul e tocmai apă de ploaie. Pacienții de-abia externati nu rezistă tentației și – într-un târziu – vin din nou la spital. Învărtita în acest cerc ne costă timp, bani și chiar vieți. Ar fi mai bine – ba poate și mai ieftin – să ne luăm drogații în serios.

Moș Crăciun cu heroină

Gabriel a venit în sala de așteptare fără nici un chef de vorbă, doar pentru că l-a rugat domnul doctor. „Hai să vă povestesc, dar să nu mă fotografiați, că nu vreau eu. Ce să vă spun?”

Are 25 de ani și pare mult mai în vârstă. Ori poate părul răvășit să-l facă așa, fața palidă, halatul legat aiurea peste o pijama ponosită... Cine știe?

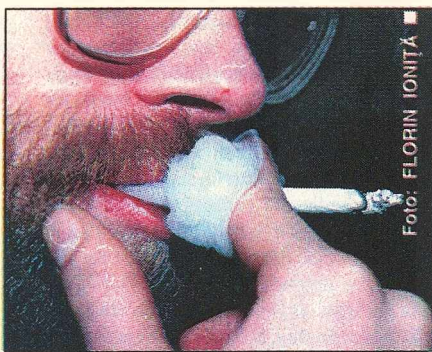

Foto: FLORIN IONITĂ

Se droghează de patru ani, de când era student, numai cu heroină. La început a luat-o în joacă, apoi s-a învățat să obțină așa o anumită stare de bine, mai apoi n-a reușit să se controleze: „Anul trecut mi-am anunțat părinții, ca să știe și ei, ca să mă ajute să renunț. Nici n-au crezut! După aceea, când s-au prins că nu-i glumă, a ieșit scandal. M-am internat și o vreme chiar mă lăsasem. Au venit sărbătorile, am fost la petreceri... Toate bune și frumoase, numai că de Crăciun mi-am cumpărat heroină, la folie de aluminiu. Am dat 400.000.”

Gabriel are o prietenă „curată”, respectiv neatinsă de droguri, motiv pentru care chiar ar vrea să renunțe la heroină. De aceea s-a internat din nou. Părinții și colegii de birou știu că este în vacanță, la munte.

Interviu cu o drogată

Alexandra are 24 de ani, arată bine și, culmea, după 3 ani de droguri are o inteligentă spirt. A fost studentă la Farmacie, vorbește în cunoștință de cauză despre substanțe halucinogene. Crescută din scurt, când a venit ca studentă la București a vrut să „recupereze” timpul în care nu s-a putut distra. La facultate s-a combinat cu un negru ce se învățea printre greci. Negrul ei se droga cu heroină la folie, grecii, ceva mai rafinați, se țineau cu crack și ecstasy + L.S.D. Ea a ținut-o gradat, mai cu diazepam la început, mai cu hașiș, până când a ajuns să facă inhalatii cot la cot cu negrul. La un moment dat, negrul s-a întors la el în țară. Disperată și deja dependentă, Alexandra ar fi făcut orice pentru o doză: „Voiam neapărat. Când luam, vegetam așa, câteva ore, nu îmi mai trebuia absolut nimic”. A început să se miloghească de traficanții din diverse puncte: Distor, Big-Berceni... Aceștia îi mai dădeau câte o doză pe gratis, să o mențină dependentă și o foloseau.

Fiindcă vorbea engleză și franceză, Alexandra devenise un fel de intermediar între traficanți și clienții străini, primea comision în grame de heroină. Intrase într-un grup de consumatori traficanți,

în majoritate români. În cele din urmă a prins-o poliția și a ajuns, via I.G.P., la Pavilionul XVI. Alexandra își termină povestea cu o frază care în alte circumstanțe ar suna banal: „Am 25 de ani, da' mă simt ca de 43”.

Student sub semnul drogului

În traficul de droguri, la scară micro, se practică sistemul din om în om gen sectă: clienții tradiționali, de încredere, aducând ei înșiși și recomandând viitorii clienți. Metoda, înceată dar sigură, garantează explozia pieței și imposibilitatea autorităților de a mai controla fenomenul. Dealerii preferă cluburile sigure, patronii acestora primind, de regulă, un comision gras din afacere. Marfa vândută variază în funcție de puterea de cumpărare a celor care le frecventează. Drogurile ieftine precum marijuana sau hașiș se pot procura din Club Martin, discoteca studentescă R2, club A sau Hard & Heavy Cafe, în timp ce drogurile scumpe gen heroină sau cocaină sunt întâlnite fie în cluburile studențești Maxx sau Dumars, fie în rafinatul Casino Palace (existând aici un veritabil circuit închis în acest sens, rezervat împătimitilor jucători din Israel).

Una din zonele cele mai căutate de vânzătorii de droguri este Regia. De regulă, potențialii cumpărători sunt studenți provinciali aflați în primii ani ai facultății. Zile și nopți ale unor studenți plictisiți... Scăpați de sub tutela părinților, în marea lor majoritate suferind de complexul provincialului și având ceva bani prin buzunare, aceștia cad pradă tentațiilor capitalei. Totul, de la alcool și prostituție până la jocuri de noroc sau droguri, formează un cerc vicios.

Pe Giurache, un tip cu părul unsuros, dar lung, și cu mutră de mahmur tâmp, l-am cunoscut în

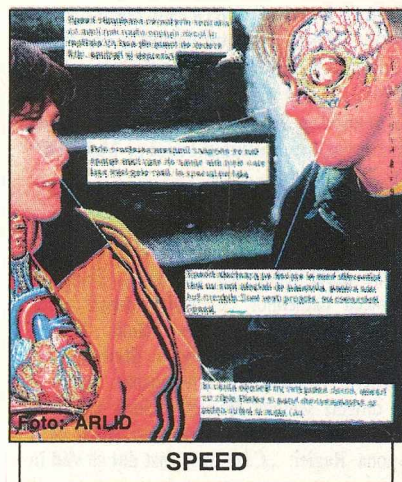

Foto: ARLO

SPEED

prelucrare chimică se obține opiumul brut. De obicei se fumează sau se inhalează. Efectele principale constau în euforie, tulburări mentale, putere redusă de concentrare, impuls sexual redus.

MORFINA este principalul component activ al opiumului. Se transportă, în traficul ilicit de droguri, sub formă de plăcuțe solide, de culoare bej. Are efect 3-6 ore și creează dependență fizică și psihică, schimbări drastice în modul de viață.

HEROINA se obține din morfina de bază și se prezintă sub forma unei pudre de culoare albă, bej, gri sau brună, în

funcție de gradul de prelucrare și de zona de proveniență. Datorită purității mai reduse de substanță activă, heroinele 1 și 2 nu mai sunt căutate de traficanți și nici de toxicomani. Drogul cel mai solicitat este heroina nr. 3, având un conținut de heroină pură între 35-90%. Mai este supranumită și „Hong Kong Rocks” (Pietre de Hong Kong), ori „brown sugar” (zahăr maro) sau „Vogelfutter” (hrană pentru păsările). Heroina nr. 4 are o puritate de 95%. Caracteristic pentru acest stupefiant este mirosul de oțet.

COCAINA este unul din alcaloizii extrași din frunzele de coca, arbust ce crește pe versantul estic al Andizilor, în spe-

cial în Peru* și Bolivia. Este un anestezic local și un stimulent. Cocaina se prezintă sub forma unei pudre cristaline, pufoase, de culoare albă. Se inhalează nazal, se prizează și se injectează intravenos. Ca efecte principale ale consumului: inhibare emoțională, stări de nervozitate, mucoasă nazală sângerândă (cu diverse leziuni), secreții nazale permanente, pierderea apetitului și a greutateii.

CRACKUL se obține prin încălzirea cocainei pulbere, la care se adaugă amoniac sau bicarbonat de sodiu. Se prezintă sub forma unor pietricele de culoare alb-gălbui, bej sau brun. Este un produs care se fumează respirându-se fumul de combustie.

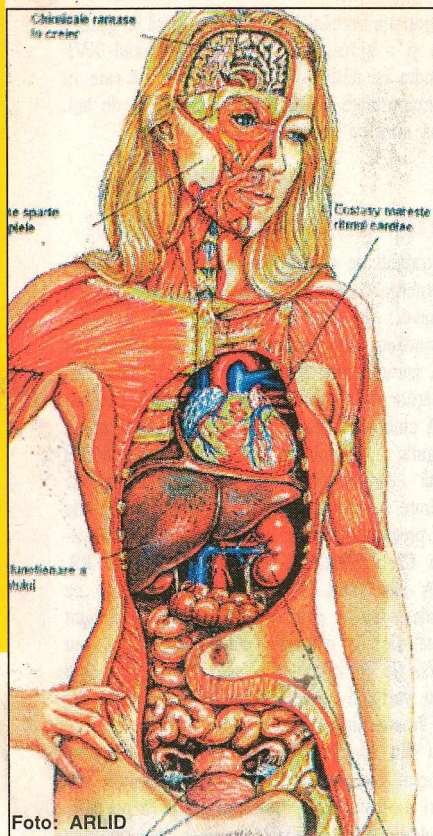

Foto: ARLID

Efecte produse de ECSTASY:

- Chimicale rămase în creier
- Vase sparte pe piele
- Mărește ritmul cardiac
- Disfuncționare a ficatului
- Cistită și ciclu menstrual abundent
- Disfuncționare a rinichilor

R2: „N-am eu față de discoteca asta, barosane, da' aici dau de Mehmed când am nevoie de marfă. În urmă cu câțiva ani veneau arabii pe malul Dâmboviței, vara, și poșteau cu noi Mariana sau HH (marijuana sau hașiș). Acum, când am chef de câte o distracție, scot paraua și-l caut pe Mehmed.“

Taximetristii – băieți buni la toate

Mai mic decât R2-ul dar mai stilat. Dumarsul este discoteca oamenilor cu bani: șmenari arabi, bișnițari de elită, traficanți de valută, studenți străini, mici patroni, proxeneți locali, flăcăi de bani gata și curve. Oamenii își pot permite astfel să consume droguri scumpe precum cocaină sau heroină. Aici sau în Maxx. Radu este taximetrist de 4 ani în zona Regiei: „Câte mi-a fost dat să văd în

perioada asta n-am văzut toată viața mea. Noi, taximetristii aștia meseriași, știm o grămadă de chestii. Vrei o curvă, vorbești cu băieții. Ai nevoie de o gardă de corp care să te scoată din belele, tot băieții îți vând pontul. Ți arde buza după o marijuana, ne descurcăm noi. Taximetristii din fața discotecilor sunt un fel de intermediari care câștigă bani buni din chestia asta. Pe lângă costul cursei, de multe ori luăm și un comision de intermediere. Cel mai mult ne iese când dăm peste câte unul care face tot tacâmul: se droghează și apoi dă la buci pe bancheta din spate. Ii plimb câte o juma' de oră, o oră, prin tot Bucureștiul. E drept că o parte din bani trebuie să-i împart cu gaborul, da-mi rămâne și mie destul și am și spatele asigurat. Taximetristii care lucrează pe cont propriu, ca mine, sunt mai avantajați deoarece șmecherii care se ocupă de afaceri în zonă îi pot controla mai ușor decât pe taximetristii de la firme. Aia de la firme fiind mai uniți, pot «transpira» mai ușor. Aștia-lă, dacă transpiră pe cont propriu o «iau la scufiță». Radu taximetristul zice că unul din oamenii de afaceri ai zonei care se ocupă cu droguri ar fi John, principalul acționar al Maxx-ului. Dacă la prima vedere pare un tip fin și stilat, în realitate John e o jigodie (apelativul nu ne aparține). Oamenii ca Johnny se ocupă de mituirea polițiștilor de cartier, făcându-le mici cadouri, în bani sau în natură (de regulă, „fetițe“). Acesta este un prim mod de corupere a poliției, la nivel mic. Dar John la rândul lui este controlat de un tip care are în subordine toată Regia și Grozăveștiul, căruia partenerii de afaceri îi spun Franco. Oamenii de tipul lui Franco, care controlează zone mari ale Bucureștiului, au un dublu rol. Ei asigură protecția celor care fac afaceri în zona lor de influență, percepându-le taxa în mod regulat și, de cele mai multe ori, tot ei dețin depozitul central de la care se aprovizionează dealerii. Cei de talia lui Franco negociază cu poliția la nivel înalt.

Killer pe dolari

O altă roțiță indispensabilă mafiei drogurilor o reprezintă oamenii responsabili cu ordinea. Foști sau actuali sportivi, majoritatea acestora lucrează ca oameni de pază în discotecile patronate de cei care îi plătesc pentru diverse treburi murdare. Acești bodyguarzi au rolul de a-i bumbăci bine pe rău platnici, pe cei care „transpiră” aiurea, pe cei ce se retrag din afaceri ori pe alte persoane „recomandate” de patron. Deși împotriva lor au fost depuse numeroase plângeri, băieții continuă să-și păstreze atât munca oficială (oamenii de ordine ai discotecilor) cât și munca la negru. O explicație ar fi aceea că patronilor nu le convine să-i scape de sub control și odată intrați în horă sunt obligați să joace. Pentru a nu avea probleme cu plângerile adresate poliției împotriva lor, se pare că traficanții

și-au format o echipă specială de funcționari și polițiști care ajută ca numărul plângerilor împotriva gorilelor cu pricina să fie diminuat considerabil sau, în unele cazuri, să fie pur și simplu retrase.

În afacerile cu droguri, moldovenii de peste Prut reprezintă o categorie aparte. Provizoriu ei ocupă doar poziții de cărăuși, informatori, recruți și, uneori, bodyguarzi, deoarece lucrul la care se pricepe cel mai bine este killereala. Or, între traficanți și capii corupți ai poliției se pare că există un fel de protocol nescris prin care mafioții au mână liberă cu condiția să vândă din când în când polițiștilor câte un pont și să nu existe crime. Cei mai ieftini killeri moldoveni își oferă serviciile pentru doar 500 de dolari, sumă în schimbul căreia se laudă că iau subiectul, îl introduc legat fedeleș în portbagajul unei mașini jerpelite „de împrumut” și-i dau foc. Traficanții încă nu apelează la crime (decât în cazul unor răfueli personale, din sânul mafiliilor țigănești sau arăbești).

Audiență la Sfântu' așteaptă

Deși parte la Convenția unică pentru droguri amendată prin protocolul din 1992, la Convenția privind substanțele psihotrope și Convenția împotriva traficului ilicit de narcotice și substanțe psihotrope din 1988, România nu a considerat și nu consideră încă necesară instruirea personalului medical și juridic, decât în mod parțial, în cadrul ordinii juridice sub egida acestor instituții.

În timp ce Italia dispune de 5 centre de dezintoxicare și tratament și de 682 de comunități terapeutice, în România sfârșitului de mileniu fîntează de 2 ani un Centru Pilot Național de Toxicomanii cu doar 15 angajați, iar din 1994 există și ARLID (Asociația Română de Luptă Împotriva Drogului).

Lupta împotriva toxicomaniei? Teoretic există soluții: un dublu atac frontal; pe de-o parte, scăderea ofertei – care depinde direct de acțiunea

Foto: FLORIN IONITĂ

CANNABISUL se prezintă sub formă de marijuana, hașiș și ulei de hașiș.

MARIJUANA sau „iarbă” este de fapt floarea și tulpina de cânepă, tăiate având aspectul unui ceai obișnuit. Se fumează sub formă de țigări, fie obișnuite, fie de foi sau tutun de pipă.

HAȘIȘUL este rădăcina de cânepă și deci o pastă solidă, de culoare de la brun deschis până la maroniu închis. Această pastă poate avea diferite forme: rotunde, ovale, cunoscute fiind sub numele de „turte”. Hașișul se fumează, se mestecă sau este consumat sub formă de batoane cu care se freacă gingiile.

ULEIUL DE HAȘIȘ se prezintă sub forma unui lichid uleios de culoare maroniu spre negru și are același miros ca marijuana și hașișul. Din punct de vedere al consumului se poate spune că este mai eficient decât celelalte două droguri din clasa cannabis, întrucât o picătură de ulei de hașiș pusă într-o țigară obișnuită are același efect ca al unei pipe de hașiș.

psihotropole – în număr de 105 – sunt plasate sub control în virtutea Convenției din 1971. Cele mai multe sunt conținute în produsele farmaceutice care acționează asupra sistemului nervos central.

Termenul de halucinogene indică grupul de substanțe chimice diversificate care provoacă

profunde modificări psihice: euforie, angoasă, halucinații auditive și vizuale, reacții paranoice, depresii nervoase și depersonalizări.

LSD (produs în laborator în 1938) este un derivat al acidului lysergic, extras din secară. Cel mai frecvent se prezintă sub forma unui lichid incolor, inodor și insipid, care se absoarbe pe cale orală, în cantități foarte mici. Dozele de LSD sunt îmbibate pe SUPORTURI ca: sugative, țesături, zahăr, pilule. Frecvent, dozele sunt aplicate și pe abțibilduri reprezentând figuri celebre ale desenului animat sau mărci consacrate din alimentația publică.

SPEED (numit câteodată Whizz sau Uppers) apare în loturi cu diferite

TOXICOMANII LA:

Heroină	173	reinternări	70
Cocaină	2		
Benzodiazepine	42		
Barbiturice	2		
Fortral	7		
Meprobamat	5		
Cannabis	1		
Politoxicomanii	22		
Total	254		70
Total internări	334		

OCUPAȚIE:

Elevi	5
Studenti	5
Patroni, liber profesioniști	18
Angajați	35
Fără ocupație	68
Șomeri	36

PROVENIENȚA:

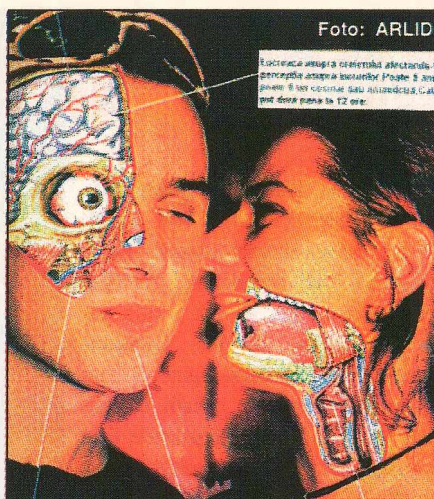
București	134
Provincie	23
Străini	14

ADMINISTRARE:

Țigară	21
Inhalat „la folie“	86
Injectie	53

PROBLEME SOMATICE DECELAȚE:

Pulmonare	8
Digestive	18
Dermatologice	5
Venerologice	20 (RBW-positiv)
Scădere ponderală	57
Cardiologice	32
Renale	9
Psihiatrice	66
Neurologice	14
Chirurgicale	12
Oftalmologice	2
Ginecologice	6
ORL	4

Efecte produse de LSD:

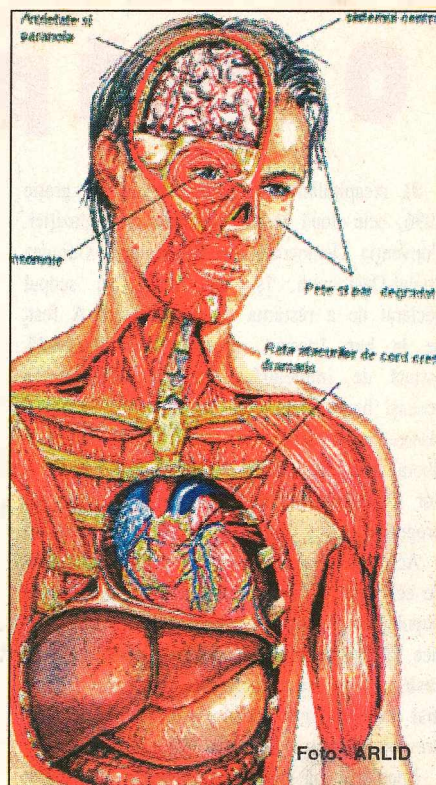
- Lucrează asupra creierului, afectându-vă percepția asupra lucrurilor
- Poate cauza greață și vomă
- Viziunea dumneavoastră se distorsionează și vă poate conduce să faceți lucruri periculoase și non-necesare

organelor de poliție, vamă, Interpol și, pe de altă parte, scăderea cererii de droguri – ce se poate realiza prin acțiuni de prevenție primară, cu mare impact asupra grupelor de populație vulnerabilă.

Poate va ființa și o echipă interdisciplinară, prima verigă reprezentând-o spitalizarea, apoi centrul de zi (terapie ocupațională) de unde persoana dependentă ar putea fi integrată într-o comunitate terapeutică.

Deocamdată în România drogurile sunt mai ieftine de două ori decât în Ungaria, de 5 ori decât în Italia și de 7 ori mai „convenabile“ ca-n Belgia. Dacă acum un an se fumau sau se prizau droguri, în ianuarie 1998 oamenii și le injectează chiar și între degetele de la picioare.

Pastila de methadonă costă 50.000 lei, cu mult mai mult decât o vodcă cu tranchilizante (diazepam, nitrozepam, ascozepam), așa-numitul drog-drog. Începătorii se mulțumesc cu Fortral, Piafen sau Romparkin, iar cei mai jalnici cu ultrapopularul

Efecte produse de SPEED:

- Anxietate și paranoia
- Stimulează sistemul central nervos
- Insomnie
- Pete și păr degradat
- Atacuri de cord

„aurolac“.

Trecem unii pe lângă ceilalți indiferenți, ferindu-ne privirea. Totul poate crea dependență când îți pierzi pentru o vreme drumul: televizorul, banii, mașina, un om poate. Și atunci nu rămâne decât drogul. Sau viața.

DIANA BOICESCU ■
LILIANA PETRUȘ ■
TOMA ROMAN jr. ■
CIPRIAN ENEA ■

Vârsta	< 18 ani	18-24 ani	25-34 ani	35-44 ani	> 45 ani
feminin	3	26	28	15	15
masculin	6	59	58	22	22
Total	9	85	86	37	37

Persoane internate la Centrul pentru toxicomanii până în aprilie 1997

forme. Cea mai întâlnită este pudra albă conținută în „hap“, care este o mică bucată de hârtie împăturită ce seamănă cu un plic mai mic. Se vinde în special în cluburi, printre prieteni și dealeri. Ca și Ecstasy, SPEED crește nivelul încrederii, sociabilității și energiei. Este de obicei înghițit sau prizat pe nas sau, ocazional, injectat. Durează aproape 1/2 h ca SPEED să înceapă să lucreze, în funcție de puritatea sa și de toleranța consumatorului. Efectele, de obicei, durează câteva ore, cu sentimente de hiperactivitate, fericire și vioiciune pentru consumator.

ECSTASY (sau M.D.M.A.) inițial a fost prescris în psihoterapie. Deoarece

M.D.M.A. este greu de produs, altele – ușor de produs, dar la fel de periculoase – i-au luat locul. Apare sub diferite forme, mărimi și culori. Cele mai întâlnite sunt: Porumbița (albe), Mere (albe), Căpșuni (roze), Diamante (albe). Ele sunt de mărimea și forma unei buline de cap și majoritatea au ștanțate pe o parte mici motive. Majoritatea sunt cumpărate și consumate în afara cluburilor deoarece crește nivelul sociabilității și energiei. Odată înghițit drogul, durează până la 40 minute pentru a-și face efectul. Consumatorul se simte cald, energic, euforic și prietenos. În funcție de toleranța individuală, aceste sentimente pot dura și 6 ore. ECSTASY nu creează dependență.

AMFETAMINELE, BARBITURICELE ȘI ANALGEZICELE sunt droguri sintetice ce se prezintă sub formă de comprimate, pastile, capsule, fiole având aspectul unor medicamente obișnuite, motiv pentru care sunt mai dificil de depistat. Uneori comprimatele de amfetamină au ștanțate desene sau semne de identificare, cunoscute în universul consumatorilor și toxicomanilor. Ca și cocaina, ele risipesc oboseala și suprimă senzația de foame. Sunt consumate în general prin ingerare. Barbituricele și analgezicele au efect sedativ, de multe ori ajungând la limita normalului. Astfel pare obișnuit un consum de 3 pastile de diazepam pe zi, dar în timp efectele sunt ale unui consum de droguri.

O criză pentru liniștea dumi

Să recapitulăm. În toamna anului de grație 1996, cele două forțe principale ale Opoziției, Convenția Democrată din România și Uniunea Social-Democrată, își dau mâna cu scopul declarat de a răsturna regimul Iliescu. A fost, de la bun început, o alianță conjuncturală, forțată de împrejurări, care a înghesuit în aceeași barcă toate cele trei doctrine europene clasice: social-democrația, democrația creștină și liberalismul. Era limpede că partidele respective vor trebui să facă atât concesii ideologice, de programe, cât și concesii de orgolii personale.

Acțiunea și-a atins scopul primar. Excedată de cei șapte ani fesenisto-pedeseriști, majoritatea populației a votat cu alianța forțelor democratice, făcând astfel, la rândul ei, importante concesii. În special, electoratul bucureștean, care mai mult ca sigur că nu va uita niciodată cine era prim-ministru în iunie 1990...

Imediat după câștigarea alegerilor legislative și prezidențiale, s-a pus, firește, problema ca – odată regimul Iliescu înlocuit – să înceapă adevărata reformă, în toate planurile: politic, social, economic, cultural etc. Obiectivul era de două ori dificil: întâi pentru că a fost moștenită o situație catastrofală și apoi pentru că trebuiau împăcate cumva promisiunile electorale – pe alocuri net diferite, chiar contradictorii – făcute de cele două componente ale coaliției.

Preocuparea acesteia s-a dovedit, însă, de la început, a fi alta: celebrul „algorithm” pe baza căruia trebuiau să se ofere posturi, pe toate nivelurile, proporțional cu procentele obținute la vot, în detrimentul criteriilor de valoare și competență. Urmarea a fost că negocierile pentru noul cabinet s-au prelungit vreme de câteva săptămâni.

După ce guvernul, de bine, de rău, s-a format în sfârșit, au urmat alte două lucruri delicate: decizia de a se administra reforma prin ordonanțe și, în paralel, bătălia surdă – în Parlament și în afara lui – asupra unor probleme mai mult sau mai puțin importante, care au consumat imense energii.

Gubernarea prin ordonanțe a fost justificată prin necesitatea accelerării reformei, aflată în contradicție cu lentoarea – îndelung verificată – a procesului legislativ. Este o explicație discutabilă, care ar fi fost însușită însă de electorat dacă măcar și-ar fi făcut efectul. Din păcate, de o reformă abruptă nu se poate vorbi nici astăzi, după mai mult de un an.

Cât despre luptele „de principii”, e suficient să le enumerăm, știind că toate au rămas „în coadă de pește”: casele naționalizate (6 proiecte de legi, nici unul activ), retrocedarea pământurilor, accesul la dosarele Securității (care e inexistent până astăzi, iar Ticu Dumitrescu și-a plătit insistența cu suspendarea sa din PNȚCD), drepturile revoluționarilor, limba de predare a Istoriei și Geografiei,

pseudoproblema formei de guvernământ, „lista lui Stan” (Valerian Stan a fost demis), „lista lui Severin” (Adrian Severin a fost silit să demisioneze), miniștrii monarhiști (retractând, au fost iertați), așa-zisa demisie a lui Ion Caramitru, remanierea guvernamentală (priticătat timp de o lună și jumătate de discuții, aruncate în aer în 48 de ore de Președintele Emil Constantinescu) și, în fine, celebrul interviu al lui Traian Băsescu, care – îndrăznind să critice Guvernul din interior – a stârnit cea mai bizară criză politică postdecembristă.

Urmările acestui ultim moment au fost de-a dreptul incredibile. Având de optat între retractarea afirmațiilor (adică să spună: „Am greșit, de fapt Executivul a mers foarte bine!!!”) și demisie, Băsescu a ales, spre cinstea lui, demisia. Obligat să schimbe al treilea ministru într-o lună (căci Ioan Oltean, de la mediu, fusese înlocuit la remaniere, după cum s-a văzut de la bun început, doar așa, ca să aibă și PD pe cineva schimbat, că altfel se interpreta), democrații s-au supărat și, hodoronc-tronc, au cerut capul lui Victor Ciorbea – având grijă să-și sprijine pretenția pe decizia Consiliului Național Consultativ: e democrație, nu?, ne-o cer filialele, noi ce să facem?

Într-o prea previzibilă replică, PNȚCD (sprijinit de UDMR și PNL) a anunțat că nu-și dă premierul și, la ultimatumul PD pentru 31 martie, a lansat un contra-ultimatum pentru 19 ianuarie. Nu mai lipsea decât ca mesajele reciproce – toate lansate prin televiziuni, în direct și la ore de vârf – să ajungă la faza „dacă până mâine, la ora 14.30...”

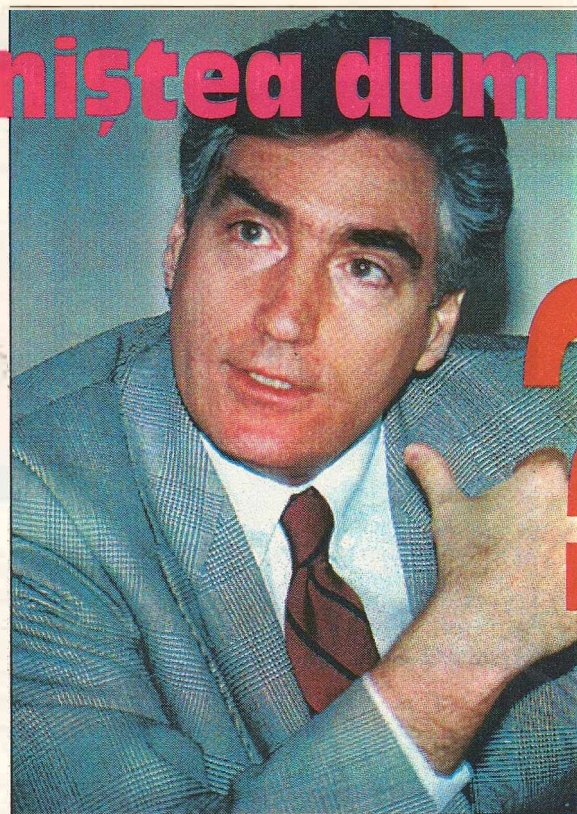
În tot acest timp, Președintele Constantinescu, care intervenise decisiv și benefic la remaniere, s-a ținut deoparte.

Variantele de ieșire din toată această aiureală, la ora când scriu aceste rânduri, nu sunt multe.

Scenarii posibile

1. Aceași Mărie, cu altă pălărie

Președintele Constantinescu îl poate demite pe prim-ministru, mulțumindu-i pentru colaborare, dar invocând interese naționale supreme, sau Ciorbea însuși poate face gestul de a demisiona, cu același argument. El a și schițat gestul, dar CDR – cu unele mici excepții – a fost categoric împotriva. În ambele situații ar fi șal-

LUNA POLITICĂ

5 dec. – După o remaniere forțată mai mult de atitudinea presei decât de conștiința guvernanților, un cabinet reșapat a pornit din nou la drum. Ca un făcut, el a pășit cu stângul lui Ilie Șerbănescu, care, printr-o bălbă monumentală a „definit” picajul guvernului jurând, de emoție, că va activa pentru „prăbușirea” neamului și nu pentru propășirea lui, așa cum ar fi fost de dorit. ● După ce a fost ales vicepreședinte al PNȚCD, Ciorbea a declarat: „dacă actuala echipă nu va avea succes, vina va fi doar a sa”.

6 – 7 dec. – A avut loc prima Convenție Națională a Partidului Alianță pentru România. Meleșcanu a fost ales președinte al partidului. **8 dec.** – C-tin Simirad își dă demisia din PAC, criticând dur conducerea de la București care, prin alocarea unui buget necorespunzător „îi aduce pe moldoveni la cerșit în Capitală”. Intenția sa este să citorească Partidul Moldovenilor.

9 dec. – Începe criza Coaliției. UDMR declară că are toate motivele să iasă din coaliție și să intre în grevă parlamentară. Marko Bela amenință că UDMR nu va mai respecta deciziile coaliției guvernamentale în urma încălcării protocolului secret privind învățământul în limbile minorităților naționale. ● O sută de personalități politice, reprezentanți ai societății civile românești au marcat printr-o declarație publică împlinirea a 50 de ani de la abdicarea forțată a Regelui și instaurarea Republicii la ordinul unei puteri străine. Ei consideră că scoaterea țării din criză se poate face prin revenirea la Regat. Printre semnatori se află și miniștrii Gavrilescu (PNȚCD), Caramitru (AC) și Botez (PNL). **10 dec.** – Cei trei miniștri monarhiști au fost chemați la ordine la Palatul Victoria de către premierul Ciorbea. Ei au declarat că regretă actul semnat și au recunoscut că aceasta este de natură să afecteze imaginea cabinetului din care fac parte. ● G. Tepelea, prim-vicepreședinte al PNȚCD, declară că liderii țărăniști vor face în așa fel încât în

vătă „onoarea“ tuturor, nici PD, nici PNȚCD nefiind puse în situația de a accepta să cedeze, iar Victor Ciorbea și/sau Emil Constantinescu, apărând într-o postură emoționantă, ar putea să-și continue cu strălucire cariera politică. Întrebarea este, însă, dacă ar funcționa mai bine coaliția, în condițiile în care în fruntea Guvernului ar fi propulsat Mircea Ciomara sau Radu Vasile.

2. Încrămpeșirea în proiect

Nimeni n-ar mai face nici o mișcare la vedere până la primul sau al doilea dintre termenele ultimative, mulțumindu-se cu tatonări de culise – între cele două părți, dar și cu posibilității viitori aliați. Catastrofa e de la sine înțeleasă: nici dracu' n-ar mai munci prin instituțiile statului, în așteptarea deznădămintului și, pe de altă parte, nici un investitor străin, șef de stat sau organism internațional n-ar mai avea siguranța că stă de vorbă cu cine trebuie, că deciziile luate au vreun viitor, drept care România ar rămâne în „stand by“ intern și extern, cu consecințe pe termen lung greu de evaluat.

3. Vadim prim-ministru

Asumându-și refuzul PNȚCD de a schimba premierul, Partidul Democrat, înainte sau după 31 martie, s-ar situa în opoziția Guvernului rămas minoritar. Aceasta ar însemna două lucruri esențiale:

a. S-ar negocia la sânge fiecare cuvânt al fiecărui alineat al fiecărui articol al fiecărui proiect de lege sau ordonanțe guvernamentale – ceea ce ar duce la blocarea procesului legislativ;

b. La prima moțiune de cenzură inițiată de PDSR, PRM sau PUNR, cel puțin o parte dintre parlamentarii PD ar vota pentru căderea Guvernului.

Urmarea: alegeri anticipate în vară sau cel mai târziu la toamnă.

Dacă se va ajunge aici, contextul alegerilor le va influența decisiv rezultatul. Disperată, populația care, vreme de opt ani a tot așteptat apariția luminiței de la capătul tunelului, va vedea, în locul acesteia, prăbușirea monedei naționale, pasul înapoi făcut de investițiile străine, noua explozie a prețurilor, creșterea fiscalității și probabila stopare a reformei, atâta câtă a fost până acum. În aceste condiții, judecata elementară și greu de contrazis pe care o va face cetățeanul de

rând riscă să fie următoarea: „Dacă «foștii» au făcut o reformă de mai mare râsul și «actualii» s-au luat de păr, pe marginea aceiași reforme, în numai un an, nu cumva reforma însăși e de vină? Dacă nu se poate, nu se poate!“ Această întrebare, provocată de bălbăielile clasei politice, ale tuturor partidelor perindate până acum la guvernare, va resuscita inevitabil nostalgiiile după epoca lui „noi ne facem că muncim, ei se fac că ne plătesc“ și atașamentul față de egalitarism, bazat pe sfânta și nemuritoare invidie față de cel care a reușit în viață mai bine ca tine. Cum e insuportabilă ideea că ar putea fi mai capabil, musai că a furat!

Or, există forțe politice care oferă întoarcerea la etatism, la dispararea răspunderii și a inițiativei personale, la egalizarea valorilor, promițând chiar arestarea în 48 de ore a tuturor „îmbogățiților peste noapte“? Ba bine că nu, și la ora asta își freacă mâinile, pregătindu-se de alegeri!

În cele mai recente sondaje – anterioare însă, nota bene, crizei coaliției guvernamentale – Partidul România Mare era creditat cu cel puțin 12% din opțiunile electoratului. În contextul descris mai sus, această cifră ar putea urca ușor spre 20–25%, la care trebuie adăugate procentele PSM (care, chiar cu pragul electoral ridicat la 5%, ar putea acum să prindă Parlamentul), PUNR, eventual și ale altor partide – ca să nu mai vorbim de PDSR.

Conform unui banc celebru, nu mai există decât două posibilități:

a. PRM, sprijinit de aliați, cu sau fără PDSR,

Camera Deputaților Legea învățământului „să meargă pe altă linie decât în Senat“. **11 dec.** – Senatul a început, în sfârșit, dezbaterile Legii privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității ca poliție politică. ● AC îl dă în judecată pe Ion Iliescu, pentru că a făcut responsabili PNȚCD și AC de declanșarea mineriadelor. **12 dec.** – Consiliul Național al CDR a amânat discutarea cererii PAC de reintrare în Convenție. **13-14 dec.** – Consiliul Reprezentanților Unionali a hotărât cu o majoritate covârșitoare rămânerea UDMR în coaliția guvernamentală. ● Șefii de state și de guverne ai țărilor membre UE au decis la Luxemburg deschiderea negocierilor cu cele 11 state care au solicitat aderarea, printre care și România. **16 dec.** – Legea pentru abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe pe timpul vacanței de iarnă crează discordie între PNȚCD și PD. Deputații democrați fie au lipsit de la vot, fie au votat împotriva abilitării. ● Deputații au respins moțiunea „Sărăcia“ inițiată de PDSR. **17 dec.** – Președintele Constantinescu estimează, după vizita efectuată la Bonn, că România va deveni membru NATO cu drepturi depline în 2001, integrarea în UE fiind stabilită pentru 2005. **18 dec.** – Roman a declarat că PD va rămâne la guvernare în funcție de rezultatul procesului de reformă. „Nu merge reforma, nu mai stăm la guvernare“, iar dacă guvernul are „o problemă în ansamblu său“ el este gata să ceară demisia lui Victor Ciorbea. **19 dec.** – Regele Mihai și Regina Ana, însoțiți de Princesesa Irina, au sosit în România. **20 – 21 dec.** – Executivul a adoptat Legea privatizării, alegând procedura Ordonanței de urgență și nu pe cea a răspunderii guvernamentale. „Este un act normativ mult prea important pentru ca Parlamentul să nu-și spună punctul de vedere“, a declarat Victor Ciorbea. **22 dec.** – Ora 18:00: CSAT, convocat de Emil Constantinescu la Cotroceni, a analizat rapoartele serviciilor române de informații, referitoare la afirmațiile ministrului de Externe Adrian Severin cu privire la colaborarea unor lideri de partid și directori de cotidiane de mare tiraj cu servicii de informații străine. Ora 23:30: După încheierea ședinței CSAT, Constantinescu a declarat că afirmațiile publice ale lui Severin reprezintă „o eroare regretabilă care îi angajează răspunderea politică, cu atât mai mult cu cât în cazurile comunicate SRI și SIE nu s-au prezentat probe concrete.“ **23 dec.** – După o întâlnire cu V. Ciorbea și cu conducerea PD, Severin își prezintă demisia într-o conferință de presă. „Nu retractez nimic. Sunt convins că am spus purul adevăr și sunt profund dezamăgit că aceste lucruri au fost doar parțial confirmate de serviciile secrete“. ● Petre Roman l-a nominalizat, pentru funcția de ministru al Afacerilor Externe, pe Andrei Pleșu. **29 dec.** – ● După ce a acordat un interviu în „E. Z.“ criticând dur activitatea guvernului și a coaliției guvernamentale, Băsescu și-a anunțat demisia acceptată de Victor Ciorbea. ● Regele Mihai a anunțat că dorește să se stabilească în țară și totodată și-a făcut cunoscută intenția de a o numi pe Princesesa Margareta „succesoarea drepturilor și prerogativelor sale“. **30 dec.** – Roman declară într-o conferință de presă extraordinară că PD nu asociază ieșirea lui Băsescu de la guvernare cu plecarea partidului din Guvern. **3 ian.** – Emil Constantinescu își precizează poziția față de declarația Regelui Mihai, într-o intervenție televizată. El afirmă că nu va iniția și nu va accepta schimbarea formei de guvernământ. Intervenția a fost făcută la solicitarea PDSR și PD. ● Președintele executiv al UDMR, Takacs

va putea forma Guvernul. În acest caz, la toamnă Corneliu Vadim Tudor va fi prim-ministru, situație pentru care fiecare dintre noi trebuie să fie pregătit după cum crede de cuviință.

b. PRM nu va putea forma singur Guvernul, dar nici nu va putea fi exclus din negocieri. Unele partide i se vor alătura, altele nu. Nu se va obține majoritatea. Nu se va putea forma cabinetul. Se vor relua negocierile, o dată, de două ori, de nouă ori, o lună, două, șase...

4. Simple speculații

Teoretic, există și alte posibilități, de pildă ca PD să renunțe la pretenții, sau PNȚCD să renunțe la Victor Ciorbea, sau Emil Constantinescu să numească un premier fără-departid, sau... Esența problemei rămâne însă aceeași:

a. Coaliția CDR-USD nu funcționează și, probabil, nu va funcționa niciodată.

b. De altfel, cele două alianțe au serioase probleme interne, între formațiunile componente. PNL-CD a fost exclus din CDR (în ciuda faptului că are Convenția în nume!), de cererea de revenire a PAC nici nu mai vine vorba, AC și PAR au mari nemulțumiri, UDMR așteaptă votul final la modificarea Legii Învățământului pentru a sări în aer etc. – iar de partea cealaltă PSDR (care a fost complet marginalizat) a anunțat că dacă iese PD din coaliția guvernamentală, ei rămân.

c. Mai mult, situații foarte tensionate există chiar în interiorul partidelor, membri marcant ajungând în situația de semidisidență, cel puțin față de vârfurile formațiunilor respective: Ticu Dumitrescu în PNȚCD, Adrian Severin în PD,

chiar Viorel Cataramă în PNL. Ca să nu mai vorbim de luptele crâncene din teritoriu.

d. Dintre toate relele posibile, alegerile anticipate ar fi, de departe, cel mai grav...

e. ... dar nici o așteptare încordată de câteva luni n-ar fi mai fericită. În definitiv, boală lungă – moarte sigură.

5. O mișcare surpriză

În aceste condiții, singurul lucru încurajator a fost paradoxal tăcerea prelungită a Președintelui. Emil Constantinescu a făcut un lucru total atipic pentru oamenii politici români: s-a gândit înainte de a vorbi. Mai mult, ca să șocheze cu totul, a hotărât să se și documenteze. Astfel, Declarația anunțată inițial pentru 16 ianuarie a fost amânată cu încă 24 de ore pentru ca Președintele să aibă timp să studieze amplul material oferit de consultanții săi. Nu e nevoie să vedem acest material pentru a ști ce se află în el: prețul. Cât ne-ar costa o variantă sau alta.

Pe baza acestei serioase documentări,

Președintele a făcut o mișcare surprinzătoare: a cerut Parlamentului să decidă rapid asupra unui vot de încredere acordat Guvernului, curmând astfel războiul declarațiilor și al termenelor ultimative. Ori la bal, ori la spital!

În același timp, însă, Constantinescu a avertizat că „la spital”, în acest caz, înseamnă chiar la spital, adică eventula cădere a cabinetului Ciorbea, urmată de alegeri, ar pune România într-o situație dezastruoasă.

Cu alte cuvinte, în mod subtil, Președintele le-a transmis politicienilor următorul mesaj: faceți cum credeți, dar faceți repede și vă asumați răspunderea pentru ce va urma!

Cel puțin alte două lucruri trebuie semnalate din discursul de la Cotroceni. Întâi, că soluția propusă, lasă loc PD să se răzgândească fără a trebui să declare asta, punându-se într-o postură penibilă. Concret, n-ar trebui decât ca o parte din parlamentarii săi să voteze pentru Guvern și, apoi, conducerea partidului să ridice din umeri: asta e! O simpatică răsturnare a justificării date prin votul Consiliului Național.

În al doilea rând, Constantinescu a „scăpat” în treacăt observația că stilul luptelor de orgolii a fost specific în timpurile medievale „și chiar în perioada interbelică”.

Cine are urechi de auzit, să audă!

Una peste alta, mesajul Președintelui a avut gravitatea și, în același timp, pragmatismul necesare. Ce-au înțeles din el politicienii și cum îi vor răspunde, rămâne de văzut.

Csaba declară că în situația adoptării de către Camera Deputaților a Legii învățământului în varianta votată de Senat, ieșirea UDMR de la guvernare nu va mai fi pusă în discuție ci în practică. 5 ian. – R. Berceanu declară că nu agreează nominalizarea sa pentru postul de ministru al Transporturilor afirmând că este în deplin acord cu afirmațiile lui Băsescu. 6 ian. – CV Tudor dă publicității o listă despre care susține că este lista lui Severin. Acesta nu a confirmat lista dar nici nu a infirmat-o. 7 ian. – În urma unei ședințe extraordinare a liderilor coaliției guvernamentale, premierul și PNȚCD resping solicitarea PD de renominalizare a lui Băsescu pentru funcția de ministru al Transporturilor. 8 ian. – Într-o declarație publică Roman și-a avertizat colegii de coaliție „să nu se joace cu focul”. „PD nu este o anexă a PNȚCD ci un partener pe picior de egalitate. Dacă nu, atunci nu va fi deloc”. După numai o oră a fost prezentată poziția premierului: „Primul-ministru consideră cazul Băsescu închis. Primul-ministru consideră că Petre Roman este cel care se joacă cu focul”. 9 ian. – BCCC al PNȚCD hotărăște ca partidul să își asume răspunderea unui eventual guvern minoritar. 11 ian. – Liderii Coaliției s-au întâlnit la Snagov la inițiativa liberalilor care s-au oferit să medieze conflictul PD - PNȚCD. Prim-vicepreședintele PNL Valeriu Stoica a precizat însă că în nici un caz nu poate fi vorba de întoarcerea lui Băsescu la Transporturi. În replică, liderii PD au cerut înlăturarea lui Ciorbea de la conducerea guvernului. 13 ian. – Victor Ciorbea a exprimat, într-o conferință de presă extraordinară, hotărârea fermă a partidului său de a înfăptui programul de guvernare „chiar și fără colegii din PD – așa cum continuăm să-i numim”. 14 ian. – Consiliul de Coordonare Național al PD a decis rămânerea partidului la guvernare, cu condiția formării unui nou guvern cu un nou prim-ministru. Termenul pentru îndeplinirea acestei condiții este 31 martie 1998. 15 ian. – Consiliul Național al CDR întrunit în ședință extraordinară a hotărât să-l susțină pe Victor Ciorbea și a solicitat PD ca până luni 19 ianuarie să-și reconsidere decizia privind sprijinul politic acordat primului ministru. Ciorbea și-a oferit demisia în fața CDR. Diaconescu a precizat: „Constantinescu nu-i va accepta demisia”. 16 ian. – Victor Ciorbea infirmă existența unei crize politice, guvernamentale, economice sau sociale. Ciorbea s-a declarat ferm în privința continuării reformei. „Aceasta va fi făcută, iar aceia care s-au plâns vor avea reformă pe pâine. Cei care doresc să stea alături de forțele antireformiste sau de România Mare să stea acolo” a afirmat premierul. 17 ian. – Președintele Constantinescu cere convocarea unei sesiuni extraordinare a Parlamentului pentru miercuri 21 ianuarie. Emil Constantinescu declară că nu renunță la Victor Ciorbea. „Am propus primului-ministru Victor Ciorbea să angajeze răspunderea Guvernului în fața Parlamentului asupra principalelor proiecte de legi ale reformei. Această procedură constituțională oferă posibilitatea de a afla în mod direct și fără nici o îndoială dacă Parlamentul își menține sau își retrage încrederea acordată Guvernului”. 19 ian. – Guvernul a decis să-și asume răspunderea în fața Parlamentului. Proiectul de lege privind aprobarea Ordonanței Guvernamentale de urgență cu referire la privatizarea societăților comerciale va fi piatra de încercare. El este cel pentru care membrii Guvernului au decis să-și asume răspunderea.

MARIAN SULTĂNOIU ■

TUDOR CĂLIN ZAROJANU. ■

Monarhia - obsesie greu de suportat

Regele Mihai este singurul dintre conducătorii statelor implicate în cel de-al doilea război mondial care se află printre noi. Această simplă constatare – fără a-i adăuga nici un fel de detalii – ar trebui să fie suficientă pentru a înțelege importanța excepțională a persoanei sale. Mihai I de România (în ciuda bărfitorilor săi, el n-ar putea folosi titlul de Hohenzollern nici dacă ar vrea; acesta i-a fost retras bunicului său, de către Kaiser, în momentul în care acesta a intrat în război împotriva Germaniei, dovedind astfel o exemplară fidelitate față de țara de adopție) este însă nu numai un martor al Istoriei, ci și unul dintre făuritorii săi. Deși foarte tânăr, pe vremea aceea, Regele Mihai și-a asumat răspunderea ieșirii României din axa Roma-Berlin, trecând de partea Puterilor Aliate. Nimeni, astăzi, nici măcar comuniștii, nu mai poate nega faptul că, la 23 august 1944, Casa Regală a jucat rolul esențial. Pe de altă parte, dacă acum, la peste cinci decenii distanță, cunoscând desfășurarea ulterioară a evenimentelor, decizia de atunci pare de la sine înțeleasă, ar trebui să facem efortul de a ne transpune în atmosfera confuză a acelui timp pentru a percepe cât de dificile au fost atât opțiunea, cât și acțiunile care i-au urmat.

Regele Mihai a rămas vreme de trei ani singurul monarh suportat de puterea sovietică în Europa de est. Se face caz, încă, de faptul că a fost decorat nu numai de Statele Unite, ci și de U.R.S.S., uitându-se că ambele distincții vizau recunoașterea rolului jucat de România, că aveau conotații strict militare, nu politice, și că, în definitiv, americanii și rușii erau atunci aliați – cum, de altfel, au redevenit și astăzi.

În decembrie 1947 a devenit evident că spiritul democratic al monarhiei constituționale era incompatibil cu ideologia roșie, în particular cu interesele sovietice în zonă, și Regele Mihai a fost silit să abdice. Dar și în exil, vreme de 42 de ani, a continuat să se lupte pen-

tru țară, uzând și de legăturile sale de rudenie cu marile dinastii europene.

A venit Decembrie '89 și, o dată cu Revoluția, speranța că totul va reîntra în normal. „Normal” nu însemna neapărat reinstaurarea monarhiei dar – oricum – dreptul firesc al unui român de a reveni în patria sa. N-a fost așa. De mai multe ori, sub pretexte care mai de care mai stupide, regimul Iliescu i-a interzis Regelui Mihai să-și viziteze țara, inclusiv întorcându-l de pe scara avionului sau blocându-i drumul pe șosea, ca unui infractor periculos! Singura excepție a fost Paștele anului 1992. S-a văzut atunci că guvernarea știa eu ce știa vrând să evite un test de popularitate: un milion de oameni au ieșit în stradă la București ca să-și vadă Istoria.

După schimbarea din noiembrie 1996 și accesul în palatele Puterii al forțelor democratice, s-ar fi zis că am ajuns, în sfârșit, în normalitate. Regele a revenit fără opreliști, și-a recăpătat cetățenia și pașaportul românesc, a fost primit de cei mai înalți demnitari ai statului și i s-a recunoscut nu numai valoarea din trecut, ci și pe cea din prezent: din partea Președinției a primit însărcinări de ambasador special al intereselor României.

Sfârșitul anului trecut, însă, și începutul acestuia au adus câteva situații pe cât de surprinzătoare, pe atât de jenante. În primul rând, nici una dintre autorități nu pare să-i fi dat prin gând a-l invita pe Rege la festivitățile zilei naționale, care omagiază Marea Unire, datorată (și) bunicului său, Ferdinand Întregitorul.

În al doilea rând, după ce o serie de personalități semnaseră un document pro-monarhist, trei miniștri prezenți pe listă, somați să se

explice, s-au spălat pe mâini ca Pilat din Pont.

În fine, pentru că Regele a „îndrăznit” să anunțe că moștenitoarea drepturilor și a prerogativelor sale va fi Prințesa Margareta – fără a solicita însă niciodată, în toți acești opt ani, schimbarea formei de guvernământ în România –, clasa politică a sărit în aer. Dacă nu a surprins neobrăzarea P.D.S.R. de a-i cere un angajament scris de bună purtare, în schimb a fost cel puțin întristătoare promptitudinea cu care președintele Constantinescu s-a simțit dator să se adreseze națiunii, în direct și la o oră de vârf, pentru a declara că problema monarhiei „este închisă”. Nici mai mult, nici mai puțin. Închisă de cine? Așa ceva nici măcar Iliescu nu îndrăznise să afirme, mulțumindu-se să considere că regalitatea e o formă statală „desuetă” și jignind astfel Marea Britanie, Spania, Olanda etc. Detaliile oferite de Emil Constantinescu nu au făcut decât să sporească senzația de cumplită jenă: sigur că în Constituție se prevede că aceasta nu poate fi amendată în ce privește forma de guvernământ, au avut grijă pedeseriștii de asta, dar – lăsând la o parte penibilul de a folosi ca argument o Constituție pe care actuala Putere, la vremea respectivă, a contestat-o vehement și nu a votat-o – domnul Președinte pare să uite un detaliu: amendabilă sau nu, orice Constituție poate fi, la o adică, abrogată. Precedente, în România, sunt, slavă Domnului, ultimul nu mai vechi de un deceniu.

Evident, însă, că nici nu se pune problema. Mai întâi pentru că Regele n-a ridicat o atare pretenție. Apoi, pentru că – așa cum știu prea bine și cei mai pătimași regaliști – opțiunea monarhică acoperă un pro-

cent minor din opțiunile electoratului român (nu ne propunem acum să discutăm cauzele). Și atunci, întrebarea care se impune logic este: dacă reinstaurarea monarhiei este o perspectivă practic imposibilă, de ce atâta încrâncenare – ca să nu spun mai mult – împotriva unui om care nu cere nimic?

Răspunsul, cred, nu poate fi decât unul singur. Trepidația care cuprinde aproape orice om politic român – fie el de stânga sau de dreapta – atunci când vine vorba de Rege, gafele pe care începe să le facă, graba de-a se distanța, lungile Comunicate, cascada de argumente și false și inutile (teribilă performanță!) – toate acestea au la origine un complex de inferioritate, pe cât de profund, pe atât de greu mărturisibil. Nu neapărat din punct de vedere intelectual – căci, să fim corecți, există și politicieni inteligenți – și nici măcar din punctul de vedere al puterii de influență (pentru că, până la urmă, urna alege), ci dintr-o perspectivă ceva mai subtilă. Dincolo de orgoliile mărunte, dorința de putere și, de la caz la caz, interesele personale și de grup, orice om care se lansează în politică visează în secret să intre în Istorie. Lucru care – vai! – se întâmplă pentru foarte, foarte puțini, dintre care unii sunt înscrși ca personaje negative.

Or, Regele Mihai este de mult în Istorie, și anume printre cei cărora țara lor le este datoră. Iată motivul pentru care simpla sa prezență este foarte greu de suportat de către toți aceia care ar da averi și puteri pentru a fi siguri că vor fi pomeniți de bine peste cinci secole sau măcar peste cincizeci de ani.

Reviste porno la mână a patra

Printr-o stupiditate a legislației românești, pornografia este interzisă. Acest lucru privează bugetul statului de oarece venituri provenite din impozite și, în primul rând, încurajează adevărate rețele de traficanți. În țări vecine, precum Ungaria sau Grecia, revistele și casele porno pot fi găsite la liber, cu acte-n regulă, în sex shop-uri sau în magazine specializate unde e interzis accesul minorilor. Dacă și la noi comercializarea pornografiei ar deveni legală, probabil primii nemulțumiți ar fi tocmai organizatorii rețelelor de traficanți, care ar rămâne fără obiectul muncii. Am intrat în relație cu membrii unei astfel de rețele și am studiat cum ajunge pornografia la român.

În Piața Universității, fără nici un fel de prețuri, funcționează 5-6 tarabe care desfac casete porno trase prost (45.000 lei bucata) și varianta maghiară a revistei austriece OKM al cărei preț variază între 15.000* și 25.000 lei. Cu casetele lucrurile stau relativ simplu. Anual sunt cumpărate din Occident ori din Iugoslavia câteva zeci de casete originale care ajung direct la București unde se fac, în condiții empirice, sute și sute de copii ale filmului respectiv.

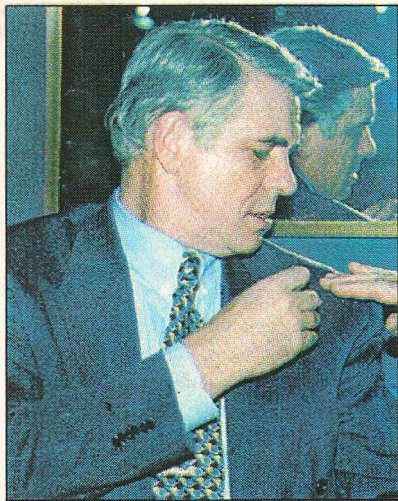
De pe urma revistelor câștigă bani mult mai multă lume.

O primă tură de contrabandiști le cumpără en gros din Ungaria. Cu ajutorul unor vameși, ele ajung în România pe la Nădlac sau Episcopia Bihorului. Imediat intrate-n țară sunt vândute – tot en gros – unor întreprinzători din Cluj sau Timișoara. Aceștia mai ridică și ei prețul și le mărită unor indivizi care fac oficiul să le aducă la București. Preluate de mafia țigănească din Capitală, sunt vândute de data asta în tranșe mai mici unor difuzori precum cei din Piața Universității care, la rândul lor, le oferă, de data asta en detail, populației. Astfel, de la 4.000 de lei (prețul „tradus” din forinți al unei asemenea reviste) marfa ajunge la 25.000 lei bucata.

Dacă ne-am baza pe zvonistică, adevărații proprietari ai afacerii din București sunt niște onorabili posesori de certificate de revoluționar plini de bani și relații care taie orice tentativă a Poliției de a le necăji subordonații. Mai nou, și între contrabandiști a început concurența. Pe lângă cei care se ocupă doar cu vânzare de pornografie, au început să vândă discret revista OKM și cei care până acum țineau chioșcuri cu

reviste și ziare normale. În cazul acestora, revistele se vând probabil doar la a patra mână fiindcă au prețuri de numai 15.000 lei. (T.R.)

Se zvonește că...

Meleșcanu I-ar fi tocmit pe Cristoiu

au rămas cu gura căscată larg... După ce târgul a fost bântuit de bârfe – una mai aberantă decât alta – a început să prindă contur ideea Naționalului. Mai mult, s-a avansat ipoteza că Ion Cristoiu ar avea ceva de împărțit cu Președintele Constantinescu pe motiv că acesta din urmă l-ar fi dus cu preșul în ceea ce privește postul de director general al TVR sau postul de ministru în minister (de preferință cel al culturii). După ce

a mai trecut vremea, Cel mai iubit dintre editorialiști a simțit nevoia să se consacre mai mult lecturii și culturii, păstrând cu presa doar o legătură firavă (vezi etapa Biblioteca Academiei).

Numai că, mai nou, un alt zvon a spart găoacea. Surse din anturajul domnului Cristoiu ne-au șoptit că acesta, în momentul în care a renunțat la Evenimentul zilei & Co., a primit o ofertă din partea APR de a pune pe picioare o serie de publicații care

să facă din umbră politica domnului Meleșcanu. În acest fel, distinslele cotidiene Național, Curentul și Republica nu ar fi altceva decât mișculațiile APR coordonate în taină de I. C. În acest sens Republica trebuia să fie ziarul de gloată, infanteria APR, care să facă politica Alianței în mod fățiș, Curentul era destinat intelectualilor (ziar de ținută, de!) – sau cum ar spune coana Zoița, gazeta celor 15.000 de specialiști, în timp ce Naționalul era cotidianul care s-ar fi implicat în evenimente doar în momentele cheie... pe timp de necheie urmărind doar să atingă o credibilitate cât mai mare, prin folosirea, în linii mari, a aceleiași scheme evolutive ca și Evenimentul zilei. (V.K.)

Fiul Geto-Daciei vibrează o dată cu patria

Contraspionul Pavel Coruț, cel mai publicat autor de aberații în perioada 1990-1995, a început să se creadă un fel de Dumnezeu politic. Datorită succeselor sale cu „romane” securistice în care patrioți români cu nume ciudate interceptau, cu borcanul, convorbirile lui Gorbaciov, Bush sau Reagan, a fost cooptat prin 1996 să-i dea în bobi altui maniac celebru: Gheorghe Funar.

În campania electorală din 1996 cei doi au pornit într-un vals nebunesc până în județul Vrancea, unde Coruț a fost uns cap de listă pentru Camera Deputaților la P.U.N.R. și șef de campanie electorală pe Moldova, al aceluiași partid. Alegătorii moldoveni nu au rămas prea impresionați de personalitatea lui Coruț, P.U.N.R. a dat-o rău în bară, iar securistul

patriot nu a mai avut posibilitatea să-și răcnească aberațiile despre ofiterii geto-daci de la tribuna Parlamentului.

Întremat după insucces, personajul în cauză s-a uitat la astre și steluța cea de sus i-a comunicat, prin telefonul operativ, să continue, fiindcă, în ciuda dușmanilor neamului, îl așteaptă un destin politic miraculos. De mai bine de un an Dom' Coruț umblă creanga prin țară, spune că e persecutat și încearcă să organizeze Partidul Vietji Sănătoase. Probabil, noua formațiune va avea lozincă „Viață sănătoasă da' creier fără arcuiri”.

Dacă tot circulă prin țară suntem curioși unde își va stabili Domnul Coruț sediul central, la Mărcuța sau la Socola? (T.R.)

Scandalul Credit Bank încă neelucidat

departe ca să se audă ce vorbesc. În ultima vreme mai multe indicii ne fac să credem că scandalul Credit Bank va fi scos din nou pe tapet. Aceasta fiindcă Guvernatorul B.N.R., Mugur Isărescu, se află de prea mult timp (8 ani) în funcție și postul său este râvnit inclusiv de câteva personalități din P.N.Ț.C.D. Nu ar fi exclus ca în timpul lunii viitoare să fie scoși de la naftalină Marcel Ivan, Gigi Kent sau Steriu Popescu, care să atace, din toate pozițiile, actuala conducere (Emil Cioflan – Constantin Postole) a Credit Bank și implicit să dovedească o implicare nu tocmai curată a guvernatorului Isărescu în dinamitarea Credit Bank. (T.R.)

De câtva timp nu s-a mai auzit nimic despre actorii principali ai scandalului care a dus la căderea liberă a Credit Bank.

Unii dintre ei își țineau gura la pușcărie, alții își țineau gura de bucurie că au scăpat de acolo, iar alții, ajunși în țări calde, se aflau prea

Schwarzenbach - retrogradat în Albania

Se pare că, de la 1 aprilie, trustul de presă Ringier România (editor printre altele al cotidianului bucureștean **Liberitatea** și al revistelor **Capital**, **Timpul femeilor** și **Unica**) va avea un nou director general în persoana suedezului Lars Peterson, fost director la o obscură revistă nemțească și „rezident”, vreme destul de îndelungată, în Ungaria.

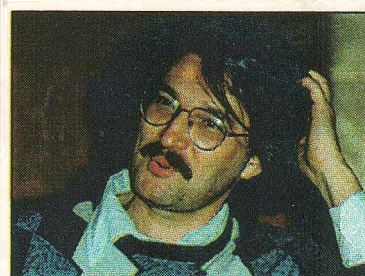
Nu știm câtă încărcătură politică are mișcarea de la Ringier (dacă are vreuna) sau este dictată doar de rațiuni economice. Cert este că ea survine la mai puțin de o lună de la lansarea revistei **Unica** și că presupune inclusiv schimbarea celei care a conceput proiectul respectivei reviste: Uli Rubner.

Mai mult decât atât: bine-

cunoscutul Albert Schwarzenbach (ale cărui antecedente nici nu mai are rost să le comentăm) va fi retrogradat în Albania.

No comment.

Cât despre noua revistă **Unica**, putem spune doar lucruri bune în condițiile aprigei concurențe pe piața revistelor pentru femei. Numai că aceste schimbări de la Ringier ne conduc la concluzia că succesul ei financiar nu a fost tocmai cel scontat... (C.D.)

Filozofii academiei

Fiindcă membrii redacției săptămânalului „Academia Cațavencu” au în general studii de Politehnică s-au gândit că n-ar fi rău să-și ridice puțin nivelul cultural.

Unii dintre ei au zis prin cărciumi de un vestit orator-filozof, pe numele lui Jean Băliu. Alții, care urnaseră mai temeinic ingineria, și-au dat seama că e vorba de același tip cunoscut sub numele de „Socrețel”, care ar fi trebuit să le bage ceva marxism în cap în timpul facultății.

Di Băliu e un personaj foarte interesant, de parcă ar fi studiat retorica la Oxford. El reușește să spună lucruri care par interesante, să-și fascineze de-a dreptul publicul. Astfel, a devenit un fel de guru pentru academicieni care, după ce ascultaseră câte ceva, ba despre Platon, ba despre Aristotel și despre fetele din carusel, se simțeau mult mai deștepti. Profesorul Băliu a ajuns filozof oficial al Academiei Cațavencu plătit cu o sumă considerabilă pentru a ridica nivelul intelectual al membrilor acesteia, iar academicienii sunt atât de fascinați de personaj, încât în 1996 i-au susținut candidatura ca independent pentru Camera Deputaților în județul Maramureș. (T.R.)

Alt lider de opinie fabricat: Traian Băsescu

Nu ne stă în intenție să comentăm aici despre scandalurile ce probează capacitatea lui Traian Băsescu de a dinamita guverne și coaliții. Cert este că omul politic Băsescu, printr-o reușită țesătură de întâmplări, marinarul a reușit să se transforme dintr-un om de partid oarecare în ditamai personalitatea publică, în lider de opinie. Nu știm cu ce consilieri a lucrat la fabricarea imaginii sale publice dar, în mod cert, ei au știut cum să creeze în jurul dlui Băsescu.

Dintre toți miniștrii dlui Ciorbea, Traian Băsescu și-a dozat cel mai bine aparițiile la televiziune, a știut cum să justifice măsurile nepopulare pe care le-a luat și, mai ales, a lăsat impresia de fermitate.

Îl putem introduce pe dl Băsescu alături de dl Theodor Stolojan în categoria personajelor care-și câștigă o popularitate imensă mizând tocmai pe anti-charismă. Legenda țesută în juru-i, ca și în cazul dlui Stolojan, nu prea are o susținere reală. Cât timp a fost ministru al Transporturilor, prețurile au tot sărit, iar condițiile de la C.F.R., de pe autostrăzi sau de la metrou sunt la fel de proaste. Autor al unor măsuri nepopulare, cum ar fi vestita „taxă Băsescu”, căpitanul de vapor a reușit să devină popular.

Surse din interiorul P.D. vorbesc deja de o a treia aripă în partid. Între aripa lui Petre Roman și aripa lui Adrian Severin (sus-

ținută discret chiar de către președintele Constantinescu) a răsărit gruparea legendar-justițiarului Băsescu, care poate juca rolul de arbitru. Pe fondul acesta dl Băsescu poate, la urma urmei, chiar să decidă politica de alianțe a P.D. și direcția pe care o va urma acesta. Dlui Petre Roman probabil că nu îi surâde ideea unui al treilea centru de putere în partid și a începu să se sperie de popularitatea în creștere a dlui Băsescu. Pentru Adrian Severin, apropiat de unele cercuri din C.D.R. și unul dintre potențialii candidați la șefia P.D., apariția unui al treilea lider important care-i amenință poziția de practic al doilea om în partid nu pare să-i suradă prea tare. Sursele

noastre din interiorul P.D. ne-au sugerat că s-ar putea ca trei săbii să nu încapă în aceeași teacă. Rămâne de văzut ce se va mai întâmpla. (T.R.)

Italia

Remodelarea scenei politice

După șase luni de observare, de aproape, a scenei politice italiene, se poate spune că ultima jumătate a anului trecut și probabil o bună parte din acest an reprezintă intervalul în care are loc cea de-a doua fază a procesului de remodelare a instituțiilor democratice din această țară din perioada celei de-a doua Republici. De la propunerile de reformă constituțională, la procesul de definire a bipolarismului și până la definitivarea fenomenului de agregare a forțelor politice, acest proces este desigur deosebit de important pentru viața politică internă peninsulară (într-un moment ce coincide cu reafirmarea opțiunilor sale politice externe europene). Dar el poate fi plin de învătămintă și pentru dinamica vieții politice din România.

Despărțirea de trecut

Momentul 1989-1990 a fost important nu numai pentru evoluția istorică și politică a statelor din fosta zonă de influență sovietică, ci și pentru unele țări ale Europei occidentale. Iar accelerarea istoriei care s-a produs în partea centrală și de est a continentului a grăbit unele procese politice și dincolo de fosta cortină de fier. În cazul Italiei, încă de la începutul anilor '80 diverse personalități scosese în evidență unele, să le spunem, anomalii ale structurilor politice ale țării. Desele crize de guvern (cabinetele s-au schimbat cu o periodicitate mai mică de un an); prezența aproape invariabilă în diversele coaliții de guvernare a fostului Partid Democrat Creștin (până într-acolo încât unii politologi de la Roma au spus că în Italia a funcționat sistemul unipartit, ca în Mexic sau Japonia, dar nu numai); influența exercitată asupra politicului a altor forțe (cum se crede că a fost cazul cu mafia); respingerea ideii unei alternative politice a stângii la guvernare, din cauza temerii Occidentului, și în primul rând a SUA că un guvern în care ar fi intrat și comuniștii (care au avut aproape permanent de partea lor un segment de electorat de 25-35 la sută) ar fi însemnat un precedent periculos pentru toată Europa de vest; formarea treptată a ceea ce s-a numit „partitocrația”, adică o dominație inevitabilă a anumitor grupări politice, apariția unor tot mai evidente fenomene de corupție politică, sau amoralitate (cazurile cele mai cunoscute sunt cele ale lui Bettino Craxi și Giulio Andreotti) etc. La aceste fenomene de ordin politic s-au adăugat altele de ordin economic, dintre care cel mai persistent a fost menținerea unei mari datorii publice interne, ceea ce însemna că italienii consumau mai mult decât produceau.

Pe acest fundal, schițat pe scurt, s-a creat ceea ce se numește „a doua Republică” (denumire preluată după modelul francez), în care rolul de catalizator l-a avut (și) destrămarea sistemului comunist din Europa. Stânga a tre-

buit să-și redefinească rolul și locul său, scindându-se în fracțiuni conservatoare și social-democrate, Partidul Democrat-Creștin s-a desființat, în locul său apărând 3-4 grupări în zona de centru, care au adăugat valorilor democrat-creștine altele liberale sau social-democrate, opinia publică a manifestat o neîncredere vădită în protagoniștii scenei politice de până atunci. Așa se face că apariția unei forțe politice precum Forza Italia, cu o ideologie politică liberală și un nume împrumutat de pe stadioane, cu un lider politic nou în persoana unui cunoscut om de afaceri (Silvio Berlusconi), era în parte un eveniment așteptat. Și „miracolul” se produce. Noul venit în lumea politică înțelege dorința de schimbare a opiniei publice, arătând cu degetul spre forțele politice de până atunci acuzându-le că au „sechestrat” puterea în mâinile lor; el promite un alt limbaj și un alt comportament politic, încearcă să dea încredere tuturor că succesul său din planul afacerilor îl poate transfera în viața politică. Rețeta reușește așadar și Berlusconi câștigă alegerile, dar nu și majoritatea necesară. Va face un guvern împreună cu o altă forță apărută pe scena politică (reprezentând și ea o dimensiune nedită pentru noul peisaj politic) și anume Liga Nordului, formațiune care la început a vrut să exprime anumite orgolii regionale, dar care acum își bazează ideologia pe ideea secesiunii.

Guvernul Berlusconi nu durează însă mult fiind torpilat de ambițiile năbădăiosului Umberto Bossi, liderul Ligii Nordului. Berlusconi nu era însă, evident, nici pe placul fostului „establishment” politic (în care poate fi cuprinsă și Biserica). Așa că guvernul său își sfârșește viața meteoric, precum predecesoarele sale din „prima Republică”, după o perioadă

Silvio Berlusconi:
„Creșterea și descreșterea
gloriei politice”

prea scurtă de ședere la Palatul Chigi. Alegerile anticipate aduc la putere o majoritate de centru stânga, bazată în principal pe Partidul Stângii Democrat (fostii comuniști cu vederi reformatoare, care au înțeles că este timpul să se „modernizeze”, mutându-se ideologic mai spre centru), pe alianța Măslinul (un conglomerat de forțe care încă nu s-a definit ca partid), pe sprijinul Partidului Popular (fostii democrat-creștini, cu vederi mai de stânga). Fapt unic, însă, în istoria postbelică a Italiei (care a consemnat oricum o premieră prin accesul la guvernare a unei majorități de centru-stânga), Executivul, condus de profesorul de economie Romano Prodi, se bucură și de sprijinul parlamentar al comuniștilor declarați (Partidul Refondarea Comunistă), cu toate riscurile care decurg din acest menaj.

O nouă față a instituțiilor democratice

Aceasta era, pe scurt, situația pe scena politică italiană la începutul anului trecut. Noul guvern se bazează încă pe o majoritate destul de precară, din cauză că voturile comuniștilor le sunt absolut necesare. Dar premierul Prodi se dovedește un om politic ambițios, tenace și mai ales un excelent tactician politic. A fixat pentru 1997 un obiectiv important pe care și l-a respectat. Asanarea vieții economice și financiare, reușind să aducă nivelul datoriei publice sub nivelul de 3 la sută din Produsul Intern Brut. Acest barem ținea de un al doilea obiectiv, care ar urma să se realizeze anul acesta: pătrunderea Italiei în grupul țărilor care vor face parte din Uniunea Monetară Europeană, adică acele probabil 11 țări ce vor adopta moneda unică euro începând din 1999 așa cum s-a prevăzut prin Tratatul de la Maastricht.

Dar dacă guvernul și-a ținut aceste promisiuni, în planul vieții politice frământările au persistat. Atât în zona de centru-dreapta cât și în cea de centru-stânga are loc un proces pe care l-am putea defini al consolidării identității forțelor politice. S-o luăm metodic, pe scurt.

Fostul magistrat Antonio di Pietro vrea și un important rol politic pentru sine

Polul Libertății (de fapt, oficial, se numește Polul Libertăților) a fost umbrela sub care au defilat îndemnându-și susținătorii la urne partidele din centru-dreapta. Principalele partide grupate sub această umbrelă au acceptat până de curând asigurarea conducerii alianței de către Silvio Berlusconi. Câteva evoluții politice recente, între care rezultatele proaste obținute de partidele din această parte a arcului constituțional la alegerile administrative, au stricat imaginea Polului, subminând implicit autoritatea liderului său, Silvio Berlusconi. Acesta, personal, și partidul său sunt în pierdere de viteză, în pofida unei gesticulații politice tot mai pronunțate. Pe de o parte, Berlusconi însuși a fost implicat în câteva scandaluri de fraudă fiscală și încercare de corupere a unor funcționari (nu în toate dintre aceste cazuri există și o soluție juridică). Pe de altă parte, câțiva lideri apropiați de el se vădesc a fi vulnerabili cam la aceleași capote, astfel încât Forza Italia este într-un fel de război deschis cu magistratura, pe care o acuză de părtinire, dar și cu liderii majorității acuzați de partizanat și atitudini subiective. Cert este că, având o imagine deteriorată, Berlusconi a ajuns să fie contestat de unii dintre aliații săi. Atât de către Alianța Națională cât și de Centrul Creștin Democrat (CCD) și Creștin Democrații Uniți (CDU).

Aglomerarea pe centru

Fiecare dintre aceste partide vede soluția menținerii și întăririi propriului rol în viața politică în felul său. Alianța Națională vrea să devină un modern partid de dreapta european. Liderul său, Gianfranco Fini, a știut să aducă acest partid spre o asemenea poziție, cu moderație și tact, nerenunțând însă la anumite puncte ale ideologiei partidului. Totuși, Alianța Națională, desprinsă din Mișcarea Socială Italiană, de sorginte fascistă, are acum prea puțin din aspirațiile antecesorilor săi. Fini a făcut declarații tranșante prin care s-a despărțit de un trecut care ar fi putut fi un balast pentru viitorul politic al partidului. Urmarea? Alianța Națională este cel mai puternic partid la Roma iar Fini a fost citat în dese rânduri

Premierul Prodi își urmărește tenace obiectivele

ca posibilul lider al Polului Libertății. Mulți îl văd, deja, ca liderul de fapt al opoziției. Dar rivalitățile din Pol nu s-au încheiat, cu toate că după ultimele alegeri administrative au fost voci din mai toate partidele din alianță care au trâmbitat desființarea acestei alianțe.

Aspirația împărtășită a clasei politice italiene este realizarea unei structuri politice bipolare, care să permită alternanța la putere, așa cum se întâmplă în SUA, Anglia, Germania, unde partide sau alianțe sunt pe rând la guvernare. O asemenea perspectivă se conturează și în Italia. Or, cum exponenții ei ar fi Măslinul și partidele de centru-stânga, pe de o parte, Polul Libertății și formațiunile care o compun, pe de alta, anumite grupări mai mici sunt măcinate de ideea că ar putea să iasă din acest joc sau ecuație politică și de aceea caută o soluție de supraviețuire. În ultimele luni, atât într-o zonă cât și în cealaltă s-au făcut și se fac scenarii pentru construirea unei sau unor grupări de centru care ar putea fi arbitrii scenei politice. În centru-dreapta anumiți lideri politici reprezentând fosta Democrație Creștină, dar și partide ca CCD și CDU (animatorul „mișcării” este fostul președinte Francesco Cossiga) vor să construiască o grupare de centru, nu neapărat creștină.

De cealaltă parte, o încercare asemănătoare o face, deocamdată fără prea mare izbândă, noul senator al Măslinului, Antonio Di Pietro, nimeni altul decât campionul operațiunii anticorupție Măinile Curate. Beneficiind de o mare popularitate, foarte activ și influent, Di Pietro nu a reușit prea mult până acum în acest proiect din cauză că micile partide din Măslin se tem că le vor fi „pescuiți” parlamentarii proprii.

Căutarea identității continuă însă, și în cazul unor partide puternice cum este PDS, condus de Massimo d'Alema. Acesta vehiculează de mai mult timp un proiect politic intitulat „Cosa 2”, care ar vrea să fie realizarea unui subiect politic al întregii stângi italiene, cu o ideologie reformată și cu un alt nume. Numai că și aici liderii partidelor mai mici sau cu vederi mai conservatoare nu vor să-și piardă personalitatea și refuză sub diverse motive proiectul lui d'Alema, în pofida demersurilor organizatorice ale staff-ului partidului său.

O nouă constituție, un nou președinte

La 1 ianuarie anul acesta, Constituția Italiană în vigoare a împlinit 50 de ani. Dar cum procesul înnoirilor democratice și instituționale este un obiectiv acceptat de întreaga clasă politică, s-a convenit și asupra necesității înfăptuirii unei profunde reforme constituționale. Pentru aceasta s-a creat o Comisie Bicamerală, condusă de liderul principalului partid, Massimo d'Alema (PDS), – care după un efort de peste opt luni de zile a convenit asupra mai multor schimbări ce ar urma să fie dezbătute începând cu primele luni ale acestui an. Prevederile aprobate vizează în primul rând o creștere a prerogativelor președintelui (al cărui mandat va fi redus de la șapte la cinci ani) ales prin vot direct. De asemenea,

Președintele Oscar Luigi Scalfaro încercând să păstreze echilibrul în politica italiană

se prevede o reducere a numărului de deputați și senatori, simplificarea sistemului de vot, o creștere a autonomiei regionale, corespunzător cu o tradiție istorică în Italia etc. Devenind o republică semiprezidențială, funcția de șef al statului a devenit o miză de primă importanță pentru principalele partide și liderii acestora. Iar anumite pregătiri în acest scop sunt decelabile deja.

Anvergura reformelor constituționale, dar și climatul de efervescență din viața partidelor fac să se vorbească despre o adevărată revoluție în lumea politică a Italiei, la acest sfârșit de secol și mileniu. Unele dintre pro-

Un lider în ascensiune: Gianfranco Fini

cese au interesante similitudini cu ce se întâmplă în România, unde, ce-i drept, democrația, inexistentă peste cinci decenii, abia își lansează actorii și își creează instituțiile. Dar anumite soluții, anumite priorități, variatele accente puse într-un fel sau altul pot fi cu adevărat interesante cel puțin ca termen de comparație pentru viața politică de la noi. Chiar și în unele moravuri, în anumite carențe pot fi găsite puncte de interferență sau din contră de deosebiri calitative. Iată de ce scena politică italiană este demnă de a fi urmărită în continuare.

CRISTINA DELEANU

„Arta
e
o
tentatie”

– De când datează pasiunea Cristinei Deleanu și a lui Eugen Cristea pentru teatru? Când v-ați dat seama că veți deveni actori?

Cristina Deleanu: Nu știu dacă la 16 ani ești îndreptățit să afirmi că-ți place teatrul. Sigur că-mi plăcea; arta e o tentație. Abia mai târziu mi-am dat seama că această meserie mi se potrivește. Am încercat s-o învăț, să mă adaptez și, mai mult, să fac să se simtă din exterior pasiunea, devoțiunea mea pentru ea. N-am trădat-o niciodată, n-am lăsat-o niciodată deoparte. Actoria trebuie întotdeauna căutată și adusă la tine.

Eugen Cristea: Cu mine s-a întâmplat altfel. În 1961, la 9 ani, am „pornit” cu radioul: la teatrul radiofonic pentru copii. Acolo am intrat în contact direct cu mari actori ai scenelor bucureștene, lucru care m-a marcat în sensul bun și mi-a sădit dorința de a apărea pe scenă. Din păcate, am dat și am intrat la Politehnică. După numai un an de studii aprofundate acolo, de îngheșuală dimineața în tramvaiul 14, cu o atmosferă studențească pe care nu aș dori-o nici dușmanilor, am terminat-o definitiv cu ingineria și am dat la teatru. Pentru examen, m-am pregătit 8 zile, în disperare, cu actorul Victor Moldovan de la Teatrul Național. Inițial am dorit să fac numai teatru (mai ales că în 1967 colaborasem la un spectacol la Teatrul Național alături de monștri sacri ca Birlic, și Ion Finteșteanu). După

aceea, mai ales în ultima vreme, lucrurile au evoluat și m-am îndreptat și către alte zone ale actului artistic: film, televiziune. Cred că actoria nu se mai poate face numai ducându-te să repeți și să joci un

spectacol. Trebuie să faci de toate, să fii la curent cu toate, să fii un om al timpului tău. Acest lucru cred că ne caracterizează pe amândoi.

– Care termen credeți că vă definește cel mai bine: VIP sau vedetă?

Eugen Cristea: Nu ne-am considerat, nici eu, nici Cristina, niște VIP-uri. Am dat o dată o definiție a VIP-ului: un tip gras cu mașină și

cu un telefon mobil la care nu îl sună nimeni. Nu știu dacă vedetă este cuvântul cel mai potrivit. Oricum, dintr-o întâmplare fericită sau nu, eu sunt o vedetă de televiziune, nu de teatru.

– După ani de experiență în teatru, care credeți că e condiția actorului în raport cu meseria sa?

Cristina Deleanu: Etapele formării mele ca actriță merg în spirală. Unele au fost mai bune, altele mai rele, pe ansamblu, însă, cred că toate au condus la o maturizare profesională. Eu spun „a exista” în meseria noastră; nu oricum, nu în orice fel, dar trebuie să existe. Cum? Repetând, exersând, jucând, neuitând ce ai învățat. Noi, actorii, avem avantajul unei libertăți interioare a structurii individului pe care ne-o dă meseria. Dorința de a practica această meserie, de a avea mintea limpede și fantezia în funcțiune sunt, de fapt, obligațiile noastre primordiale.

Eugen Cristea: Această meserie trebuie făcută cu foarte mare bucurie. Trebuie să te joci asemenea unui copil; se spune joc teatru, deci mă joc teatru. Mai mult decât atât, eu continui să cred cu tărie și în necesitatea existenței boemei teatrale. De asta sunt îngrozit că, după '89, alergând ca tâmpiții după bani, nu ne mai întâlnim, se rup prietenii, se rup colective. Nu se poate face această meserie fără existența boemei. Boema nu înseamnă că trebuie să ajungi în ultima secundă la spectacol și să intri gâfâind. Pe mine mă uimește faptul că noi, cei din generația asta trecută peste medie, continuăm să venim așa cum am învățat de la înaintași: cu o oră înainte de spectacol. Îmi aduc aminte ce-mi spunea profesoara mea, Eugenia Popovici, Dumnezeu s-o ierte: „Veniți, tovarăși, cu o oră înainte, pentru a vă liniști și a vă impregna cu atmosfera spectacolului”.

Aș vrea să scrii și următoarea chestie, vreau să rămână în istorie. Eu am un cui pe critică, nu neapărat pe critica teatrală (am și eu cronici bune), ci pe critică în general. Mie mi se pare, să mă ierte Dumnezeu, căăștia mănâncă o pâine degeaba. Eu am zis următoarea chestie: copii, când vreți voi, mă duc și îmi fac o rubrică de critică teatrală în fiecare ziar bucureștean. De ce? Pentru că eu știu ce înseamnă acest lucru... Dar ia pune-l pe unul dinăștia pe scenă. Paralizează pe loc, îi sare inima, cade în cușca sufleurului, în culise și se rostogolește până în magazia de costume.

Cristina Deleanu: Eu nu sunt de acord cu tine, trebuie să te contrazic...

Duminică, ora 11. Pătrundem cu delicatețe în casa actorilor Cristina Deleanu și Eugen Cristea: o grămadă de cărți și casete, computerul și televizorul pornite... Deși având în spate o „noapte valpur-gică”, protagonistul show-ului cu măgarușul e la fel

Eugen Cristea: Contrazice-mă, că d-aia e democrație. Dar să-mi respecti punctul de vedere și invers...

Cristina Deleanu: Ai pus problema prea tranșant. Fiecare individ își are adevărul lui, până la un punct. Nu poți să acuzi niște oameni că-și fac meseria, vorbesc de cei care și-o fac cinstit, să le spui că-i pui în locul nostru...

Eugen Cristea: Păi da, aici ai pus degetul pe rană, să-și facă meseria cinstit...

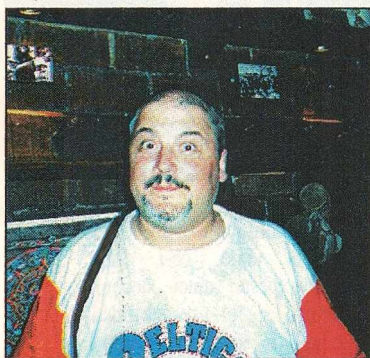
– Actorul trebuie să aștepte sau să își caute oportunitățile?

Cristina Deleanu: Răbdarea este o calitate în această meserie. Firește, poți și să pierzi trenul acela, oricâtă răbdare ai avea. Mi s-a spus: ești fotogenică, de ce nu faci film? Bine, am replicat, dar nu eu fac film, regizorul trebuie să mă aleagă, eventual. Mi-au trebuit 18 ani de la absolvire ca să joc în primul meu film. Apoi, s-au adunat vreo 14-15. Eugen chiar a excelat în treaba asta...

Eugen Cristea: Da... Înainte de '89 am făcut un singur film, culmea, pe un scenariu de George Arion. Se chema: „Enigmele se explică în zori” și, zău, nu era rău dacă nu s-ar fi tăiat mai mult de o treime din replicile haioase. După '89 m-am trezit cu vreo 15 filme la activ. La unul dintre ele am prins rolul pentru că regizorul, un nepot de-al lui Coppola, trecând printr-o sală de montaj, m-a văzut pe o peliculă și a zis: cine-i nenorocitul ăsta? „Păi, e unul din România”. „Are față bună, ia să-l luăm”. Și am jucat fără să mai dau probă.

– Sunteți un cuplu perfect?

Cristina Deleanu: Nu suntem cei mai bine puși la punct dar faptul că vrem să fim un cuplu mai aparte ne face să ne întrajutorăm. Spre acest lucru trebuie să se îndrepte oamenii și societatea ca să

**„Joc
teatru,
deci
mă joc
teatru“**

de simpatie ca de obicei. Mai rezervată, Cristina Deleanu încearcă să tempereze elanul celor două simpatice patrupeze ale familiei: Miruna și Yamaha. Pentru ei doi, cel mai important lucru este să fie împreună. Și să joace teatru.

ajungem să credem într-adevăr în cuplu, în familie, în adevăr. Cred că ne-ar face bine, nouă, celor de pe aceste meleaguri, să fim mai tandri, mai înțeleghători, mai înțelepți. Asta ne-ar ajuta să trecem mai ușor peste necazuri, să nu trăim sub vremuri. Acum câțiva ani, dintr-o dorință mai veche dar și dintr-o stringență nevoie materială la un moment dat, am încercat să împărtășesc* – nu vreau să zic să devin pedagog – din experiența mea tinerilor. Astfel am cunoscut un alt aspect al meseriei mele, care adaugă partea aceea de răbdare, de înțelegere și de dibuire a sufletului fiecăruia.

– Aceeași piesă este jucată la fel în fiecare seară sau trăirea și interpretarea variază în funcție de starea interioară?

Cristina Deleanu: Omul, actorul nu este același în fiecare zi, nici publicul nu este același. Cred că publicul reacționează în funcție de tine. Tu, ca individ, firește că ești același, dar există acel ceva inefabil, care uneori este în favoarea ta, alteori împotriva. Simți lucrul acesta, dar pentru spectatorul care vede piesa prima dată, este insesizabil. E ceva foarte intim: cred că nici noi nu putem înțelege exact.

Eugen Cristea: Este ceea ce se numește misterul acestei meserii și viabilitatea ei. De aceea cred că teatrul nu va muri niciodată și că lumea are nevoie de el. În continuare, iată, sălile sunt pline, lumea vine la spectacol, e adevărat că această lume vrea să râdă, dar asta nu contează. Pe de altă parte, este bucuria de a se întâmpla, în fiecare seară, ceva nou. Într-un film știi întotdeauna că, la 10 minute de la început, se va deschide ușa, va intra eroul și își va aprinde țigara. În teatru întotdeauna se schimbă câte ceva, asta dă viață spectacolului și de fapt asta vrea și publicul. Totul este pe viu, de exemplu cum jucăm noi la Sala Atelier: omul este la jumătate de metru de tine. Îl simți sau nu. Sintetizând într-o singură frază: la teatru se râde sau se plânge, dacă nu, se tușește. Mi se pare că maestrul Iancovescu a spus asta. O replică mai dură, a unui alt profesor de-al meu, sună cam așa: teatrul se ascultă cu fundul. Pare cam agresivă și aparținând unei alte sfere, dar înseamnă următorul lucru: când te plictisești începi să te foiești și atunci scârțâie scaunele.

– Care este lucrul care contează cel mai mult când ești pe scenă?

Eugen Cristea: Contează carisma, contează să fii simpatice pe scenă. Se spune în lumea noastră: uite, ăsta nu trece rampa. Te zbați pe scenă și publicul se gândește că s-a scumpit pâinea sau că o să cadă Ciorbea. Sau se mai spune: se deschide ușa și în scenă intră nimeni...

– Cum apreciați teatrul românesc în momentul de față?

Eugen Cristea: Asistăm cu bucurie la o reîntoarcere la teatralitate. A fost, după '89, moda de a face teatru la grămadă, teatru vizual, actorul fiind doar un pion într-un joc de ansamblu. Încet-încet, regizorii, actorii și publicul se îndreaptă din nou spre teatrul de relație. Am trecut prin faza experimentelor dramatice, sunt interesante – eu sunt un adept al încercărilor – dar nu poți să-ți faci din asta, cred eu, o profesiune de credință.

Cristina Deleanu: Da, dar le accepți și pe astea în sensul că regizorul este cel care domină

un spectacol iar actorii sunt niște mici mașinuțe care lucrează. Firește că, fiecare, în acea clipă, se simte frustrat, chinat și se întreabă de ce eu? Pentru că așa s-a întâmplat.

– Este foarte interesant de știut pentru cine vine lumea la teatru: pentru actori, pentru piesă, pentru regizor, pentru autorul piesei...?

Eugen Cristea: În general, lumea vine la teatru pentru actori...

Cristina Deleanu: Se combină toate acestea și creează un tot.

Eugen Cristea: Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar rareori mi s-a întâmplat să văd că vine cineva pentru scenograf sau pentru maestrul de lumini, iar ei fac parte din acel conglomerat. Sigur că se vine și pentru regizor: hai să vedem o piesă de-a lui Șerban sau hai să vedem un spectacol al ăstora cu tabloul lui Mendeleev: Stronțiu, Galgoțiu și Mănuțiu. Elemente radioactive. Dar lumea vine efectiv pentru actori.

Cristina Deleanu: Mai ales dacă respectivul reprezintă un nume sau a făcut ceva prin care a rămas. Dacă există un om dintr-o sută care vine pentru tine și ține minte ce ai făcut, mie acest lucru mi se pare extraordinar.

– Puteți să vă caracterizați fiecare pe celălalt?

Eugen Cristea: E greu de spus. Eu sunt un tip mai impulsiv și nu suport injustiția. Aș lupta cu arma în mână împotriva nedreptății cu N mare. Cristina este pentru mine un factor de echilibru și de echilibrare. Îi reproșez că această temperare este făcută uneori în momente în care n-ar trebui.

Cristina Deleanu: Viața are urcușuri și coborâșuri. Poate acest lucru ne-a menținut alături... Nu că ar exista o diferență de opinii deosebită ca și când eu aș accepta nedreptatea. Dar dacă nu am cum să înlătur sau să mă lupt de una singură cu o nedreptate, cu o situație care nu-mi convine sau care ne dezavantajează, o las să treacă. În ceea ce îl privește pe Eugen, nu este unicul meu scop în viață să-l calmez. El este un om care își propune să facă multe, dacă nu reușește întotdeauna se înfurie dar îi trece repede. Crede că i s-ar conveni mai multe decât a primit. Nu poți să faci din asta un scop, te demoralizează. Însă e foarte bine că-i trec repede supărările.

Eugen Cristea: Prea repede...

Cristina Deleanu: De ce mă bruiezi?

„Am o responsabilitate extraordinară...”

MARIAN ALECU,
managing director
McDonald's România

– Fostul manager pentru România al companiei McDonald's, dl Paul Booth, a primit de la centrala din Viena alte însărcinări, începând cu 1 ianuarie a.c. E pentru prima dată când McDonald's alege drept manager general un român, pe dv., domnule Marian Alecu. Cum s-a realizat performanța?

– Este concepția și filosofia firmei să creăm aici o companie după un concept american, dar cu români și pentru români. Am avut un director general britanic, cu o experiență deosebită în sistemul McDonald's – peste 14 ani – de la care am învățat enorm și care s-a străduit să-mi dea cât mai mult din experiența proprie. Cât de mult a reușit, timpul va dovedi.

– Ce-nseamnă să conduci un astfel de consorțiu?

– Răspunderea este enormă. Vorbim de o investiție directă în România de 36 de milioane de dolari, de o structură foarte bine creată și organizată aici, structură ce cuprinde 28 de restaurante, alte câteva în construcție și 1.600 de angajați. Toate astea înseamnă responsabilitate atât față de compania-mamă – aceea de a ne păstra renumele și imaginea firmei, cât și față de clienții noștri – de a le oferi produse la standarde mondiale fără nici o diferență datorată faptului că suntem în România.

– Sunteți managerul general al companiei pentru România. Care sunt obiectivele McDonald's pentru această țară?

– În România ne vom continua dinamica ascendentă, încercând să realizăm o acoperire cât mai judicioasă a întregului teritoriu al țării. De aceea, ne-am propus să fim prezenți în toate orașele cu peste 100.000 de locuitori. Ca un pas intermediar, în acest an vom deschide restaurante în Moldova: la Iași, Bacău, Galați și Brăila. Vom lupta pentru păstrarea standardelor firmei, pentru a nu face nici un rabat de la calitate, de la nivelul serviciilor, de la curățenia din restaurante. În continuare, atmosfera din McDonald's trebuie să fie unică și să constituie pentru fiecare vizitator al nostru o experiență.

– Ce surprize ne va face compania McDonald's în acest an?

– Deja, la începutul anului am introdus un nou produs – plăcinta cu vișine, care se bucură de un succes deosebit, mai mare decât ne așteptam. Cu siguranță, în prima parte a anului vom

A fost angajatul numărul 1 al companiei McDonald's în România. Pentru un an și jumătate a fost singur în firmă, încercând să introducă un concept american într-o țară birocratică, reticentă față de investițiile străine. Despre cât de bine a reușit vorbesc rezultatele companiei din primul an – 1995 – când la restaurantul de la Unirea a fost stabilit un record european de vânzări, iar România a devenit țara cu cea mai mare dinamică din Europa. „Faptul a fost recunoscut la nivelul mondial al companiei – afirmă Marian Alecu, managing director al McDonald's România – atât firma românească fiind premiată special cât și eu. În 1995 mi-a fost decernat Premiul Președintelui companiei McDonald's”.

Sociabil, responsabil dar deloc „țepos”, acesta e profilul managerului român care i-a uimit pe americani, transformând zilnic un concept american într-o realitate românească.

introduce un alt sandwich – în avanpremieră vă pot spune că este vorba despre sandwich-ul cu pește. Vom avea o campanie specială și un sandwich pentru Campionatul Mondial de Fotbal, la care McDonald's este unul dintre sponsorii principali. Și, probabil, nu ne vom opri aici.

– Cum ați defini conceptul McDonald's prin prisma managerului român?

– Încercăm să nu reinventăm roata. McDonald's și-a făcut un nume pe plan mondial și are o afacere strălucită creând un sistem dus aproape de perfecțiune. A cerut tuturor țărilor unde a fost aplicat să-l respecte cât mai aproape de regulile sale. Același lucru încercăm să-l facem și noi. Din experiența actuală, sistemul a fost deosebit de bine primit de către consumatorii români. Încercăm ca atât procedurile cât și rețetele firmei să fie păstrate, iar în relațiile cu consumatorul să aducem ceea ce lipsea pe piața românească: un serviciu amabil, o atmosferă plăcută în care calitatea produselor, zâmbetul și curățenia să fie la nivel de vârf. Astfel, vom putea menține McDonald's în top.

Compania, atât la nivel european cât și la nivel de companie-mamă, este deosebit de mulțumită de calitatea oamenilor găsiți în România, de calitatea propriilor angajați și acest lucru reprezintă nu numai

un mare atu dar și o garanție că lucrurile vor merge bine în continuare.

– Încercați, pentru FLACĂRA, să vă auto-evaluați.

– Această numire a constituit pentru mine un moment de mare satisfacție profesională, e inutil s-o spun. O consider o răsplătă extraordinară a muncii pe care am depus-o. De fapt, unul din principiile companiei se referă strict la oameni și la motivarea lor. În cazul meu principiul s-a respectat pe deplin. Sunt încrezător că împreună cu colegii mei vom dovedi atât mediilor de afaceri din România cât și șefilor noștri din S.U.A. că managerii români pot face treabă și că pot fi oricând comparați cu cei mai buni pe plan mondial. Aceasta o vom dovedi atât prin rezultatele financiare, cât și prin calitatea serviciilor pe care le vom oferi consumatorului român.

DIANA BOICESCU ■

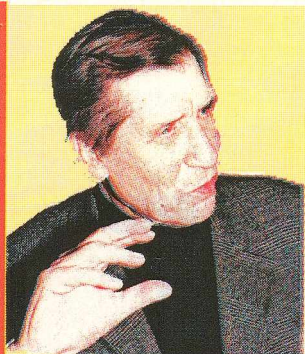

PREMIILE FLACĂRA 1997

*„O astfel de flacăra râvnim să aprindem și năzuim s-o
putem ține vie, deasupra patimilor oarbe și a intereselor
trecătoare, pentru ca ea, luminând de sus, să lumineze
departe!”*

C. Banu - Director fondator al Revistei „Flacăra”, 1911

LITERATURĂ

Gellu Naum: „*Magician al cuvintelor*“.

„Ar trebui să cuget ce însemnează premiul pentru Gellu Naum – omul. Pentru că, la 82 de ani, am avut o viață, aproape secolul. Și se întâmplă multe într-un secol. Mai trece un război..., permanentă e doar dragostea. Și atunci mă uit unde mi-e nevasta.

Ce părere am despre **premiul Flacăra**? Din clasa întâi primară – dacă asta vă spune ceva – am luat premiul I pe școală. Anul acesta am luat trei premii. Nu îmi țin nici de cald, nici de rece. Am stat în spital până săptămâna trecută, am avut un mic infarct. Am ieșit din spital și am stat o săptămână-n casă și astăzi am venit și eu să văd ce-i aicea, întâmplător... Vă spune mult, puțin, eu am ieșit dintre oameni.“

TEATRU ȘI FILM

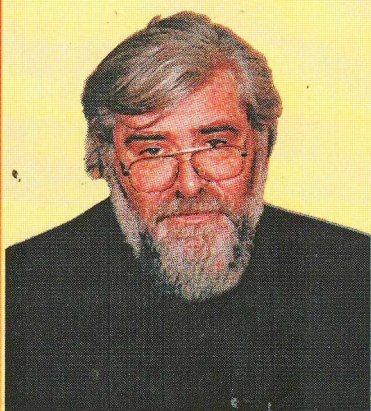

Marcel Iureș: „*Primul artist român care s-a simțit la Hollywood ca la el acasă*“.

„Mulțumesc **Flăcării** că mi-a dat acest premiu. Este absolut impresionant. Valul de bunătate care a intrat în sală și care ne-a purtat pe toți a fost excepțional. Încerc să înțeleg de ce am primit acest premiu. Presupun că l-am primit pe drept.“

PREMIILE

ARTE PLASTICE

Sorin Dumitrescu: „*Pictorul care a dezlegat noduri și a descifrat semne ale universului*“.

„Am luat toate premiile Uniunii Artiștilor Plastici, dar premii de-acestea cu public nu mi s-a mai întâmplat să primesc. Mulțumesc revistei **Flacăra** pentru onoarea pe care mi-o face prin acest premiu dar, mai cu seamă, pentru posibilitatea de a petrece câteva clipe în proximitatea augustă a familiei regale.

Dacă George Arion spune că aș fi avut eu acces la acele topouri transcendente, de acolo intuiția îmi spune că foarte curând aș putea avea ocazia să acced – dacă voi fi ales – ca pictor de curte al Casei Regale a României.“

MUZICĂ

Johnny Răducanu: „*Cel mai mare jazzman român din toate timpurile*“.

„Aceste premii sunt foarte necesare pentru societatea românească. Este un lucru grozav. Eu admir foarte mult la **Flacăra** selecția pe care o face. Ca să fiu sincer, pe mine personal nu prea mă fletează chestia asta cu premiile. Nu mă umflă în pene. Din partea revistei este frumos că premiază niște artiști. Toți premianții aceștia sunt CINEVA. Au vână. Sunt talente ale poporului acestuia. Dacă ar fi fost premiat cineva nechemat, m-ar fi durut. Sper din tot sufletul ca **Flacăra** să conserve aceste premii și să ajungă precum un Herder sau mai știu eu ce alt premiu de prestigiu. La festivitatea de decernare a premiilor n-am avut emoții, pentru că am fost înconjurat de oameni pe care i-am simțit că fac parte din aceeași familie cu mine...“

Irinel Popescu: „Autor al primului transplant de ficat din România“.

„Premiul pentru știință m-a surprins și m-a emoționat. Reconsiderând, poate că la Spitalul Fundeni am făcut unele lucruri care au însemnat un progres în chirurgia românească, sper că și în știința românească. Rămâne ca acest premiu să-l justificăm mai ales prin ce vom face de aici încolo“.

Sorin Roșca Stănescu: „Ziaristul care ne face ZIUA bună“.

„E al doilea premiu pe care îl iau în viață, deci e un mare eveniment pentru mine. Primul a fost la școala primară, în clasa întâi. Pe de altă parte, a fost o onoare dublă datorată prezenței Majestății Sale Regelui Mihai I. Voi încerca să merit în acest an foarte greu care urmează marea onoare pe care mi-ați făcut-o decernându-mi **Premiul Flacăra**“.

În altă ordine de idei vă spun că nu știu dacă mă pot ridica la înălțimea celorlalți premianți. Galeria lor a fost strălucită.

Oricum, am încheiat anul trecut cu acuzația fostului președinte al statului cum că sunt un lacheu al regelui Mihai și al președintelui Constantinescu.“

FLACĂRA

Paul Booth: „Managerul care a făcut din McDonald's o realitate românească“.

„Personal sunt foarte bucurat că am primit premiul pentru management. Am fost foarte surprins când mi s-a comunicat acest lucru. De fapt, premiul a fost obținut de poporul român. McDonald's este o companie care a atins mari realizări în ultimii trei ani. Cred că ar fi fost mai potrivit ca acest premiu să-mi fie acordat mie și angajaților mei.“

Gabriela Szabo: „Atleta pe care n-o poate ajunge nimeni“

Aflată în Maroc, marea sportivă ne-a declarat telefonic:

„Sunt fericită pentru acest premiu. Vreau să mulțumesc tuturor celor care m-au ales cel mai bun sportiv.“

Gânduri de viitor? Mă abțin puțin. Bineînțeles, pregătesc «Europenele» de sală de la sfârșitul lunii februarie. Înainte voi participa la două-trei concursuri și după aceea voi continua pregătirea pentru alte mari întreceri ale anului 1998.“

ȘTIINȚĂ

JURNALISM

MANAGEMENT

SPORT

MARELE PREMIU

Marele Premiu s-a decernat pentru prima dată, în lunga istorie a Premiilor Flacăra – peste trei sute de laureați de-a lungul timpului. El se acordă unei personalități-reper pentru poporul român.

ALOCUȚIUNEA MAJESTĂȚII SALE
REGELE MIHAI I
CU PRILEJUL DECERNĂRII
MARELUI PREMIU
AL FUNDAȚIEI FLACĂRA
1997

*Domnule Director,
Vă mulțumesc pentru premiul pe care mi
l-ați decernat.*

*Vă mulțumesc în special pentru că ați înțeles
ce vreau să fiu și ce vreau să fac pentru
poporul român.*

*Ați înțeles că datoria, ca și dorința mea, este
aceea de a sluji interesul Țării.*

*Grație gestului vostru, această seară
este o lecție pentru noi toți și,
mai ales, un motiv de
speranță.*

FLACĂRA 1997

O biografie exemplară

Majestatea Sa Regele Mihai I al României, fiu al prințului Carol al României și al prințesei Elena a Greciei, s-a născut la 25 octombrie 1921 – sub domnia regelui Ferdinand I – la Sinaia, la Castelul Peleş.

20 iulie 1927 – la câteva ore după trecerea în neființă a Regelui Ferdinand I, Camerele reunite ale Parlamentului României îl proclamă pe tânărul prinț Mihai Rege al României sub numele de Mihai I. Regența a fost asigurată – așa cum dorise Ferdinand I – de Prințul Nicolae al României (fratele lui Carol al II-lea), patriarhul Miron Cristea și președintele Senatului Gh. Buzdugan.

6 iunie 1930 – prințul Carol se întoarce în România din exilul pe care singur și-l impusese. Tânărul Rege Mihai I este detronat, iar tatăl său proclamat Rege sub numele de Carol al II-lea. Lui Mihai i-a fost acordat titlul de „Mare Voievod de Alba Iulia”.

1937 – la vârsta de 16 ani, conform tradiției, Mihai devine ofițer.

10 iulie 1938 – moare Regina Maria.

6 septembrie 1940 – mareșalul Ion Antonescu îi cere Regelui Carol al II-lea să abdice. Acesta și-a redactat mesajul de abdicare, fără însă a utiliza cuvântul respectiv; a scris doar că remite coroana și puterea în mâinile fiului său.

Mihai devine pentru a doua oară Regele Mihai I al României.

22 iunie 1941 – mareșalul Antonescu declară război Uniunii Sovietice fără a-l consulta pe Rege.

23 august 1944 – România leze din alianța nazistă, Regele Mihai contribuind, în mod hotărâtor, la scurtarea războiului.

noiembrie 1946 – prin fals comuniștii câștigă alegerile.

20 noiembrie 1946 – Regele Mihai I și Regina Mamă reprezintă România la căsătoria prințesei Elisabeta a Angliei cu prințul Philip. Acolo o întâlnește pe prințesa Anne de Bourbon-Parma, viitoarea Regină a României.

30 decembrie 1947 – Regele Mihai I este forțat să abdice.

3 ianuarie 1948 – Regele Mihai și Regina Mamă părăsesc țara, plecând într-un lung și greu exil.

22 mai 1948 – printr-un decret comunist se pune în aplicare o aberație juridică: Regelui Mihai i se retrage naționalitatea română.

10 iunie 1948 – Regele Mihai I al României se căsătorește cu Prințesa Anne de Bourbon-Parma, la Atena.

1948 – 1956 – Familia Regală locuiește în Danemarca și Italia. După aceea, în Anglia, unde, lipsiți de mijloace financiare, își câștigă existența muncind.

ianuarie 1956 – se mută în Elveția, Regele devenind asociat și pilot de încercare al companiei Lear, condusă de americanul William Lear.

Sfârșitul anului 1957 – compania Lear își închide porțile, iar Regele Mihai înființează o mică societate pentru electronică industrială, care funcționează timp de șapte ani.

1968 – Regele Mihai devine agent la Bursa din New York.

Pe toată durata exilului, Regele Mihai nu a încetat să fie la curent cu evenimentele din țară. Sunt cunoscute mesajele adresate de Regele Mihai poporului în fiecare an precum și apelurile către lumea occidentală, în favoarea României.

Primăvara anului 1990 – Regele Mihai I al României încearcă să se întoarcă în țara sa. Guvernul Roman respinge vizita, pentru că: „survine în perioada electorală”.

25 decembrie 1990 – Regele Mihai și Regina Ana ajung pe aeroportul Otopeni și pleacă spre Curtea de Argeș. Sunt întorși din drum și obligați să părăsească țara, pe motiv că „au trecut frontiera în mod fraudulos”.

25 aprilie 1992 – Regele Mihai și Regina Ana reușesc să revină în țară. Aproape 1 milion de oameni îi întâmpină cu entuziasm.

11 noiembrie 1995 – moare Corneliu Coposu. Ion Iliescu interzice participarea Regelui Mihai I la ceremonia funerară. Sunt prezente Regina Ana și Principesa Margareta.

28 februarie 1997 – după un exil amar care a durat 50 de ani, noua conducere de stat reglementează problema dreptului de a intra în țară a Regelui Mihai.

Decembrie 1997 – pentru prima dată, întreaga Familie Regală petrece sărbătorile Crăciunului în România.

9 ianuarie 1998 – Regele Mihai I al României primește Marele Premiu Flacăra, pentru meritul de a fi reper unic în existența poporului român. Este primul premiu acceptat de Majestatea Sa Regele Mihai I.

Majestatea Sa
Regele Mihai I
al României

Regele Mihai I
și
Regina Ana

Principesa
Margareta

De la dreapta la stânga: M.S. Regina Ana,
M.S. Regele Mihai, A.S.R. Principesa
Margareta, dl Radu Duda și A.S.R.
Principesa Irina cu copiii: Angelica și Mihai

Personalități

despre

Marilena Rotaru: „În această seară s-au acordat niște premii cu totul speciale datorită acestei bucurii extraordinare și unei idei pe care trebuia s-o înfăptuim mai de mult. E o seară în care sufletul e plin de atâtea emoții aparte. Mă face să-mi amintesc ceea ce citisem cu mulți ani în urmă; în redacția celui mai mare ziar din Londra exista o inscripție care suna astfel: «Lumea a început azi dimineată și nimeni dintre dumneavoastră nu știe că Elisabeta este regina Angliei». În momentul acela am gândit că inscripția reprezintă esența libertății meseriei pe care eu o făceam în România. Am știut după ce am făcut primul interviu cu Majestatea Sa Regele Mihai, în 1991, că, dacă trebuia o inscripție care să reflecte libertatea meseriei mele, a ființei mele și a întregului neam, ea trebuia să sune atunci, ca și acum, astfel: «Lumea a început azi dimineată și toată lumea știe că Regele Mihai este Regele României».” **Mihai Tatulici:**

„Eu am fost premiant al Flăcării. În ultimii ani n-am lipsit de la nici o manifestare a dv. Consider că este un lucru extraordinar să fundamentezi reperele culturii, civilizației și istoriei românești. Este nu numai extraordinar ci și necesar. Vă admir și vă respect pentru ceea ce faceți.” **Alexandru Condeescu:** „Întotdeauna m-am simțit bine la Flacăra. Mi se pare o idee bună spațiul ales – un spațiu regal, dovadă că și diploma principală a fost tot regală. Vă felicit și sperăm să ne reîntâlnim și la anul!” **Alexandru Paleologu:** „Am fost fericit că am fost în preajma regelui. Punct!” **Diana Lupescu:** „O seară de sărbătoare, cum sunt toate serile când au loc festivitățile Premiilor Flacăra: lume multă, lume bună, premii unor oameni importanți și talentați.” **Viorica Bucur:** „Mă simt foarte bine, sunt foarte emoționată. E, poate, unul dintre cele mai frumoase momente din viața mea pentru că am asistat – și într-adevăr s-a făcut dreptate – când Marele Premiu s-a acordat Majestății Sale Regele Mihai. Mulțumesc revistei Flacăra pentru această bucurie.” **Mircea Martin:** „În primul rând mă bucur că există voința și putința de a continua această tradiție. George Arion știe să se poarte cu oamenii de cultură și cu artiștii. Alegerile sunt bune. Felicitări!” **Mircea Diaconu:** „Pentru mine este o savoare să fac parte din public; mi se întâmplă destul de rar. Prefer din ce în ce mai mult să fiu în sală și nu pe scenă. Premiile revistei Flacăra – la care sunt prezent, cred, din 1990 în fiecare an – îmi dau acest prilej. Prietenia mea cu George Arion este veche, suntem de-o generație, și când îi este greu simt nevoia să-i fiu și eu alături. Seara asta, în mod special, cred că a fost mai puțin fericită, pentru că a fost multă lume și îngrozitor de cald. Puțin a semănat a Lipsanii vechi și din pricina asta încercarea de fast, care la un moment dat s-a dorit, nu a reușit – zic eu – pe deplin.” **Oana Pellea:** „Sunt cele mai importante premii, eu am fost fericită că am luat anul trecut. Îmi pare foarte rău, însă, că nu m-ați premiat și anul ăsta. Am fost onorată să fiu cu Măria Sa în aceeași încăpăre. Vă mulțumesc și să vă ajute Dumnezeu în continuare.” **Irina Petrescu:** „Ei, este o seară însemnată și ieșită cu totul din comun. Este a doua oară când particip la o gală de premiere Flacăra. Vreau să vă spun că mă bucur foarte tare de această oportunitate pe care revista o oferă prietenilor săi. M-a impresionat reverența celor premiați în fața Majestății Sale.” **Săbin Bălașa:** „Este cea mai frumoasă seară din ultima vreme. Prezența Regelui românilor, cred eu, este firească. Lucrurile trebuiau să vină la verticalitate și sper într-o însănătoșire absolut totală a demnității românilor.” **Lucian Avramescu:** „A fost o manifestare culturală de excepție. «Fundația Premiile Flacăra» a făcut un lucru extraordinar. Aura sub care s-a

Mircea Martin

Alexandru Condeescu

Cezar Tabarcea

Rodica Coposu

Nicolae Prelipceanu

Marilena Rotaru

Gellu Naum și Alex-Ștefănescu

desfășurat manifestarea a fost, fără îndoială, prezența Regelui. După părerea mea, premiile au fost date corect și așa vrea să felicite juriul cu această ocazie, pentru că toți premiații și-au meritat distincția.”

Viorica Bucur

Irina Petrescu si Oana Pellea

Alexandru Paleologu

Diana Lupescu

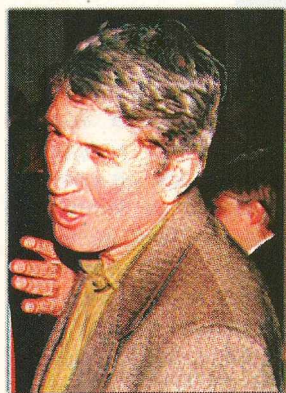

Iosif Sava

Mihai Tatulici

Nicolae Pripiceanu, poet, ziarist, fost secretar de stat: „Da, în mare mi-a plăcut. Din păcate, a fost prea cald în sală și discursurile nu s-au auzit prea bine. Îmi pun o întrebare: poate fi sau nu poate fi premiat un Rege? Nu știu dacă e cineva pe lumea asta care să-l poată premia pe Rege. Îmi pun întrebarea cine l-a convins să accepte. Cred că premiile au fost bine asortate. Gellu Naum și Regele, de bună seamă, dar au mai fost și artiști de seamă precum Sorin Dumitrescu, Johnny Răducanu sau și marele chirurg profesor Irinel Popescu, care e un mare artist în meseria lui.” **Rodica Coposu, sora lui Corneliu Coposu:** „Faptul că a fost premiat Majestatea Sa Regele Mihai I mi s-a părut un lucru extraordinar și semnificativ, promițător și mai ales dător de speranță. Cred că e un pas spre intrarea în normalitate evitând toate încercările diversioniste care se fac în legătură cu Majestatea Sa. Cred că sunt premiile cel mai corect acordate pe care le-am văzut până acum. Vreau să vă doresc mulți ani, multe-multe succese, atât dumneavoastră cât și revistei.” **Saviana Stănescu, poetă:** „Premiile Flacăra au devenit aproape o tradiție. E un eveniment unde te poți întâlni cu elita Bucureștiului, te simți bine și atmosfera e plăcută, dar mai ales premianții sunt de bună calitate. Și eu și multă lume, prieteni, ne simțim bine la Flacăra. Înființarea unei «Fundații Premiile Flacăra» mi se pare o idee inspirată fiindcă a mai apărut o instituție care să susțină un eveniment cultural care deja s-a impus.” **Alexandru Horia, critic literar:** „M-am simțit bine, ambianța a fost plăcută. Inițiativa dv. a fost generoasă, mi se pare un moment specific revistei voastre, care an de an ne-a obișnuit numai cu lucruri de calitate la nivelul protocolului și de foarte bun gust la nivelul culinar, dar și al selecției premianților. Eu conduc o catedră de marketing cultural, practic îi învăț pe studenți cum să organizeze evenimente de gen lansări de carte, mese rotunde sau prezentări culturale. Pot să dau nota 9.50 pentru organizarea «Premiilor Flacăra».” **Iosif Sava:** „Premiile Flacăra mi se par a fi un act de mare cultură, cu tradiție – așa cum a explicat domnul George Arion – pe care revista Flacăra l-a integrat în istoria din ultimii ani ai acestei țări. Ceea ce aș vrea să subliniez este că, de 6-7 ani de când urmăresc continuu această manifestare, valoarea simțului axiologic al lui George Arion și al colectivului său este desăvârșită. Nu am văzut pe aceste liste oameni care să nu fi însemnat mult pentru cultură, pentru istoria patriei și pentru viitorul ei. Pentru asta felicit «Fundația Premiile Flacăra» înainte de toate.” **Cezar Tabarcea:** „În linia tradiției, decernarea Premiilor Flacăra este o manifestare mult mai frumoasă decât ceea ce era înainte. Am fost la ultimele festivități de decernare a acestor premii totdeauna cu cea mai mare plăcere pentru că am știut că aici se găsește – dați-mi voie să pronunț cuvântul – elita. Trăiesc aceleași emoții ca și laureații, care au declarat că au avut privilegiul să stea, măcar pentru un timp, în prezența familiei regale. Plec mai mult decât încântat și voi scrie despre asta în memoriile mele.” **Alex Ștefănescu:** „Este o împrejurare fericită să evidențiez un poet în prezența unui Rege. Ideea de poet este strâns legată de ideea de Rege. Mă refer la versul lui Eminescu: «Și-acel rege-al poeziei, vecinic tânăr și feric». Dacă, prin absurd, la această manifestare ar fi fost prezent Ion Iliescu, nu s-ar fi putut spune: Și-acel prim-secretar al poeziei, vecinic tânăr și feric. Poetul care a primit premiul Mașinii de scris se numește Gheorghe Ionescu și-i rog pe cititori să țină minte acest nume.” **Dan Cristea:** „O primă impresie despre acordarea acestor premii ar fi aceea că, uitându-mă peste un tablou retrospectiv, am constatat că lista celor premiați de Flacăra de-a lungul timpului este șocantă. Ea reprezintă o istorie a vieții noastre culturale, științifice și sportive. Ca orice premiu care are o asemenea tradiție, premiile revistei Flacăra sunt remarcabile în peisajul nostru.”

Mircea Diaconu

Premiile

SALA DE
LECTURĂ

Flacăra

TROFEUL „FIERUL DE CRISTAL”

Din 1992, în fiecare iarnă, Publicațiile FLACĂRA își dau întâlnire cu oameni de afaceri români sau străini, dar și cu personalități ale culturii, științei, sportului, la o sărbătoare intrată deja în tradiție: decernarea trofeului calității – **Fierul de cristal** – unei firme particulare sau de stat, unei instituții, unui om de afaceri. Este un trofeu realizat în fiecare an, pentru noi, cu trudă și migală și cu mult, mult har, de marele artist plastic **Dan Băncilă**.

E o lucrare reprezentativă pentru transparența care trebuie să existe în relațiile interumane, e un simbol al netezirii oricăror asperități existente între reprezentanții diverselor domenii de activitate din societatea românească.

CONSTANTIN TSOUKALIDIS

Director general al firmei **INTRAROM**

„Pentru mine acest trofeu reprezintă o obligație de a merge mai departe, de a ne declara încrederea și optimismul în redresarea economică a acestei țări – pe care ne-o dorim și o putem realiza împreună. Consider acest trofeu drept o ocazie de a ne cunoaște și un prilej de dialog. De aceea, această ceremonie reprezintă și un început al normalizării relațiilor într-o societate dominată de dorința de a-și regăsi propria identitate și de a deveni obiectivă.”

INTRAROM

MIHAI GHERMAN

Director general-adjunct al firmei **INTRAROM**

„Sunt deosebit de onorat de prezența mea aici, într-o companie deosebită, cu ocazia acestui eveniment marcant al vieții noastre sociale și culturale: decernarea Premiilor «Flacăra».

Această seară reprezintă una din rarele ocazii în care se află strânse laolaltă mari personalități ale întregului spectru de activități esențiale existenței unei societăți. Consider acest moment ca o ocazie de cunoaștere reciprocă și de dialog.

Aș vrea să-mi exprim speranța că în toate domeniile ce constituie viața cetății să existe și să fie respectate o colecție de standarde de calitate a comportamentului și a comunicării între membrii acesteia. Cred că un prim pas important în pornirea acestor procese îl constituie manifestarea de astăzi și vreau de aceea să mulțumesc grupului «Flacăra» nu numai pentru faptul că ne-a făcut onoarea de a ne acorda acest premiu, ci și pentru eforturile deosebite de a contribui la evoluția societății românești.”

Într-o perioadă în care unii străini au dorit numai să dea „tunuri” și apoi

să dispară cu profituri grase, **INTRAROM** ni se dezvăluie ca un model de concurență în plasarea unor investiții, de seriozitate și de programare pe termen lung a unor proiecte realizate pas cu pas, cu o răbdare caracteristică numai veritabililor oameni de afaceri. De ce, în 1997, **FIERUL DE CRISTAL** pentru **INTRAROM** ? Fiindcă societatea **INTRAROM** a fost constituită ca să desfășoare o activitate încă mulți ani de aici înainte. Fiindcă **INTRAROM** dorește să lase o urmă inconfundabilă prin tot ceea ce a întreprins și va mai întreprinde, în ciuda multor obstacole pe care a trebuit să le învingă. Fiindcă **INTRAROM** are încredere în capacitatea economiei românești de a se relansa într-un viitor pe care ni-l dorim mai apropiat.

Premiile Flacăra – Epilog

Acum câteva luni a luat ființă **Fundația „Premiile Flacăra“** al cărui scop principal este, așa cum se poate lesne deduce, acordarea în continuare a celor mai vechi, mai cunoscute și mai prestigioase premii din presa românească. Tot atunci au fost stabilite cele opt domenii pentru care, de acum încolo, se vor decerna **Premiile Flacăra** (literatură, teatru și film, arte plastice, muzică, știință, jurnalism, management, sport) și s-a hotărât acordarea, anual, a **Marelui Premiu** acelei personalități care, prin faptele sale, reprezintă un reper pentru poporul român.

9ianuarie 1998. Ora 22. Ultimii oaspeți – unii veniți de la orele 17! – părăsesc Palatul Elisabeta. Se strâng afișele și panourile, aparatele, cablurile, camerele de luat vederi ale Televiziunii Române. Sălile, pline ochi cu câteva ore în urmă, – aproape 400 de invitați! – își arată acum nestingherite frumusețea sobră, venită din alte timpuri.

Gala Premiilor Flacăra s-a încheiat. La cei peste 300 de premianți **Flacăra** de-a lungul timpurilor, s-au mai adăugat, în 1997, alte nouă nume. O listă impresionantă. Citind-o, rememorezi fără să vrei un capitol dintr-o carte, o poezie, o clipă de istorie, o arie dintr-o operă, scena de final a unei piese de teatru, cadre dintr-un film, tablourile dintr-o expoziție sau momentele tensionate ale unei încăleștări sportive...

Olistă a elitei poporului român, care cuprinde personalități din

cele mai diferite domenii ale vieții noastre sociale. Ceea ce îi unește pe toți este valoarea, recunoscută și răsplătită de revista noastră.

După atâtea zile și nopți de pregătiri, de la stabilirea câștigătorilor și până la alegerea meniului pentru cocktail, Gala a trecut ca un fulger, ca un vis frumos al unei nopți de iarnă. Fast, aglomerație de vedete, discursuri de mulțumire rostite din inimă, comentarii pro sau contra listei de premianți, interviuri, fotografii, echipe de filmare...

Prezența Regelui Mihai a fost, fără îndoială, atracția numărul 1. Pentru prima dată Majestatea Sa a

acceptat un premiu. Mai mult: își anunțase participarea alături de câțiva membri ai familiei. Și într-adevăr, a venit, în sălile Palatului pe care-l cunoaște atât de bine: o prezență care impune respect, echilibru, calm, sobrietate. Ultimul martor implicat decisiv în evenimentele care au determinat istoria ultimilor cincizeci de ani. Un om pe care alte popoare, mai cu dragoste de propria lor istorie, dacă l-ar avea, l-ar înconjura numai de respect și dragoste.

Gala Premiilor Flacăra 1997 s-a terminat. Se pregătește însă, încă de pe acum, Gala Premiilor Flacăra 1998.

PREMIUL „MAȘINA DE SCRIS“

GHEORGHE IONESCU

În cadrul aceleiași Gale a decernării **Premiilor Flacăra**, istoricul și criticul literar Alex Ștefănescu a înmănat Premiul anual *Mașina de scris* scriitorului **Gheorghe Ionescu**, pentru cel mai frumos text literar publicat în Revista Flacăra în anul 1997.

„Este un premiu de tinerețe pe care l-am luat la bătrânețe. Este un premiu de debut, iar eu sunt bătrân debutant cu alte șase cărți publicate... Acest premiu îmi întărește convingerea că nu este o rușine să fii poet, nu este o rușine să fii invers într-o lume în care toți vor să guverneze.“

Mina de sub semnul crucii

**Conducerea Minei Țebea nu prea mai are
pe cine să conducă**

I.M. Țebea este copilul mai mic și mai îndepărtat al Regiei Autonome a Huilei – Valea Jiului. Mina a fost atestată documentar, dacă se poate spune așa, printr-o cruce.

Crucea s-a ridicat în 1841, în urma unei explozii de metan din subteran. Ce-o fi fost înainte de explozie, nu se știe. Ce este în 1997 ne duce cu gândul tot spre semnul crucii.

Contractele au rămas în aer

După câteva rânduri de disponibilizări, mina de la Țebea a rămas cu doar 251 de salariați. Primii înscriși la Ordonanța 22 au fost șefii formațiilor de lucru și minierii din subteran. S-a ajuns, astfel, la o situație de-a dreptul periculoasă pentru securitatea locurilor de muncă, de vreme ce mina funcționează aproape numai cu personal auxiliar și TESA. Cei câțiva mineri care se mai vântură prin subteran sunt obligați să învețe, în regim de urgență, toate operațiunile de exploatare rămase fără angajați. Și asta nu-i ușor!

Programul de restructurare a Minei Țebea se bazează pe 577 de ortaci. Onor conducerea susține că dacă disponibilizările s-ar fi oprit la această cifră, activitatea avea șanse de rentabilizare. În actualele condiții, însă, pro-

ducția a scăzut de la 132 mii t/an la aproximativ 50 mii t/an (după estimări destul de amănunțite). Asta înseamnă, printre altele, că toate contractele cu beneficiarii sunt în aer. CET Oradea, de pildă, principalul cumpărător al cărbunelui de la Țebea, face presiuni pentru a-și primi cantitățile stipulate în contract. Nu lipsesc, desigur, nici amenințările cu procese la tribunal. Nimeni nu s-a dumirit; cel puțin deocamdată, în ce măsură cazul de forță majoră este o scuză valabilă și în instanță.

„Ne-or prostit cu milioanele“

Gheorghe Moț, inginer șef producție la Mina Țebea, nu se aștepta la un asemenea exod din subteran: „Plecările astea necontrolate ne încurcă foarte rău. Mina este un fel de uzină, trebuie să existe oameni calificați pentru fiecare segment. Aicea nu-ți permiți să te joci cu focul, avem metan, pericol de explozii, nu poți lua un om de pe stradă și să-l bagi într-un asemenea iad. Ce-am putut să facem, în grabă, a fost să renunțăm la câteva puncte de lucru. Aveam 12, acum mai sunt în activitate doar 5“.

În altă ordine de idei, zona Bradului este minieră de când lumea. Conducerea minei n-a înțeles nici acum ce-o fi fost în capul minerilor care au fugit de abataje, mâncând pământul. Nu prea există alte activități pe valea Crișului Alb, locuri de muncă nu se găsesc nici să cauți cu lumânarea. Unii dintre foștii mineri locuiesc în satele din jur, ce-i drept, numai că pe-aici nu se poate trăi din agricultură. Pământul e slab roditor, iar „moșiile“ oamenilor se opresc înainte de-a ajunge la un hectar. Cam așa stând lucrurile,

**Fanfara Minelor de la Brad tocmai exersează
„Oda tranziției“**

cei disponibilizați au puține șanse de reintegrare în muncă. Bani sunt pe sfârșite, minerii încep să realizeze că au cam luat-o pe arătură. Telefoanele de la Mina Țebea sună fără oprire, „Domn' inginer, angajați? Ne-or prosti ăștia de cap cu milioanele lor, zău, da' dracu' s-o gândit că nu găsim ceva de lucru. Când să mai întreb de angajare?”

Suntem la nivelul anului 1000

Punctele de lucru de la Mina Țebea înregistrează cea mai mare presiune din toată Regia Huilei. Dacă adăugăm afluențele de apă și metan, în abataje se lucrează, de fapt, ca pe un butoi cu pulbere. Despre mecanizare nu se poate vorbi nici în glumă, cărbunii se numără cu lopata și cu trocul, exact ca în urmă cu 1.000 de ani. Armarea locurilor de muncă, fără de care pericolul exploziilor este clar, a devenit un fel de test de imaginație. Minerii sunt obligați să improvizeze și să cârpească tot timpul, pentru că magazia de materiale n-a mai fost aprovizionată de câțiva ani. Surprinzător însă, ortacii nu s-au repezit la Ordonanța 22, din cauza condițiilor grele de lucru. **Octavian Cărăbaș**, inginer șef electromecanic, susține că oamenii au căzut în beția banilor și că au plecat luându-se unii după alții, copilărește, din motive de-a dreptul puerile. „Unii și-au făcut lichidarea pentru că și ortacii lor din sat au făcut-o și doară n-or fi proști să nu se

se gândească bine înainte de a pleca. Da' nici nu ne puteam opune Ordonanței, nu?”

Mărci, mașini și boli profesionale

Minerii de la Țebea și-au împrăștiat banii pe diverse lucruri, mai mult sau mai puțin necesare. A fost o brambu-reală de nedescris cu transportul de mobilă, frigidere, televizoare, mașini de spălat. Soluția cu depunerile în bănci n-a tentat aproape pe nimeni. În schimb s-au înmulțit traficanții de valută și marca a săltat binișor. Mulți mineri și-au cumpărat tot soiul de hârburi de mașini, pe filiera ungurească, iar acum nu vorbesc decât de reparat, vopsit, înmatriculat ș.a.m.d. Au crescut și vânzările în baruri, cum să nu. Ortacii spun, aproape cu mândrie, că băutura este principala lor boală profesională. Când ieși din schimb, de bucurie că vezi iar lumina, te oprești la crâșmă. Și bei, mai stai, mai bei...

Un cărbune, doi cărbuni

Pornind de la faptul că rezervele minei Țebea sunt garantate pentru încă 150 de ani, iar nevoia de cărbune este mare în zonă, conducerea minei și-a propus să facă noi angajări. Deocamdată însă cadrul legal nu permite acest lucru. Ca să nu oprească producția, inginerii au încercat soluția unor convenții civile, în baza cărora oamenii plecați să presteze activitățile strict necesare funcționării minei. Nici această activitate nu este agreată de Regie. Așa că, până una-alta, mina de la Țebea are un statut cam ciudat. Nimeni nu știe dacă ar trebui să se închidă punctele de lucru, sau ar fi mai bine ca mina să funcționeze în continuare, chiar și cu zece oameni care numără cărbunii cu lopata.

LILIANA PETRUȘ ■

Reportaj

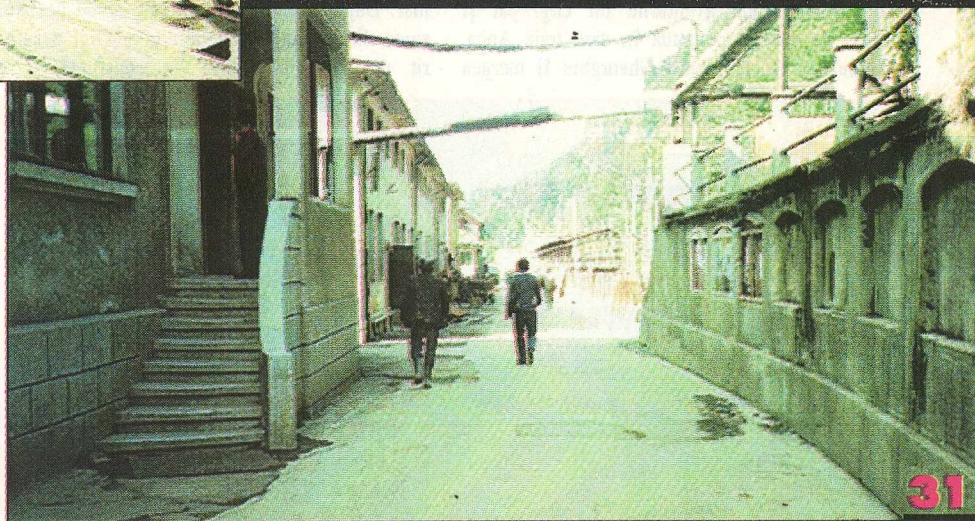

La ieșirea din schimb, minerii pot fi numărați pe degete

bazeze pe ceva – alții au plecat din cauza zvonurilor că nu mai circulă autobuze între mină și localitățile din jur.

În fine, cei mai mulți s-au disponibilizat ca să vadă un ban grămadă, că nu li s-a mai întâmplat așa ceva. Mai departe, Dumnezeu cu mila! Mi-a venit un electrician, plângând, că Doamne, ce prostie a putut să facă, ce se-alege de copii lui etc. Am văzut și un miner fericit că a scăpat de mine, cică se săturase de mutra mea... Noi am încercat să-i lămurim, i-am rugat, chiar, să

VIP ANCHETĂ

Pentru ce sumă de bani ați accepta să pozați gol/goală presei?

Loredana Groza

„Depinde de revistă, depinde de a poza goală. Nudurile pot fi superbe dacă sunt fotografiate de profesioniști. Am văzut nenumărate fotografii făcute de artiști celebri în domeniu, care sunt de o subtilitate și de o frumusețe nemaipomenite. Nu știu! Cred că dacă **Playboy**, care-i cea mai renumită revistă în materie, mi-ar propune lucrul ăsta, poate că nu m-aș gândi atât de mult. Dacă mi-ar propune oricare altă revistă, răspunsul ar fi, cu siguranță, nu.”

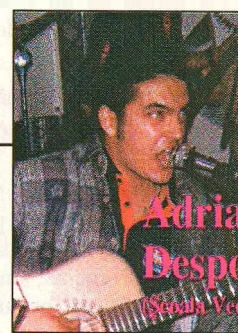
Daniela Györfi

„În ciuda imaginii pe care o am în mass-media, eu sunt o tipă cu principii și faptul că dau declarații libere despre sex sau că apar în diverse ipostaze sexy, nu înseamnă că sunt o «stricată». Eu nu am apărut niciodată complet dezbrăcată în fotografii și nici de-acum înainte nu voi accepta să fac lucrul acesta, indiferent cât de mulți bani mi s-ar oferi. După părerea mea, fotografiile nud se împart în două: cele artistice și cele vulgare.”

Marina Scupra

„Când eram mai tânără cred că aș fi acceptat o chestie de genul ăsta, dar acum nu cred că mai interesez pe cineva. Toate lucrurile se fac la timpul lor. În momentul de față cu siguranță că n-aș accepta o astfel de propunere. Nu mai am trupul de atunci.”

Adrian Despot
(Scrubii Vedetelor)

„În ciuda imaginii de sex-simbol vehiculată despre mine în presă, eu sunt un băiat cuminte cărui nu-i place să amestece muzica la un loc cu chestiile intime. Mi-ar plăcea să pozez pentru diverse reviste (la un moment dat chiar mă gândeam destul de serios la lucrul ăsta), dar nicidecum gol. Cred că nici o sumă de bani nu m-ar convinge să fac acest lucru”. (C.M., C.E.)

Resturi de love story cu Anca și Gigi

În urmă cu câțiva ani relația dintre Anca Țurcașiu și Gheorghe Gheorghiu părea să se îndrepte spre o căsnicie fericită, de lungă durată, dublă de o carieră fulminantă, care ar fi putut să le asigure amândurora un trai liniștit, până la adânci bătrâneți... Dar, Gigi ascundea în el un veritabil suflet de artist. Cântărețul continua să seducă în stânga și în dreapta, să rupă inimi și să facă escapade cu prietenii. În ăst timp, Anca își făcea inimă rea servindu-i lui Gigi, în intimitate, scene cumplite. Pe fundalul unui mare succes artistic, relația lor începea să se deterioreze încet dar sigur. Ziariștii (mama lor!) aveau grijă să facă publice atât aventurile lui Gigi cât și starea de gelozie perpetuă în care trăia Anca. Timpul trecea, domnului Gheorghiu îi mergea

din ce în ce mai bine iar Anca se făcea din ce în ce mai mult de râs în fața prietenilor.

Dar iată că-ntr-o bună zi, domnișoara Țurcașiu a spus STOP! Leave me alone! (Ceea ce într-o traducere aproximativă înseamnă: „Ieși, dracului, din viața mea!”). Gheorghiu a rămas ca la fotograf. Anca s-a cuplat cu primul venit care i-a căzut ei cu tronc, în timp ce compozitorul, de nervi, și-a tras drept prietenă o fată de primar. După o vreme – după câte ne-au declarat surse din anturajul cântărețului – Gigi a suferit un veritabil proces de conștiință și a

început să regrete amarnic faptul că a pierdut-o pe Anca. Dar, era prea târziu. Fata părea hotărâtă să nu se mai întoarcă niciodată în brațele iubitului infidel. În plus, actualul ei prieten îi este credincios fetei, atent, cu bani și o însoțește la mai toate manifestările la care participă. Menționăm că la aceste manifestări este prezent și Gheorghe Gheorghiu, deoarece Anca și Gigi hotărâseră să-și continue activitatea profesională împreună.

Când cei doi cântă piese de dragoste în fața spectatorilor, Gheorghe face tot felul de gesturi romantice, care inițial nu erau cuprinse în scenariu: o ia de mână pe Anca, o dansează blues, se apropie de ea ceva mai mult decât trebuie etc. Unii spun că acest lucru ar putea duce la o separare a celor doi și în plan artistic. Dar până atunci, alte guri susțin că Anca mai ține încă la Gigi, dar fie că-l mai fierbe un timp în suc propriu, fie că e prea orgolioasă și nu-i va mai ceda niciodată din ambiție. Rămânem pe felie. (G.G.)

VIP ADRESS

Numai pentru fani

ȘTEFAN HRUȘCĂ:
3233 EGLINTON AVE. EAST
SUITE 1302 SCARBOROUGH
ONTARIO M1J 3N6

TALISMAN (Tavi Colen & Alin Oprea):
STR. PRECUPETII VECHI
NR. 34 SECTOR 3
BUCUREȘTI

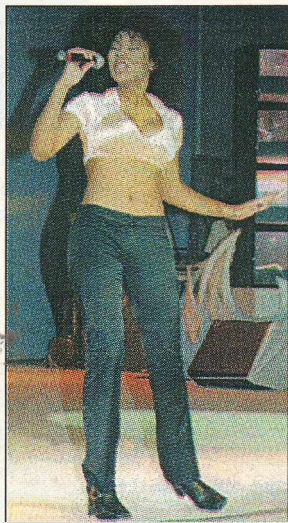
ROMICĂ ȚOCIU:
STR. POPA NAN NR. 36
SECTOR 2, BUCUREȘTI

PANTERELE NEGRE:
B-DUL CHIȘINĂU NR. 12
BL. B 22, SC. 2, AP. 61, ET. 1
BUCUREȘTI

OCTAVIAN URSULESCU:
REDACȚIA ZIARULUI AZI
CALEA VICTORIEI 39 A
BUCUREȘTI

De trei luni de zile, NADINE este prinsă de mirajul bucătăriei

Pentru Nadine, bucătăria a reprezentat un mister aproape... 20 de ani. Dar de aproximativ trei luni, cântăreața a fost sedusă de posibilitățile de exprimare culinară pe care i le oferă bucătăria sa: „M-am hotărât să gătesc dintr-o dată – ni s-a confesat interpreta. O perioadă de timp a stat în apartamentul meu Nicoleta, colega noastră de la Școala Vedetelor. Ea, dacă vroia să ascundă un lucru de mine, îl pune în bucătărie, pentru că eu nu intram niciodată acolo. Acum însă am realizat că am un aragaz foarte frumos, asortat cu o mobilă arătoasă. Astfel am ajuns la concluzia că bucătăria mea e foarte haioasă. Am o mulțime de câni și pahare pe care le-am primit cadou de la colegii mei, cu diverse ocazii. Știu să gătesc foarte bine după cartea de bucate. Îmi fac lista cu tot ce-mi trebuie, mă duc în piață, cumpăr ingredientele și gata. Fac niște ciorbe extraordinare, numai că nu știu să gătesc în cantități mici, deoarece am numai oale mari. Din acest motiv trebuie să-mi invit tot timpul prietenii la masă!”

Fotografie de FLORIN IONITĂ

Soții Șeicară nu țin banii la un loc

În această iarnă, Vasile Șeicară a pregătit împreună cu Ștefan Hrușcă un turneu-surpriză, precum și trei noi albume, dintre care unul poartă semnătura ambilor soliști. Dacă despre activitatea muzicală a lui Vasea vom mai scrie după lansare, în rândurile de față vom face o mică incursiune în viața sa de familie.

Vasile Șeicară și soția sa sunt independenți unul de altul, din punct de vedere financiar. Dar, în momentul în care unul dintre ei nu are bani, nu ezită să se împrumute de la celălalt. Acest sistem a fost impus familiei Șeicară de către Gabi, soția trubadurului, care a terminat o facultate de limbi străine, la secția germană-engleză. Ea a fost și cea care i-a inoculat fiului lor, Mihnea, o mentalitate și o educație în spiritul nemțesc. „De la ea am învățat o mulțime de lucruri – ne-a declarat domnul Șeicară. Mi-a spus că de fiecare dată trebuie să-ți plătești partea. Așadar, la noi în familie nu sunt probleme legate de bani. Tot datorită soției mele am reușit să ne păstrăm căsnicia. Ea este un om foarte deștept și acest lucru aș vrea să-l subliniez. A știut să mă ia așa cum sunt. Nevasta mea m-a înțeles întotdeauna și a înțeles diversele situații care s-au ivit în viața mea, inclusiv cele legate de fete. Trebuie să vă spun că eu am făcut mari nebunii și după căsătorie...”

Grupaj realizat de CIPRIAN ENEA ■

Adolescenți bolnavi de pian

Fotografie de FLORIN IONITĂ

Sorin și Ileana sunt doi adolescenți bolnavi de pian. El e dublu bursier, al Republicii Moldova și al României, iar ea studiază pianul la Conservatorul Regal de Muzică din Olanda. Sorin străbate Bucureștiul cu tramvaiul, în timp ce Ileana traversează Groningen-ul cu bicicleta. Deși sunt la mii de km depărtare, îi unește dragostea de pian și dorința de a fi cei mai buni.

fiecare e original într-un mod propriu. Indiferent de interpretare. „Eu fac aranjament și compoziție. Pot să impun o atmosferă, în timp ce un virtuoz stă numai la pian – chiar dacă zburdă pe claviatură – dar îi lipsește fantezia”. Vorbește cu ușurință despre muzică și științe exacte: „În matematică stai și gândești numai, pe când în muzică ai îmbinarea reflexelor fizice și mentale. Una e capacitate, iar cealaltă suflet. Omul e mai aproape de muzică decât de fizică sau chimie. Așa gândesc eu”. Și pentru că unui muzician îi plac foarte multe – după cum singur afirmă – Sorin „se stăruie” să le-nțeleagă pe toate: „Dar până la urmă este gustul. Niciodată n-am să disprețuiesc un talent; indiferent ce ar cânta el”.

La 18 ani, Ileana Cristina Boteanu este studentă la Conservatorul Regal de Muzică din Groningen, Olanda, în anul I de studii la pian. Pe Ileana nu o cunosc decât din scrisoarea bunicii ei, dna Silvia Boteanu, din fotografii și dintr-un curriculum vitae impresionant pentru o tânără de 18 ani. A concertat în România, în Franța și-n Germania. În Hexagon a fost laureată cu medalia de aur a Concursului Internațional de Pian „Maryse Cheilan”, desfășurat la Hyères. Dar nu s-a oprit

aici. A urmat cursurile de măiestrie pentru pian ținute de profesori ai Conservatorului din Köln și din Hamburg, a cântat sub bagheta măștrilor Cristian Brâncuși și Carol Litvin, susținând concerte cu Orchestra Filarmonicii „Paul Constantinescu” din Ploiești.

În septembrie 1996 Ileana Boteanu a fost admisă la selecția pentru examenul de admitere la Conservatorul Regal de Muzică din Groningen, primind astfel și aprobarea Ministerului Învățământului din România de a absolvi clasele a XI-a și a XII-a în cursul anului școlar 1996–1997. După obținerea atestului profesional muzical cu media 9,66 în iunie acest an, este admisă ca studentă la conservatorului olandez.

Ileana vorbește germană, engleza și franceza, studiind în prezent, intensiv, olandeza. Dorește ca la momentul oportun să înceapă ca studentă dreptul și științele politice pentru o a doua profesie: diplomația.

DIANA BOICESCU ■

Pe Sorin Crăciun, deocamdată, nu-l cunoaște lumea. Este singurul bursier al Republicii Moldova, la pian. Promovat de Ministerul Culturii – cum îi place să spună – devine și bursier al statului român. A câștigat Concursul național de la Târgu Jiu, în 1996, iar în primăvara acestui an a obținut la Concursul internațional de interpretare de la Tulcea premiul al III-lea și la „Pro Piano”, concursul internațional de la București, premiul al II-lea (ca și în orașul dunărean, premiul I neacordându-se). În curând va susține un recital la Chișinău, „pentru renume”.

Sorin face muzică de la 3 ani. Întâi a fost acordeonul: „destul de limitat” – spune el. „Știm că pianul e mult mai original, clasic”. Există o neîmplinire: „Muzical, simțeam că pot face mai mult și nu era vorba doar de tehnică”. Așa a ales pianul, în urmă cu șapte ani. Venind în România, Sorin schimbă și publicul: „Să nu devin static; asta a fost intenția părinților mei.” Despre colegii săi de la clasa de pian, de la „Enescu”, el crede că

Sorrento, poartă spre coasta amalfitană

Sergio Endrigo, vestitul cantautor italian, său este binecunoscut în România. „Știam că melodiile mele erau cântate și apreciate în Est și mai cu seamă în România, dar nu-mi închipuiam că voi întâlni pe cineva din această țară care-și va mai aminti de mine”.

Ne aflăm la Sorrento, la sfârșitul anului trecut, la un festival național al cântecului pentru copii, „Bimbo Star”, iar Sergio Endrigo este unul dintre compozitorii care au creat melodii pentru acest festival. Avea să primească, de altfel, alături de Jimmy Fontana, un alt nume faimos între compozitorii de muzică ușoară italiană, lansați în urmă cu 3-4 decenii, un premiu special din partea juriului. Un juriu care avea în componența sa și o româncă – prof. Ioana Ungureanu, de la Academia Santa Cecilia –, dar și o elevă din România în juriul copiilor.

Întâlnirea cu Sergio Endrigo (care avea să ne dea și un autograf) a fost doar una dintre surprizele pe care le-am avut aici la Sorrento, pe malul golfului Neapoleului, o superbă localitate despărțită de numai 15 minute cu vaporușul de Capri, dar și poartă spre coasta amalfitană, declarată de UNESCO, în 1997, drept una dintre zonele protejate, datorită minunatelor frumuseți construite de om pe cornișa ferăstruită a Golfului Sorrento. Și într-adevăr, localitățile Positano, Amalfi, Ravello, Maiori sunt doar câteva dintre perlele încrustate efectiv în peisajul accidentat, dar atât de spectaculos, încât frumusețea locurilor îți taie pur și simplu respirația.

Gazdă perfectă a scurtului dar minunatului sejur a fost asociația Cypraea, condusă de scriitoarea și ziarista Cecilia Coppola. În afară de experiența acestui festival, am avut

Incredibilele construcții de la Sorrento

prilejul să descoperim, iată, un minunat ținut, o viață culturală activă (la Sorrento se organizează, bunăoară, cursuri de vară de pian, la care a fost invitat și maestrul Dan Grigore), o preocupare pentru menținerea unei tradiții spirituale de calitate.

La modă sunt brunele

După o dominație aproape absolută în mentalitatea sau mitologia colectivă, blondele par să fie detronate de brune. Cel puțin aceasta este opinia specialiștilor în materie care au luat ca termen de referință frumusețea de tip meridional și mai precis pe cea a italiencelor. Anatomia acestei fascinații nu este greu de descris, din moment ce acest tip de frumusețe a fost reprezentat de-a lungul timpului de personalități din lumea filmului, precum Anna Magnani, Sophia Loren, Gina Lollobrigida, Claudia Cardinale, sau, mai de curând, de Monica Bellucci, Ornella Muti sau Maria Grazia Cucinotta. Caracteristicile acestui tip de frumusețe? O anumită agresivitate cu valențe erotice, voluptate a formelor afișate, cu generozitate, un temperament fierbinte, dar și o parte enigmatică, bine jucată, a feminității lor. Față de blonde, care îndeamnă mai mult la romantism și visare, brunele – spun „experții” fenomenului – au în ele o mai directă chemare la viață. Este

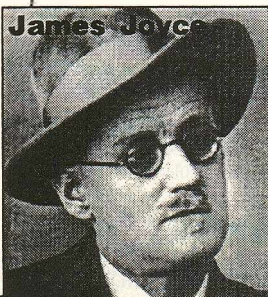
de-ajuns să treci în revistă numele amintite, dar și altele din aceeași categorie, pentru a conchide că modelul impus de cinematograful italian și mediteranean corespunde unui tipar cultural și chiar etnic. Ovalul feței bine desenat, buzele senzuale, formele opulente ale corpului, pomeții pronunțați – iată câteva dintre caracteristicile acestei femei care pare să se impună în tipologia feminină preferată de majoritatea bărbaților.

Monica Bellucci și Maria Grazia Cucinotta, două dintre „brunele” filmului italian

Joyce și nepoții săi

De la Yeats la George Bernard Shaw, de la Sean O'Casey la Samuel Beckett și până la Seamus Heaney (unul dintre ultimii laureați ai premiului Nobel), de la James Joyce până la Iris Murdoch (dar tot din aceeași glie proveneau și un Eugene O'Neal sau Scott Fitzgerald), Irlanda a produs, cel puțin în ultimul secol, o serie

impresionantă de mari nume în literatură. Cum se explică acest fenomen? Trei ar fi explicațiile, să le spunem așa, obiective, ale fenomenului, dacă nu admitem și o anumită înzestrare naturală

a acestui popor pentru actul creației literare. Prima este legată de o sete de afirmare a identității culturale, din moment ce identitatea istorică a fost obținută de pierdere pentru o lungă perioadă a legăturilor cu vechea cultură celtică. Al doilea motiv ar fi tot de ordin istoric și anume îndelungatul și extenuant conflict cu Anglia. Lupta împotriva Angliei a fost una politică, religioasă, economică, dar și culturală, într-un cuvânt o luptă de afirmare a propriei identități. În sfârșit, mai este o explicație care ține de o anumită tentație a aventurii inclusiv spirituale. Iată de ce mulți dintre scriitorii irlandezi se vor afirma în afara granițelor patriei lor, dar în interiorul unei patrii ideale care este cultura irlandeză.

Acestea ar fi condițiile ce au dus la omologarea unei mari culturi, care în plan literar a știut să îmbine întotdeauna realismul necruțător cu ironia corozivă, privirea directă cu parabola.

Ultimul profet israelian

Așa îl numește presa din Europa occidentală pe Amos Oz, scriitorul israelian care lucrează la o universitate americană și publică regulat romane care intrigă, scutură mentalitatea comună a israelianului. Unul dintre ultimele sale romane se numește *Faima* și este una dintre acele narațiuni postmoderne care are ca protagonist un antierou (un bărbat mai degrabă urât, gras, bulimic), dar care nu încetează să-și privească într-un mod critic semenii, istoria din jurul său. Un fantast, dar și un realist necruțător, un ins nici mai bun nici mai rău decât alții, dar care-și pune problemele pe care și le pun intelectualii acestei țări într-o perioadă frământată a istoriei țării lor. Faima (numele personajului) este, potrivit criticilor de specialitate, un Hamlet, dar și un erou al lui Woody Allen, un depresiv și egoist, dezordonat, dar, nu mai puțin adevărat, credibil.

Scriitorul israelian Amos Oz

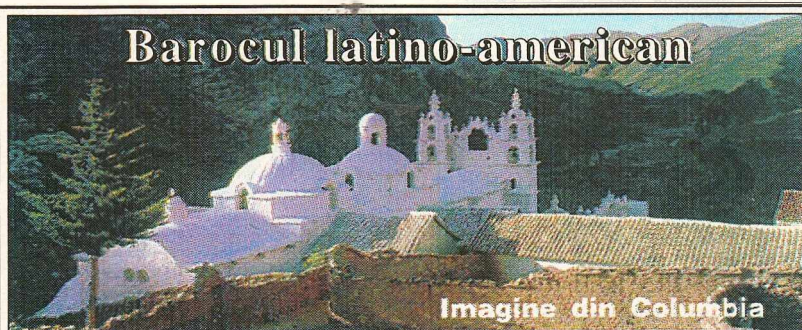
O nouă stea în lumea pianistică

Astfel este prezentată în revistele de specialitate tânăra pianistă ucraineană Valentina Lisitsa, care, la 26 de ani, din Miami Beach, unde s-a stabilit, pleacă în lungi turnee terminate cel mai adesea în triumf. „Degete infailibile“, scria despre ea *Baltimore Sun*, în timp ce *Miami Herald* era de părere că „frazarea sa este absolut originală“. A studiat la Kiev până pe la 20 de ani când, după câștigarea unui concurs la Chicago, rămâne cu soțul ei în S.U.A. Vrea să devină „o Maria Callas“ a pianului și specialiștii cred că are datele necesare să-și realizeze visul. O bună educație muzicală, ambiție, profesionalism. Dar deocamdată rămâne totuși, în pofida succeselor obținute, doar o promisiune.

Pianista Valentina Lisitsa

Barocul latino-american

Imagine din Columbia

Este vorba de un patrimoniu unic, de o valoare inestimabilă, care în pofida unor eforturi ale UNESCO, în unele locuri ar putea să dispară. Aceasta este concluzia unor experți care au studiat soarta unor monumente arhitecturale din America Latină construite în stilul barocului european și în primul rând spaniol, cu accente specifice regiunii. Într-un volum apărut recent și în Occident, sub titlul *Arta creștină a Lumii Noi*, Ramon Gutierrez, un arhitect argentinian, nota că barocul din zona Anzilor reprezintă „codul genetic

al unei identități culturale noi“, care a știut să îngemăneze tradiția artei europene cu substratul indigen. Aici, poate mai mult decât în Europa, consideră el, structura construcțiilor ține seamă în mare măsură de peisaj, de valoarea simbolurilor locale. Din tradiția locală barocul a împrumutat, susține autorul cărții, în special „controlul decorativ al spațiului“, în care se exprimă plastic acea „oroare de vid“ invocată de filosofi europeni încă din evul mediu.

O ipostază a speranței, o bucurie a spiritului

S-a vorbit, pe bună dreptate, de un moment SÂNZIANU în viața culturală a Elveției – și nu numai – de la finele anului de-abia încheiat. Momentul la care ne referim a fost marcat, pe de o parte, de retrospectiva ce i-a

Imagine din albumul consacrat lui Mihai Sânzianu

fost consacrată reputatului artist de Muzeul municipalității Pully și, pe de altă parte, de apariția unui nou album MICHEL SÂNZIANU, sub prestigioasa emblemă Editions Vie Art Cité.

Realizat în excepționale condiții grafice, cu o punere în pagină inspirată care-i conferă echilibru și dinamism, albumul selectează și reproduce patruzeci de lucrări – alb-negru și color – din creația ultimilor ani, 1992–1997.

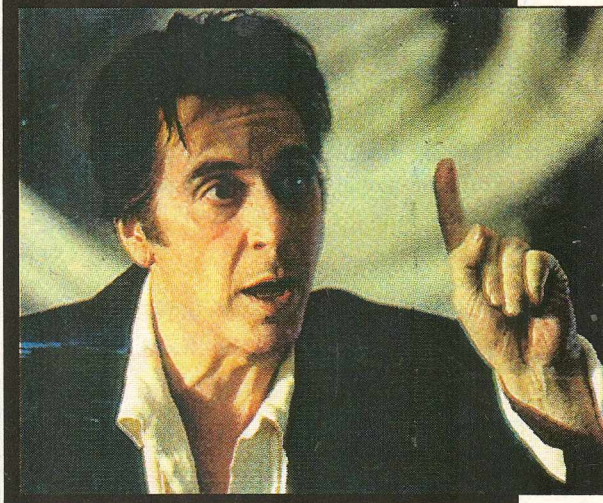
Înțelegerea specificității și situării distincte a configurărilor artistului le sunt consacrate eseurile semnate de prof. Claire-Lise Bouaiche-Margot („Michel Sanzianu – L'artiste, l'ami“) și de prof. dr. René Neger, președinte de onoare al Asociației internaționale a criticilor de artă („Michel Sanzianu ou l'ordre du vivant“). Artistul și contextul spiritual și ge-

Al Pacino – „Avocatul diavolului“

În întreaga sa carieră artistică, Al Pacino a fost distribuit mai ales în filme care tindeau să descopere latura ascunsă a omului: uneori în pliurile personalităților create de el se ascundea bunătatea, alteori deruta, dar și răutatea patologică. A fost gangster și bisexual, mafiot și asasin, dar a păstrat, prin aerul său ușor ingenuu, o doză de umanitate.

Ultimul său film este cel al lui John Milton din *Avocatul diavolului*, un boss carismatic, dar amoral și decadent. Acesta încearcă prin toate metodele să-l corupă și să-l compromită pe un tânăr avocat din Florida, interpretat de Keanu Reeves. Câștigător a opt premii Oscar, cu un talent debordant, Al Pacino a mărturisit într-un interviu acordat publicației italiene *Sette*, la premiera în peninsula a filmului său: „Am imaginat, împreună cu regizorul Taylor Hackford, o poveste interesantă prin care să aducem în lumea noastră tema faustiană. Totul este concentrat pe ideea ispitirii... Pentru asta am citit chiar lucrări despre cum era văzut diavolul în evul mediu, am citit *Infernul* de Dante sau *Paradisul pierdut* de Milton. Pentru un actor este bine să accepte din când în când asemenea provocări“.

Iar Al Pacino se pare că a fost inspirat acceptând acest rol de compoziție, care-l face în același timp odios și simpatice, fanfaron și crud.

neral uman al creației constituie axul convergent al convorbirii – bogate și captivante – purtate cu Mihai Sânzianu de Armande Reymond, îngrijitorul prestigioasei colecții, redactor-șef la *Journal de l'Ouest* și *Special Ouest*.

În paginile finale, albumul rezervă un util periplu bibliografic consemnând principalele repere ale vieții și activității artistului – expoziții personale și colective, prezențe în colecții publice, cronici, eseuri, articole înscrise în ziare, reviste și lucrări de specialitate... (Gr. T. CUZA)

Mihai Sânzianu

Grupaj realizat de ȘTEFAN NICOLAE

Vești despre corespondenții noștri

Dumitru Vasi-Șoimoșanu, vechi colaborator al rubricii *Mașina de scris*, poate fi considerat un Anton Pann al vremii noastre. A identificat, prelucrat și clasificat de-a lungul anilor peste 50.000 de bancuri, pentru a le restitui acum publicului. Cum zicea și Anton Pann: „de la lume adunate și iarăși la lume date...”

Primul volum din vasta sa antologie cuprinde bancuri referitoare la dragoste, în toate ipostazele ei, și a apărut recent chiar la Editura *Mașina de scris*. Volumul este alcătuit din următoarele capitole: *Îndrăgostiții, Fata de măritat, Tată și fiu, Agenția matrimonială, Cereri în căsătorie, Cununia civilă, Nunta, Noaptea nunții, Luna de miere, Discuții între soți, Certuri între soți, Soț bețiv, Infidelități, Soacre, La maternitate, Sinceritatea copiilor, Bărbații despre căsătorie, Bărbații despre femei, Femeile despre căsătorie, Femei la o șuetă, Metode de acostare, Zgârcenia și amorul, Dragoste la vârsta a treia, Filozofia dragostei*.

Din capitolul intitulat *Infidelități* am ales câteva texte pentru delectarea cititorilor care încă nu și-au procurat cartea: *Bancurile românilor*.

La o petrecere, un bărbat îi spune altuia, cu care tocmai a făcut cunoștință:

– Le vedeți? Cea din dreapta e soția mea, iar cea din stânga – amanta mea.

– Da?! Pentru mine este exact invers.

Nina își anunță bărbatul că așteaptă un copil. Acesta, disperat, începe să-și dea cu pumnii în cap.

– Liniștește-te, dragă... tu n-ai nici un amestec!

– Iubitule, fata din casă este însărcinată.

– Vorbești prostii! Nici măcar un medic nu și-ar putea da seama după numai trei zile.

Soțul deschide șifonierul, vede înăuntru un

bărbat gol și se întoarce către soție:

– De câte ori trebuie să-ți mai atrag atenția să nu-ți mai pui lucrurile în dulapul meu?

Un bărbat își surprinde soția cu un amant și îl întreabă, cloțotind de indignare:

– Cum, domnule, chiar la mine acasă?!

– Da, îi răspunde amantul, și eu sunt contrariat, soția dumneavoastră n-a vrut niciodată să vină la mine.

Întorcându-se acasă și găsindu-și nevasta cu altul în pat, Costel exclamă uimit:

– Bine, domnule, nu înțeleg: eu sunt însurat cu ea, dar dumneata ce obligație ai?

– Aseară am găsit-o pe nevasta mea în pat cu un arab! se plânge Nelu.

– Și ce i-ai spus?

– Nimic. Nu știu araba.

Texte sub

● **GABRIELA BENEĂ, București.** Retorica folosită de dv. este demodată și fastuoasă, ca un brocart căzând în falduri:

„Eu mă voi înhăita cu fariseii vieții! Ce propovăduiesc nelegiuiri – / voi înota prin viclenia cetii! Ce ne cuprinde-n brațe de-amăgiri”.

Aveți un anumit elan liric, dar la o analiză atentă se observă că, de fapt, re trăiți elanul liric al altora.

● **PAVEL RĂTUNDEANU-FERGHEȚE, Ciubăncuța, Cluj.** Rămâneți, în continuare, un autor naiv, pe seama căruia cineva mai răutăcios ar putea oricând să se amuze. Iată o mostră de umor involuntar din versurile dv.:

„Cine suntem? de unde venim?! pentru ce trăim cu oboseală, cu nervi, / penibili ori bravi?! și încotro și pentru ce / obosim! când iubim nobil și sublim?”

● **NICOLAE TEODOROV, Schitu-Scoicești, Leordeni, Argeș.** Nu înțeleg nimic din versurile dv.:

Manuscrisele dumneavoastră, stimă cititori, trebuie dactilografiate sau măcar scrise citeț. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și date biografice însoțite de o fotografie color. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

IMPORTANT!

Toate scrisorile dv. se citesc. Toate textele valoroase se publică în cadrul rubricii *Mașina de scris*. Toate textele publicate candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei, care se acordă în fiecare an.

Alt premiu, care nu se mai acordă anual, ci ori de câte ori este cazul, constă în publicarea celor mai valoroase culegeri de versuri, romane, piese de teatru etc. sub formă de carte, pe bază de contract.

Aștept încercările dv. literare la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la revista *Flacăra*, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341, București.

„cu răsuflarea tăiată acel creștet de unde glasul se alege cu folosința! întruchiparea densă a cugetării în clipa omului strângând-o! pe care respirația sunetele apasă”

● **VIOREL FLORIN COSTEA, Moinești, Bacău.** Scrisoarea dv., cu inserții de jurnal intim, este (ca aproape tot ceea ce scrieți) fermecătoare.

În altă ordine de idei: îmi pare rău că volumul dv. de versuri n-a avut ecoul meritat. Această este condiția poeziei la noi, în momentul de față. N-ați văzut că Mircea Dinescu însuși trebuie să meargă cu megafonul în mână pe plajele de pe malul mării sau prin piețele de zarzavaturi ca să-și vândă cărțile? În ceea ce mă privește, am să încerc să atrag atenția asupra scrisului dv., prezentându-vă pe larg chiar aici, în *Flacăra*. Trimiteți-mi, deci, tot ceea ce mi-ar fi necesar pentru compunerea a două pagini de revistă spectaculoase: în afară de versuri – fotografii color, cu dv. în cele mai neobișnuite ipostaze, extrase din caietele de elev, un scurt interviu cu dv. – luat tot de dv. – sau chiar xeroxuri după cartea de muncă și chitanțele de plată a impozitului. Poate iese ceva!

Un manuscris în așteptarea editorului

Lucian-Claudiu Amoran

Dacă ar fi publicat, romanul *În gol* al tânărului și talentatului prozator Lucian-Claudiu Amoran ar avea în mod sigur succes, și de critică, și de librărie. În cuprinsul lui este vorba despre un „erou al timpului nostru” și despre strădania lui de a crea o operă literară. Autorul povestește totul într-un ritm alert, antrenant, trecând în revistă și moravurile eterogenei societăți românești de azi.

Lucian-Claudiu Amoran s-a născut la 3 septembrie 1967 în București. Este absolvent al Școlii Superioare de Jurnalistică din București (1995). În 1994 a debutat, cu proză, în cadrul rubricii *Mașina de scris* din *Flacăra*. În 1997, la Editura Fundației *Luceafărul*, i-a apărut romanul *Deriva*, care a avut parte de comentarii elogioase. Editorii interesați îl pot găsi pe autor la telefonul 211.16.87.

Fragmentul pe care îl reproduc ca eșantion ni-l înfățișează pe principalul personaj al romanului, Iulian, mergând la o cabană în munți, cu un grup de prieteni. Tinerețea dezinvoltă și cosmopolită a grupului, erotismul difuz, prezența purificatoare a zăpezii – totul contribuie la crearea unei atmosfere tonice, nemaîntâlnite la alți prozatori.

ÎN GOL

(roman)

Deși se apropia de ora unsprezece, amatorii de schi nocturn nu lipseau. Priviți de la baza părții, schiorii păreau un torent colorat ce se revărsa în vadul alb, asupra căruia felinarele, înșirate de-o parte și de alta, împropșau roiuri de licurici strălucitori. Ceața și norii se risipiseră, iar cerul negru, sticlos, explodase în fulgere gălbui obturate din loc în loc de o părere de abur amintind negura obișnuită. Nu era frig, căci vântul încremenise.

Luară telecabina, care îi duse în cel mai înalt punct al părții, unde se afla și o cochetă cabană. Acolo, sus, îndrăzneții nu erau atât de numeroși. Prima parte a traseului avea o înclinație foarte mare și doar schiorii experimentați se încumetau să o abordeze. Francesca se dovedi într-adevăr o expertă, dar nici Iulian nu se lăsa mai prejos; vacanțele petrecute odinioară la bunici, în Predeal, își spuneau cuvântul.

Unul dintre cele trei teleschiuri ce deserveau pârția lega baza acelei prime părți a ei, mai periculoasă, de vârf, așa încât nu erau obligați să coboare de fiecare dată până la capăt, traversând zona cea mai aglomerată, și nici să urce pe jos din locul unde s-ar fi oprit.

Către ora unu, se întălniră cu Jimmy și Miriam, singurii din bandă care îmbrățișaseră sugestia lui Iulian. După cum aflu de la tinerii americani, ceilalți se culcaseră, hotărâți ca a doua zi să poată ajunge dimineața devreme la plajă.

– Au gânduri mari, le explică Jimmy. Vor să se pună pe agățat. S-a făcut inventarul celibatarilor și s-a ajuns la concluzia că sunt cam mulți... Trebuie primenită gașca...

– Cel mai încântat de idee a

fost, nu se știe de ce, chiar Jimmy, se plânse Miriam, care în mod inexplicabil era aproape trează.

– Ei, ești tu paranoică, se apără tânărul, înroșindu-se suspect – și nu din cauza frigului.

– Spune-i ce te-a rugat Angel.

– Ah, da... A spus că dacă te văd, Giuliano, să-ți comunic neapărat că se contează pe tine... Ai putea servi drept momeală... Când a început să explice ce vrea să spună s-a iscat scandal mare...

– Alt scandal?! făcu Iulian plictisit. Ce s-a mai întâmplat?

– L-a pocnit Ignacio, interveni Miriam, veselă. Mamă-mamă ce i-a mai tras-o...

– S-au bătut?! întrebă Francesca neîncrezătoare.

– Cam așa ceva, reluă Jim. Bine că nu i-au lăsat, dar câteva croșeuri tot și-au împărțit... de altfel, de la bun început nu s-au înghițit... Iar acum de când cu...

– Eu am obosit, îl întrerupse Francesca. Aș merge la culcare, poate ajungem și noi pe plajă mâine... adică astăzi.

Se aflau pe linia de start a părții. Jimmy și Miriam încă nu apucaseră să se lanseze.

– Cum e zăpada? întrebă americanul, înțelegând că fusese pe cale să comită o gafă.

– Cam înghețată, zise Iulian. Dacă nu sunteți în cea mai bună formă, mai bine renunțați.

– Ne descurcăm noi, opină Miriam... Hai, veniți?

– Știi ce mă gândesc, Giuliano?... întrebă Francesca retoric. Mai bine să vedem dacă nu găsim locuri de cazare la cabană... Câștigăm cel puțin o oră de somn.

Ideea nu era rea.

– Okay. Să încercăm!

– Deci rămâneți aici, concluzionă Jimmy. Bine, somn ușor! Noi îi dăm drumul.

– Fiți cu băgare de seamă! repetă Iulian.

Tinerii americani își făcură vânt la vale. Urmărindu-i câteva clipe cu privirea, Iulian își dădu seama că n-are de ce se teme pentru ei; se mișcau destul de bine.

– Hai să vedem dacă avem noroc de locuri! zise, întorcându-se către Francesca.

Fata își dăduse jos schiurile și era gata de plecare. O imită și el.

Cabana se afla la vreo cincizeci de metri de locul unde stătuseră până atunci, iar drumul era luminat feeric. Câțiva schiori tocmai ieșiseră, gata să-și înceapă cursele. În timp ce treceau pe lângă ei, Iulian îi auzi vorbind în franceză. Își exprimau părerea că ora aceea era cea mai favorabilă pentru schiat. Nu putea fi de acord cu ei. Dar n-avea absolut nici o importanță. O întrebă pe Francesca dacă îi era frig, deși nici asta nu mai avea importanță: ajunseseră deja în pragul ușii.

Înăuntru era cald, sau cel puțin așa părea când veneai de afară. Vreo patru-cinci indivizi somnoroși stăteau de vorbă în jurul meselor din fața așa-zisei recepții, unde un individ din cale-afară de gras își citea nepăsător ziarul. Spre el se îndreptă Iulian, cântărindu-l din ochi și conchizând că poate aplica aceeași tactică pe care o folosisese cu Juan în prima noapte. Îi explică despre ce era vorba.

– Doriți o cameră cu două paturi sau două cu un pat? îl întrebă grasul.

Întrebarea valora o sută de puncte: nu numai că nu se gândise deloc la așa ceva, dar chiar dacă s-ar fi gândit, nu și-ar fi putut imagina că la o căbănuță din creierul munților există și camere cu un pat, ba încă și libere. Mai mult din curiozitate, optă pentru cea de-a doua variantă. Prețul nu era nici măcar foarte piperat, iar închirierea se făcea pe douăzeci și patru de ore, începând cu oricare

moment al zilei sau al nopții.

O luă pe Francesca și, îndrumați de cabanier, porniră de-a lungul palierului de la parter. Camerele se aflau la capătul cel mai îndepărtat al culoarului, așezate față în față.

– După ce te instalezi, vin să văd și camera ta, zise fata, înaintea de a dispărea pe ușa ei.

Iulian intră la rândul său în încăperea ce-i fusese repartizată. Era o chichineată ocupată pe trei sferturi de un pat uriaș, absolut disproporționat față de rest. Pe lângă el stăteau înghesuite două scaunele liliiputane și o măsuță de dimensiunile unui scaun normal. Exista de asemenea un dulap, în care, după mari eforturi, abia reuși să-și strecoare schiurile și clăpării. Din holul de la intrare se deschidea, în dreapta, ușa unei băi minuscule, dar utilată complet, inclusiv cu cadă.

Pe ușa de la baie descoperi atârnat un halat, iar lângă pat așezată o pereche de păsări. Și unul și cealaltă erau cam mici pentru el, totuși se bucură de prezența lor, fiindcă alte haine de schimb nu avea.

Se făcu pe cât de comod îngăduia situația și se întinse pe pat în așteptarea Francescăi. Aproape adormise, când o auzi ciocănind încetșor la ușă.

– Intră! șopti pentru a nu deranja eventualii vecini, dar văzând că nu se întâmplă nimic se duse chiar el să deschidă.

– Am venit, îl întâmpină fata. Ce făceai, ai adormit?

– Aproape...

– Îmi pare rău... Vrei să plec?

– Nu, nici vorbă... Gata, mi-a trecut.

De jur-împrejurul ecranului

Film

Un fel de „POST SCRIPTUM“

... sau o încercare – riscantă, firește! – de a esențializa ideatica a două filme americane de mare succes la public ce au intrat recent și pe marile noastre ecrane, folosind, însă, mai ales **TEXTE** autentice, preluate din presă sau din declarațiile celor implicați direct în producerea peliculelor în cauză:

„**AIR FORCE ONE**“ (un grup de teroriști „ex-sovietici“, luând ostatici toți pasagerii avionului prezidențial, inclusiv pe președintele SUA, vor fi anihilați în cele din urmă printr-o spectaculoasă acțiune în care însuși președintele nu șovăie să pună mâna pe pistolul automat, după ce și-a desfăcut de unul singur legăturile de la mâini; în rolurile principale – **HARRISON FORD, GARY OLDMAN** și **GLENN CLOSE**).

Istoric: În septembrie 1961 John F. Kennedy a inaugurat primul avion prezidențial denumit „Air Force One“, un Lockheed C 118, înlocuit în 1962 cu un Boeing-707, numit „26.000“ după numărul de pe coadă. „26.000“ este cel care l-a transportat pe Kennedy la Dallas în 22 noiembrie 1963 și tot el e cel ce i-a adus corpul neînsuflăit la Washington, după asasinarea sa... Modelul actual, VC-25 A, având pe coadă numărul 28.000, a fost folosit începând din septembrie 1990 sub administrația președintelui

Bush... **AIR FORCE ONE** este recunoscut de către întreaga lume ca fiind simbolul SUA... El are un apartament prezidențial, sală de conferințe, spital de urgență, șase băi, este protejat împotriva exploziilor nucleare, poate fi alimentat în aer și mai are două magazine ce pot prepara 200 de mese, atât pentru demnitari cât și pentru restul echipajului la aceleași standarde ca și cele de la Casa Albă etc.

„Realitatea terorismului internațional, din păcate, devine ceva ce noi acceptăm ca făcând parte din viața noastră de zi cu zi. Dar asemenea acțiuni sunt de obicei restrânse ca scop și limitate ca impact. Noi am creat un scenariu în care succesul unui singur act terorist ar putea avea un efect îngrozitor asupra întregii lumi libere!“ (**Wolfgang Petersen** – regizorul filmului)

„Este un film foarte bun. Este minunat! L-am văzut de două ori împreună cu Hillary și Chelsea!“ (**BILL CLINTON** – președintele SUA)

Cronica filmului

Pagini realizate de
Horia Pătrașcu

„HERCULES“

(producție a studiourilor Walt Disney Pictures, S.U.A. - 1997)

...Este absolut incredibil cum o companie cinematografică – la câțiva ani buni de la decesul fondatorului ei (mă refer, fără rezerve!, la un

GENIU al acestui secol; un GENIU al filmului de animație, al artei așadar, dar și unul al afacerilor, îndreptate către un singur scop: BUCURIA unor oameni de pe întreg mapamondul, „fără deosebire de sex, vârstă, rasă sau naționalitate!“) ...este incredibil, repet!, cum

„spiritul“ Disney și-a găsit nu doar niște simpli prozeliți-meseriași, ci a crescut, și crește în permanență, prin acumularea de noi și tineri creatori a căror operă nu conține nici măcar o clipă... să ne uluiască!

Este cazul acestei pelicule de animație de lung metraj, cea de-a 35-a, realizată de către compania numită „HERCULES“.

...Filmul bate spre capodoperă; iar dacă numai timpul va dovedi acest lucru, NIMIC nu ne împiedică pe noi, contemporanii săi, să-l judecăm și mai ales să-l simțim ca atare...! Realizat de către cuplul **JOHN MUSKER** și **RON CLEMENTS** (în calitate de scenariști, regizori și producători) –

ambii de acum celebri prin „Aladdin“ – 1992, beneficiind de prestația celebrului compozitor **ALAN MENKEN** („Aladdin“, „Cocoșatul de la Notre Dame“ etc. – posesor a mai multor premii

OSCAR), precum și de facilitățile oferite de computer, „HERCULES“ este un fascinant spectacol vizual-sonor, care te face să trăiești – timp de exact o oră și jumătate – în lumea Legendei Contemporane (dacă puteți înțelege așa ceva...!).

Este un basm modern, bazat pe mitologia Greciei antice – mitologie folosită, aici, la un mod destul de „libertin“. Acest lucru ar putea aduce unele critici din partea unor „profesioniști“ ai istoriei:

consider însă că ele nu își au sensul! Echipa „Disney“ nu și-a propus să facă o reconstituire (animată?) a Greciei antice: ea a preluat, câteva personaje principale, a adăugat altele și care sunt de un haz nebun; a aplicat pasta „parodiei“ peste acel trecut oricum incontrolabil – păstrând însă, permanent, acea idee atât de dragă Primei Democrații din Lume: orice om, cât de simplu și de neavântat de soartă, poate deveni – prin propriile-i puteri (dar și, atenție, ajutat de prietenii!) – un erou... un semi-zeu... o persoană demnă de a intra în ISTORIE!

Pentru copii – filmul este o revelantă „invitație“ ca (după ce s-au prăpădit de râs!) să pună mâna pe niște cărți, atunci când vor ajunge la vârsta la care vor putea să le înțeleagă; este, așadar, un îndemn didactic.

Pentru adulți (cărora

li se adresează în egală măsură!) – filmul este, mai exact: propune!, un soi de test al inteligenței și culturii fiecăruia dintre noi: dincolo de PARODIE, spectatorul în cauză va recunoaște multe dintre propriile tare (spaîma, bârfa, neîncrederea, lașitatea).

El va mai descoperi apoi – dacă nu a devenit complet închistat în sine datorită greutăților vieții de toate zilele – că fan-tezia, curajul și umorul îi sunt la îndemână: iar ele sunt ARME împotriva barbariei civilizației moderne pe cale să îi sufoc... nu atât fizicul, cât intimitatea!

...Mergeți să vedeți acest film în care MARI actori își împrumută vocile unor personaje desenate cu mâna pe hârtie de calc! Mergeți să vedeți acest film în care veți recunoaște – poate șocați! – întregi

secvențe din „Războiul Stelelor“, din pelicule cu Marlene Dietrich sau... Tom Cruise, din filmele horror, sau ale lui Charlot... din music-hall-ul american de calitate... în care veți fi ULUIȚI de mimica personajelor animate! Mergeți să-l vedeți întâia oară, pentru a fi tentați să-l vedeți încă o dată, apoi a treia oară – abia atunci reușind să fiți co-pleșiți de măiestria actualei echipe Disney!

Deci: mergeți să vedeți, împreună cu cât mai mulți, filmul „HERCULES“. Aceasta nu e o „dorință“ – tip reclamă! – a autoru-lui acestor rânduri. Este, pur și simplu, o rugămintă!

Vocile din „Hercules“

...În afara faptului că la începutul filmu-lui îl auzim pe legendarul actor CHARL-TON HESTON interpretând, cu gravitate, rolul „naratorului“ – iată-i și „live“ pe câțiva interpreți remarcabili care au susținut vocile principalelor per-sonaje animate ale fil-mului:

TATE DONOVAN (Hercules): nominalizat pentru cel mai bun actor de către Cable Ace Award, pentru serialul „Poveste din Vietnam“: „Găsesc că a fost un vis, transfor-mat într-o realitate; când agentul m-a sunat, nu m-am putut abține să sar în sus de bucurie, să râd, sau să plâng; apoi a fost o adevărată provocare pentru mine să-mi folosesc vocea în animație – să urc tonuri foarte înalte, sau să vorbesc în tonuri joase, un personaj de animație trebuie să impresi-oneze foarte mult – asta a implicat un mare consum de energie.“

DANNY DeVITTO (Phil): considerat cea mai simpatcă persoană din Hollywood, celebru de acum prin „Aruncă-ți mama din tren“, „Hoffa“, „Reîntoarcerea lui Batman“, serialul TV

„Taxi“ etc. etc.; actor, regizor, producător: „Sunt un mare fan Disney, a fost scanda-los să cânt pentru întâia oară cu o întreagă orchestră și tot tacâmul – adică 90 de oameni!, dar este un lucru minunat; când ești în fața microfonului rostind replicile unui personaj desenat, asta te inspiră; apoi îți se dă ocazia să cazi de pe stânci, să te rostogolești prin aer etc. – lucruri pe care eu nu le pot face, dar este uluitor să văd că personajul meu le face.“

SUSAN EGAN (Meg): actriță, cântăreață, autoare de piese de teatru, fondatoare a trupei moderne de actori de pe Broadway „Favoured Nations“: „Obținerea unei parti-turi într-un film Disney a fost întotdeauna cel mai mare vis al meu!“

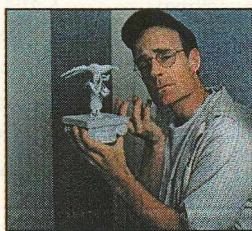
MATT FREWER („Panica“): actor de teatru, el a fost primul care a avut onoarea

de a-și îm-pru-mu-ta vocea celebrei PANTERE ROZ; este distribuit în serialul TV „CRONICI

PARANORMALE“ etc.; mare iubitor al hocheiului, membru al unei echipe alcătuite din celebrități ce strâng bani pentru opere de caritate:

„Nu-mi place când unii spun «Am făcut acest film pen-tru copii». Pe cine păcălesc ei...?!“

N.B. – Deși vă recomand călduros, stimați cititori, să vedeți filmul de mai sus, mărturisesc totuși că afirmația președintelui-cineast al Americii m-a făcut să-mi schimb întrucâtva opinia pe care o aveam asupra domniei sale (NU ca și cineast...!) – H.P.

„TEORIA CONSPIRAȚIEI“ (un șofer de taxi – îndrăgostit de o avocată – posedat de vi-ziuni macabre, este convins că lumea întreagă este condusă de conspirația unor teroriști; avo-cata, la început neîncrezătoare, își va da seama în cele din urmă că... e chiar așa!; în rolurile principale: MEL GIBSON și JULIA ROBERTS).

„Paranoia conspirației ne înconjoară. O per-soană paranoidă ar putea chiar spune că ne

împresoară, pentru că aceste teorii nebunești nu se răspândesc numai prin obișnuitele scrisori bătute la mașină, pline de nebunie... Așfătat pe Internet, conspirativismul a devenit un fel de paraleligie. Vastele sale rânduri cuprind oameni de la credincioși întâmplători până la fanatici care cred că O.J. Simpson a fost victima mafiei japoneze și că Prințul Charles este o marionetă a Noii Ordini a Lumii...!“ („NEWSWEEK“, din 1.06.97).

N.B. – Care „ordine“, cea din „Protocolalele Înțelepților Sionului“, riscăm și noi o întrebare?! – H.P.

„Câte teorii ale conspirației aude o persoană de la alta într-o săptămână? Cine a amenințat în cazul amenințării cu bomba? Chiar au încer-cat să-i strecoare lui Castro un trabuc otrăvit?“ (Mel Gibson).

„Oamenii care se simt neputincioși simt o reală satisfacție la gândul că există dușmani. La urma urmelor, în orice teorie a conspira-țiilor există un sâmbure de adevăr, care îi dă această viață.“ (Richard Donner – regizorul filmului).

„La sfârșitul unui secol istovitor, este un mod confortabil de a da sens unei lumi răvășite: lucrurile nu se dezintegrează, cineva provoacă dezintegrarea lor și e mai ușor să arăți cu dege-tul decât să accepți complicațiile... Dar situația se complică, deoarece chiar și paranoizii au dușmani reali și chiar și teoriile lor pot să se dovedească uneori a fi adevărate!“ („NEWS-WEEK“, din 24.03.97).

De jur-împrejurul
ecranului

Sorti pentru sfârșit de mileniu

Fotografii REUTERS

Sfertfinalistă la **World Cup '94**, ocupantă a locului 5 în ierarhia F.I.F.A. – Coca-Cola, cap de serie în grupa a 8-a preliminară și – în premieră – cap de serie în grupa G a turneului final al **Coupe du Monde '98**, la care este prima „europeană” care a obținut calificarea (9 victorii și o remiză). România s-a aflat într-o postură similară și la alcătuirea grupelor de calificare pentru **EURO 2000**.

Așadar, de duminică, 18 ianuarie a.c., ora 14.30, reprezentativa noastră își cunoaște adversarele din ultima mare competiție fotbalistică a secolului. La o lună și jumătate după tragerea la sorti (efectuată la Marsilia) a grupelor turneului final al „mondialu-

lui” francez, orașul belgian Gent a concentrat „crema” soccerului european. Mai precis, la International Congress Centre, în prezența președintelui U.E.F.A., **Lennart Johansson**, a secretarului general al acestui for, **Gerhard Aigner**, și cu participarea celebrilor **Paul van Himst** și **Johan Cruyff**, cele 49 țări înscrise la preliminarii (un prim record, cu Andorra și Bosnia-Herțegovina în premieră) au asistat la oficierea tragerii la sorti.

După cum se știe, au fost alcătuite cinci urne valorice, operațiunea efectuându-se în ordine inversă (de jos în sus).

Urna A (a „capilor de serie”) a avut următoarea componență: Germania, Spania,

ROMÂNIA, Rusia, Anglia, Iugoslavia, Scoția, Italia, Norvegia. În urna B au fost plasate, printre altele: Danemarca, Franța, Cehia, Portugalia și Bulgaria, iar în urna C am remarcat prezența Suediei și Elveției. Calificate „din oficiu” sunt Belgia și Olanda (țările coorganizatoare – o altă premieră).

Dintre cei 9 capi de serie Italia, Germania, Anglia și Spania au fost incluse din oficiu în grupe de câte 5 echipe, considerându-se că respectivele campionate interne sunt cele mai puternice și au un program aglomerat. S-au alcătuit astfel 5 grupe cu câte 5 echipe și 4 cu câte 6. La turneul final se vor califica echipele clasate pe primul loc în cele 9 grupe, ocupanta locului secund cu cel mai bun punctaj, plus alte 4 clasate pe poziția a doua, desemnate în urma unor meciuri de baraj stabilite prin tragere la sorti.

Toate partidele se vor disputa la date fixe, primele meciuri din preliminarii urmând a avea loc la 5-6 septembrie 1998, ultimele întâlniri la 9-10 octombrie 1999, iar la 13 și 17 noiembrie 1999 se vor susține meciurile de baraj. În ianuarie 2000, la Namur va avea loc tragerea la sorti a grupelor turneului final. Acesta se va desfășura în perioada 10 iunie 2000 (ceremonia de deschidere și meciul inaugural la Bruxelles) – 2 iulie (finala, la Amsterdam sau Rotterdam).

Aflată la a treia participare consecutivă la un

Campionat Mondial, România a fost repartizată în **grupa a 7-a** în care va întâlni Portugalia, Slovacia, Ungaria, Liechtenstein și Azerbaidjan. Dar iată și componența celorlalte grupe: **grupa 1:** Italia, Danemarca, Elveția, Țara Galilor, Belarus; **grupa 2:** Norvegia, Grecia Georgia, Letonia, Slovenia, Albania; **grupa 3:** Germania, Turcia, Finlanda, Irlanda de Nord, Moldova; **grupa 4:** Rusia, Franța, Ucraina, Islanda, Armenia, Andorra; **grupa 5:** Anglia, Bulgaria, Suedia, Polonia, Luxemburg; **grupa 6:** Spania, Austria, Israel, Cipru, San Marino; **grupa 8:** Iugoslavia, Croația, Irlanda, Macedonia, Malta; **grupa 9:** Scoția, Cehia, Lituania, Bosnia-Herțegovina, Insulele Feroe, Estonia.

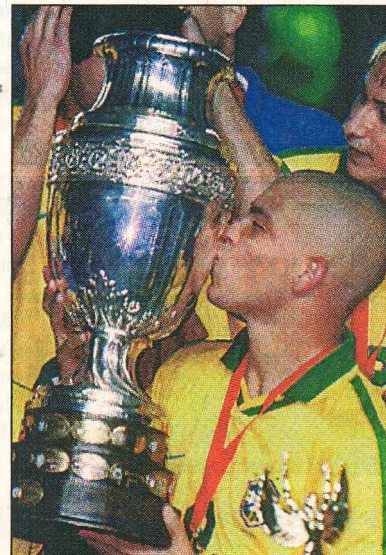
După cum s-au exprimat „la cald” cei din stafful nostru (**Mircea Sandu** – președintele F.R.F., selecționarul **Anghel Iordănescu** și secretarul general **Adalbert Kassai**), sintetizând reiese că România face parte dintr-o grupă echilibrată, având șanse reale de calificare.

Evident, va fi o dispută aprigă cu Portugalia, mai ales că lusitanii au ratat calificarea la C.M. '98 și vor dori să se revanșeze. De asemenea, Slovacia, a treia favorită, va avea un rol important, poate chiar de arbitru al grupei. Referitor la programare, întrucât octombrie și noiembrie sunt lunile bune ale echipei naționale, ar fi de dorit ca meciul cu Portugalia să fie fixat în această perioadă.

Și în 1997, cotidianul francez **L'Equipe** a efectuat tradiționala anchetă pentru desemnarea echipei ideale a anului trecut. În ierarhia fundașilor dreapta, după brazilianul Cafu (A.S. Roma) a fost nominalizat românul **Dan Petrescu** (Chelsea), urmat de argentinianul Zanetti (Inter) și englezul Garry Neville (Manchester United).

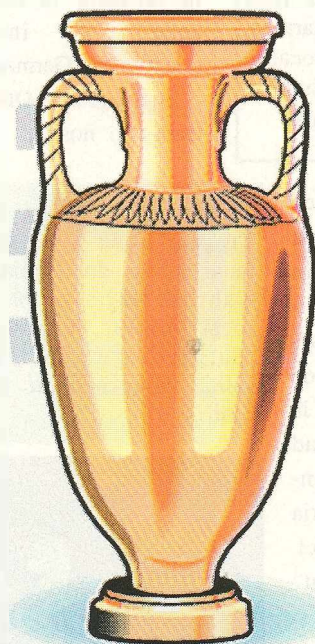
Pentru a doua oară consecutiv, brazilianul **Ronaldo** a fost desemnat cel mai bun fotbalist al lumii. Într-adevăr, a cucerit tot ce se putea: Cupa Spaniei, Cupa Cupelor și a fost golgeter în Primera División (toate cu F.C. Barcelona), Copa America și Cupa Confederațiilor (cu naționala Braziliei), i s-a atribuit „Balonul de Aur” pe anul 1997 și se află cu Internazionale Milano pe locul I în „il calcio”.

„Tricolorii” spre a cincea calificare consecutivă

PORTUGALIA

federație fondată în 1914 (Federacao Portuguesa de Futebol)
3.605 cluburi; 84.559 jucători
ultima campioană națională:
F.C. Porto
antrenor: Humberto Coelho
echipament: tricouri roșii (verzi/roșii)
stadion: Nacional, Lisabona – 54.000 locuri
performanțe: semifinalistă C.E. '84, loc III – C.M. '66
palmares în întâlniri directe:
8 4 1 3 9–7
ultima întâlnire: 20.06.'84 (la C.E., Nantes): Portugalia – România 1–0 (0–0)

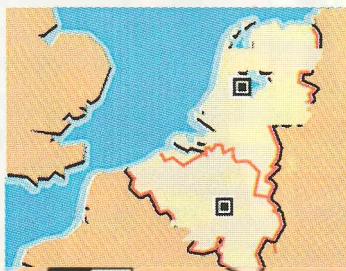

SLOVACIA

federație fondată în 1990 (Slovensky Futbalovy Zväz)
2.140 cluburi; 160.600 jucători
ultima campioană națională:
F.C. Kosice
antrenor: Josef Jankech
echipament: bleu complet
stadion: Vse Sportovi Stadion, Kosice – 39.000 locuri
performanțe: nici o fază finală C.M. sau C.E.
palmares în întâlniri directe:
5 1 1 3 7–10
ultima întâlnire: 15.11.'95 (Kosice, preliminariile C.E. '96) Slovacia – România 0–2 (0–0), marcatori: Hagi și D. Munteanu.

LIECHTENSTEIN

federație fondată în 1933 (Liechtensteiner Fussbal Verband)
7 cluburi; 1.800 jucători (nu au campionat național, echipele joacă în D.3 elvețiană)
antrenor: Erich Buzzle
echipament: albastru/roșu/albastru
stadion: Gemeindersportplatz, Vaduz – 4.000 locuri
palmares în întâlniri directe:
2 0 0 2 1–16
ultima întâlnire: 6.09.'97 (Eschen) Liechtenstein – România 1–8 (0–6), marcatori: D. Munteanu 3, Craioveanu 2, V. Moldovan, Doboș, C. Barbu.

UNGARIA

federație fondată în 1901 (Magyar Labdarugó Szövetség)
764 cluburi; 145.095 jucători
ultima campioană națională: MTK Budapesta
antrenor: James Csank
echipament: roșu/alb/verde
stadion: Nepstadion, Budapesta – 71.000 locuri
performanțe: loc IV C.E. '72, loc II C.M. '38, loc II C.M. '54
palmares în întâlniri directe:
20 13 6 1 53–19
ultima întâlnire:
23.09.'81 (București, prelim. C.M. '82)
România – Ungaria 0–0

AZERBAIDJAN

federație fondată în 1992 (Azerbaycan Futbol Federasiyaları Assosiasiyası)
1.500 cluburi; 95.000 jucători
ultima campioană națională: Neftçi Baku
antrenor: Kohber Tuaeiev
echipament: alb/albastru/alb
stadion: Tofiq Bakhramov Milli, Baku – 54.000 locuri
palmares în întâlniri directe:
2 0 0 2 1–7
ultima întâlnire: 26.04.'95 (Trabzon, Turcia) Azerbaidjan – România 1–4 (1–2), marcatori: Răducioiu 3, Ilie Dumitrescu 1.

Bilanț aniversar 1912-1997

Referindu-ne numai la seniori, atletismul românesc a cucerit o adevărată salbă de medalii: 26 la J.O. (9 de aur, 10 de argint, 7 de bronz), 11 la C.M. în aer liber (1, 6, 4), 19 la C.M. de sală (7, 6, 6), 8 la C.M. de cros (3, 2, 3), 71 la C.E. de sală (18, 27, 26), 25 la C.E. în aer liber (3, 16, 6) și nenumărate altele la semimaraton, ekiden, Jocurile Mondiale Universitare și Jocurile Balcanice, stabilind totodată 14 recorduri olimpice, 33 recorduri mondiale în aer liber și 9 în sală.

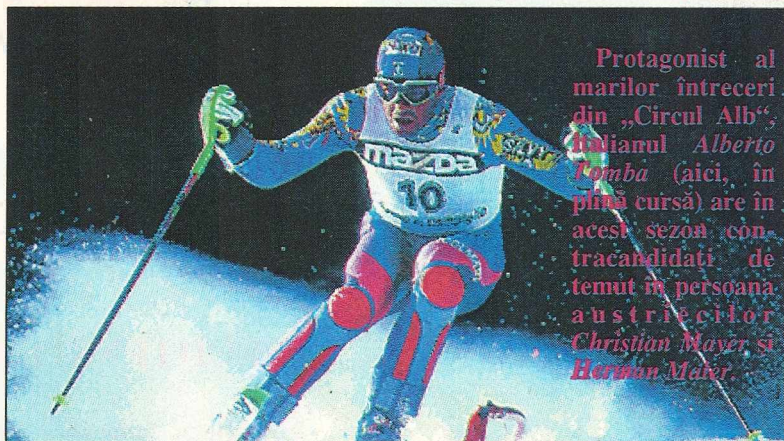
Campionă en titre, **Irina Slutskaia** (în imagine) s-a mulțumit cu „argintul” la C.E. de patinaj artistic de la Milano, fiind detronată de compatrioata sa, Maria Butirskaia. De altfel, Rusia a „colecționat” toate medaliiile de aur și de argint (câte patru), precum și una de bronz (în total 9, din 12 atribuite), celelalte trei medalii de bronz fiind obținute de Franța (două) și Germania (una).

În **Superliga Europei** la tenis de masă echipa feminină a României a întrecut în semifinale cu același scor (4-2) în ambele manșe formația Croatiei, calificându-se în premieră în finală, unde va întâlni selecționata Germaniei.

În fotografie, **Otilia Bădescu**, una dintre componentele de bază ale team-ului nostru.

Pe baza opțiunilor redactorilor săi, cunoscuta revistă californiană **Track & Field** a publicat în numărul din ianuarie ierarhia celor mai buni atleți din lume. Cu nedisimulată satisfacție constatăm că **Gabriela Szabo** ocupă locul 1 în probele de 3.000 m și 5.000 m, ca și **Mihaela Melinte** la aruncarea ciocanului. De asemenea, **Rodica Mateescu** este situată pe locul 2 la triplu salt, **Felicia Țilea** pe 5 la suliță, **Monica Iagăr** pe 7 la înălțime și **Nicoleta Grasu** pe 10 la disc.

Protagonist al marilor întreceri din „Cercul Alb”, italianul **Alberto Tomba** (aici, în plină cursă) are în acest sezon contracandidați de temut în persoana austrieților **Christian Mayer** și **Hermann Maier**.

Lia Manoliu a intrat în legendă

25 aprilie 1932 – 9 ianuarie 1998, iată coordonatele unei vieți, din care 50 de ani dedicați sportului. „Doamna atletismului și sportului românesc” a practicat la începuturile sale tenisul de masă și de câmp, voleiul, baschetul, aruncarea greutății, dar în cei 25 de ani petrecuți pe stadioanele lumii și plini de succese a cunoscut gloria în proba de aruncarea discului. Având șase participări la Jocurile Olimpice, ultima fiind la vârsta de 40 de ani (ediția a XX-a, München 1972), această minunată atletă a fost încununată cu medaliiile de bronz în 1960 și 1964, iar la Ciudad de Mexico, în 1968, cu medalia de aur. De o ținută morală remarcabilă, **omul Lia Manoliu** a absolvit Facultatea de Energetică a Institutului Politehnic din București și cunoștea șase limbi străine. În 1974 a fost distinsă

Patru dintre cele „opt doamne ale atletismului”: **Viorica Viscopoleanu, Mihaela Penes, Lia Manoliu și Iolanda Balaș-Söter**

la sediul UNESCO cu trofeul „Fair-play”, iar în 1975 a fost decorată cu Ordinul Olimpic din partea C.I.O. Din anul 1990 a îndeplinit funcția de președinte al Comitetului Olimpic Român. Dincolo de convenționalitatea cuvintelor, prin acest modest și pios omagiu nu facem decât să subliniem încă o dată marea pierdere suferită de atletismul românesc și mondial și de întreaga mișcare olimpică. Dumnezeu s-o odihnească în pace!

Pagini realizate de
POMPILIU L. DUMITRESCU

De sărbătorii ne-am
desfătat cu minunatele
(și atât de consistentele)
noastre mâncăruri
tradiționale.

Acum, vă sfătuim să
pregătiți câteva meniuri
mai „ușoare“:

Salată de iarnă din crudități

Generalități. Indirect, ecologii au revoluționat concepția de hrană și modul de a se hrăni al lumii civilizate.

Mâncarea pregătită „clasic“ sute și sute de ani, prin fierbere, prăjire etc., etc. este considerată (și analize complexe și vaste experimentări confirmă) „moartă“.

Legumele și fructele crude, lăsate așa cum ni le-a dat bunul Dumnezeu, cerealele (sub formă de fulgi etc.), laptele (nepasteurizat) crud, peștele crud (așa îl mănâncă japonezii și... cu țara lor săracă au ajuns să fie temuți de americani!!) sunt considerate hrană „vie“ – naturistă. Această păstrează în cea mai mare parte componentele esențiale (vitamine, enzime, săruri minerale) pentru sănătatea omului.

Culmea este că alimentația naturistă, simplă și ieftină, a fost adoptată în primul rând de bogații lumii civilizate.

Componente: o ridiche neagră (cât o portocală mare), o ceapă mare (praz), 2 morcovi mari, 3 cartofi mari, frunze de salată verde, mărar, pătrunjel, mentă. Oțet, ulei, sare, suc de lămâie.

Preparare. Atenție! După curățare,

spălare, legumele se pregătesc imediat. Nu se lasă în apă!!

● Ridichea, morcovii, cartofii se rad obișnuit. Dar pentru cei cu stomac/dentiție sensibile, raderea se face foarte fin.

● Ceapa/prazul se taie rondele, care apoi se desfac în inele.

● Restul componentelor se mărunțesc.

● Untdelemnul, oțetul (la masă se va adăuga și suc de lămâie), sarea se bat până se emulsionează (spumează).

● După fiecare strat de legume se adaugă, cu lingura, emulsie de untdelemn și se presară verdețuri. **Componentele salatei nu se amestecă!!**

Rețineți:

a) Cartofii, oxidându-se (înnegrindu-se) ușor, se adaugă numai înainte de a servi salata.

b) Ceapa/prazul pot lipsi (serviciu spectacole/etc.!!), dar măriți cantitățile de verdețuri.

Capriciu

Amestecați brânză de vaci cu smântână. Ambele trebuie să fie foarte proaspete. În loc de sare, puneți atâta telemea de oaie, rasă fin, până dați gust bun compoziției. Adăugați și (puțin) chimen, spălat, cu grijă de a nu strica delicatul gust al acestui aperitiv.

Rețineți! Capriciul trebuie să fie ca o cremă groasă, care să-și păstreze forma de „beza“, sub care îl veți prezenta la masă. Decorați-l cu o buchiță de gogoșar (cât o unghie!) bine scursă și ștearsă, alături de care puteți pune două firicele de pătrunjel (unse cu ulei, ca să nu se usuce) sau două frunzulițe mici de salată, frumos aranjate.

Țelină cu maioneză

● Pregătiți maioneza. Ca să fie fină adăugați (întotdeauna!) puțin zahăr dizolvat în sucul (sarea) de lămâie.

● La cumpărare: țelina trebuie să aibă mărime potrivită (cât o portocală mare), să fie tare, cu suprafața netedă.

● Țelina, crudă, se rade fin, pe un fund de bucătărie. Ca să nu se înnegrească, pe măsură ce o radeți, puneți-o într-un castron, stropiți-o cu puțin oțet și amestecați-o cu puțină maioneză. Raportul: țelină aproximativ 2 părți la 1 parte, 1 parte și un sfert de maioneză.

● Prezentarea: în salatiere, acoperită cu un strat gros de maioneză, dar nu netezită ci „smulsă“ cu dosul unei linguri de supă cu care treceți deasupra maionezei și o ridicăți brusc.

Decorați (tot) cu gogoșar și cu frunzulițe de țelină unse.

RADIO PROGRES

București, str. Jacques Elias nr. 4, sector 3
 Cont virament 306701201 BCR Filiala Sectorului 3
 Nr. înmatriculare J 40/277/1993; Cod fiscal 31.666.29/1993
 telefon/fax: 613.42.77 și
 telefon: 323.54.95 - la Unitatea nr. 5

APARATURĂ ELECTRONICĂ PENTRU TRATAMENTE COSMETICE

RADIOSTAT - destinat îngrijirii pielii în cabinetele cosmetice, având efect antialgic și sedativ. Utilizează ca electrozi tuburi de sticlă cu gaz cu presiune scăzută în

care se produc descărcări.
 Dimensiuni: 260 x 90 x 300 mm
 Masa netă: 4,5 kg.

IONODERM - destinat îngrijirii tenului în cabinetele cosmetice. Se pot efectua „dezincrustări” pentru ten foarte gras realizând o degresare în profunzime a tenului,

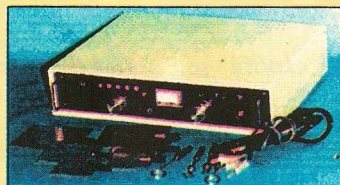
sau „ionizări”, folosind fructe proaspete (portocale, banane etc.).

Dimensiuni: 260 x 90 x 300 mm
 Masa netă: 4,5 kg.

IMPULSODIN - destinat îngrijirii epidermei în cabinetele cosmetice, având efecte trofice, excitatoare.

Efectele trofice sunt urmare masajului electric activ, profund, însoțit de o bună irigare sanguină, accelerând schimburile nutritive și înlăturând produsele catabolice.

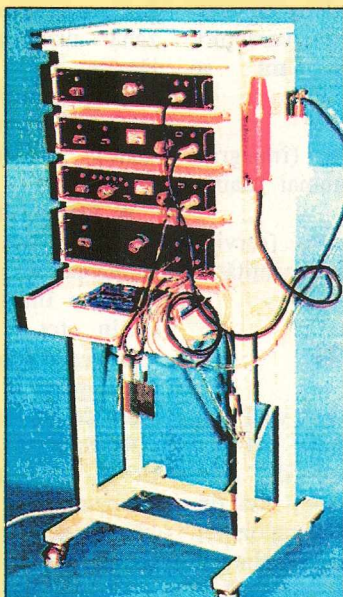
Dimensiuni: 260 x 90 x 300 mm
 Masa netă: 4,5 kg.

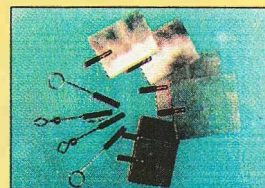
RACK COSMETIC (Radiostat, Ionoderm, Impulsodin și Vacuumspray) - destinat îngrijirii epidermei în cabinetele cosmetice.

Se pot efectua: ionizări, dezincrustări, masaje electrice active profunde, însoțite de o bună irigare sanguină, accelerări ale schimburilor nutritive, ionizări folosind electrozi de sticlă cu gaz, având rezultate bune în tratarea migrenelor, nevralgiilor și celulitei, masaje cu ventuza folosind vacuumul, pulverizări de loțiuni cosmetice.

Dimensiuni:
 1120 x 460 x 420 mm
 Masa netă: circa 25 kg.

ELECTROZI DE STICLĂ
 cu gaz sau aer rarefiat accesorii pentru RADIOSTAT.

ELECTROZI METALICI
 accesorii pentru IONODERM și IMPULSODIN.

COMBINA COSMETICĂ (Ionoderm - Radiostat - Impulsodin) - destinată îngrijirii epidermei în cabinetele cosmetice, efectuând:

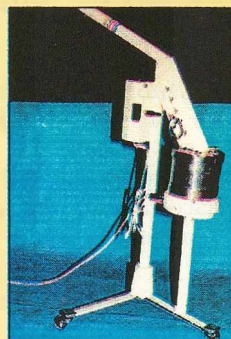
- ionizări cu fructe proaspete;
- dezincrustări pentru ten foarte gras;
- masaje electrice active profunde însoțite de o bună irigare sanguină;
- ionizări, folosind electrozi de sticlă cu gaz sau aer rarefiat, având rezultate bune în tratarea migrenelor, nevralgiilor, celulitei etc.

Dimensiuni: 380 x 250 x 330 mm
 Masa netă: circa 6 kg.

VACUUMSPRAY - destinat îngrijirii epidermei în cabinetele cosmetice, având acțiuni mecanice:

- masaj cu ventuza prin folosirea vacuumului;
- extragerea punctelor negre;
- pulverizări de loțiuni cosmetice.

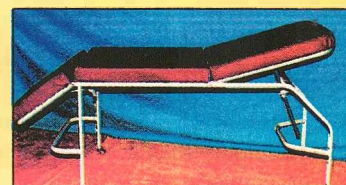
Dimensiuni: 260 x 105 x 300 mm
 Masa netă: circa 8,5 kg.

VAPOFOR - destinat îngrijirii tenului în cabinetele cosmetice fiind folosit pentru deschiderea porilor cu ajutorul vaporilor, activând circulația sanguină la nivelul feței, rehidratarea și tonificarea tenului.
 Masa netă: circa 8,5 kg.

PAT COSMETIC - destinat tratamentelor și masajelor în cabinetele cosmetice.

Este ușor de deplasat fiind dotat cu roțile și poate fi rabatabil pentru obținerea poziției convenabile pentru tratament atât pentru cap cât și în cea pentru picioare.
 Dimensiuni: 2 300 x 730 x 760 mm.

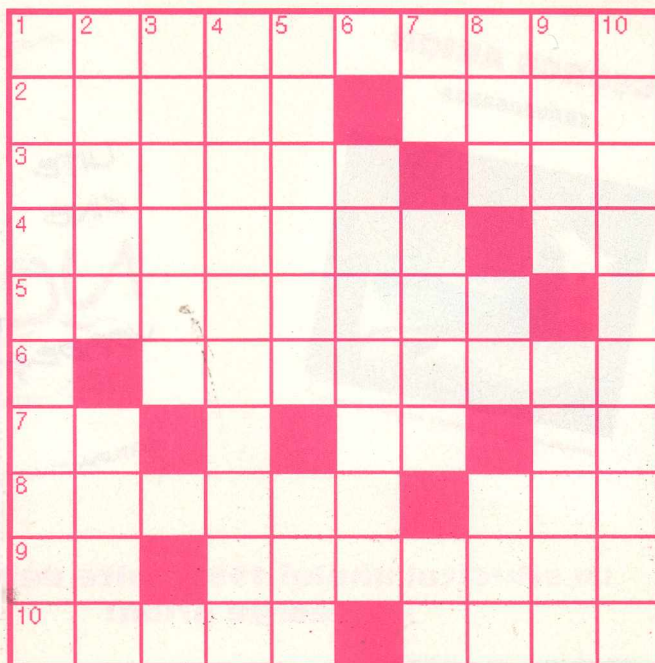
BRETELE...

- Aloi Domnu' Tucă, vedeți că vă imită Mr. Larry King de la CNN...

WN/98

RUINATĂ, DECLASATĂ A CAPITULA	A MERGE PE CAL DEPRIMARE
ACELA REGINA LA ȘAH	
REZISTENȚE GRABA "MIC" ÎN CĂMĂȘĂ	
A ENERVA PRIETENEȘTI (fem.)	DESCENDENȚĂ
IARBA REA SUPRAFATĂ AGRICOLĂ	IEȘIRE! DIN CAVAL!
INSULE ÎN DEȘERT COPIL (dim.)	ALBIE, MATCĂ TRECUT PRIN SITĂ
ÎN SOBĂ! PRESĂRI	PRIMELE ETAPE! INTRIGĂ, COMLOT
OBICEI SUPĂRAT (fig.)	LUCRĂTOR ÎN ARAMĂ
DIAFAN LUARE CU ASALT	
A LUA ASUPRA-ȘI SECURE!	RĂU
VÂSLĂ CUTĂ LA FUSTĂ!	
FIR DE URZEALĂ TALIE	ALINA POP

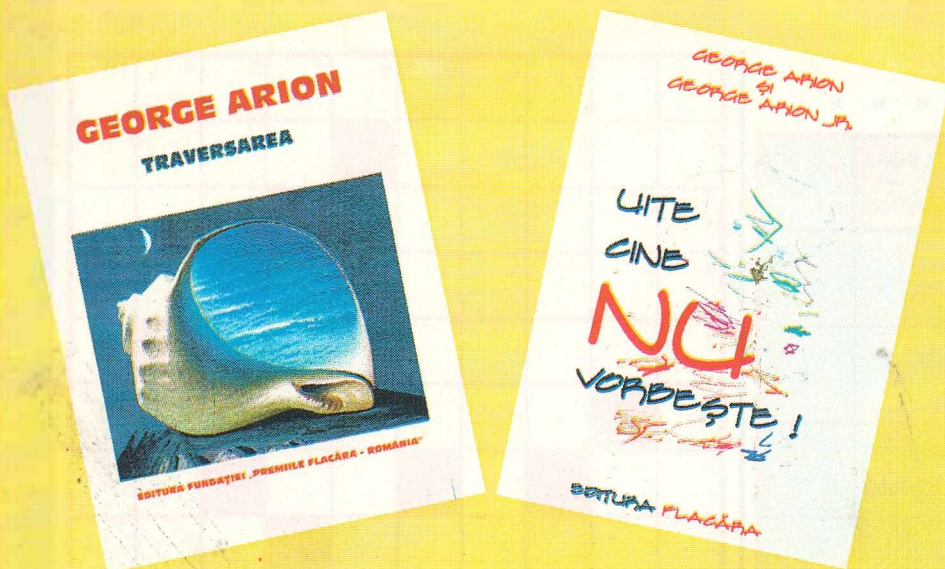

CREPUSCUL

ORIZONTAL: 1) Merg pe sârmă... la circ. 2) Roșie la față... când se dă de gol - Locul trei la... triciclete cu motor. 3) Fac piața (sg.) - Document... de-a dreptul dramatic. 4) Împinsă spre ieșire - Cămașă din piele! 5) Se așteaptă la rău... 6) Unii care la șah și-au dat singuri mat... 7) Pană de la pelican! - Tind spre extreme! - Ieșirea din bucluc! 8) Strânși la barieră... ca să blocheze drumul - A face o lipitură. 9) Ieșire din fire! - I se ghicește viitorul (fem.). 10) Om de la țară - Stă cu urechile ciulite pe lângă turma de oi.

VERTICAL: 1) Fals în acte publice. 2) Ieșite primele la un concurs de frumusețe - Adăposturi ridicate pe munte (sg.). 3) A se adapta la noile obiceiuri. 4) Plini de spirit. 5) Cele mai înalte clădiri din rețeaua hotelieră (sg.) - Apa care nu curge. 6) Fixat în obiectiv. 7) În fundul sălii... la Scala! - N-are nici o brumă de cultură - Necunoscuta de la ceas! 8) Unitate textilă - E în dublu exemplar! - Făcut să țină postul. 9) A fi coborât în grad - Petrecere la inaugurarea unei case noi (pl.). 10) Lăsat cu frumosul.

La sfârșitul anului 1997 - alte două cărți de George Arion!

La EDITURA FLACĂRA, volumul pentru copii:

„Uite cine **NU** vorbește”; coautor George Arion jr.
32 pagini, 5.000 lei.

La EDITURA FUNDAȚIEI PREMIILE FLACĂRA, volumul de versuri „Traversarea”.
144 pagini, 10.000 lei.

Comandând cărțile direct la edituri, veți beneficia de o reducere de 10% (500 lei) pentru primul titlu și 15% (1.500 lei) pentru cel de-al doilea.

Taxele de expediere sunt suportate de edituri. Cărțile comandate vor purta autograful autorului.

Într-o lume obscură **Flacăra**

Magazin ilustrat - fondat în 1911 de C. Banu

Vreți să primiți revista prin poștă, într-o stare perfectă, rapid, într-un ambalaj protector?

Vreți să nu vă lipsească nici un număr din colecție?

Completați talonul de mai jos și expediați-l pe adresa:

S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341, București, România, Oficiul Poștal 33, Căsuța Poștală 12

Talon de abonament

Expeditor

Numele..... Prenumele.....

Adresa: Str..... Nr..... Bl..... Sc..... Et..... Ap.....

Cod Poștal..... Localitatea..... Județ/Sector.....

Țara..... Telefon..... Fax.....

Da, sunt interesat să mă abonez la revista „Flacăra”

- ☐ Pe 3 luni în perioada - - 6.000 lei
☐ Pe 6 luni în perioada - - 12.000 lei
☐ Pe 12 luni în perioada - - 24.000 lei

Am achitat suma de..... lei, cu: Mandat Poștal nr..... Data:.....

În contul 407230110496 lei al S.C. Publicațiile Flacăra S.A. la BCR Sect. 1

Pentru cititorii din străinătate

Alte

Europa continente

- ☐ Pe 3 luni în perioada - - 12 USD 15USD
☐ Pe 6 luni în perioada - - 20 USD 24USD
☐ Pe 12 luni în perioada - - 36 USD 45USD

(Marcați cu „X” opțiunea dv. și completați perioada abonamentelor)

Am achitat suma.....USD cu ordinul de plată nr..... data.....

În contul 472161604310 USD al S.C. Publicațiile Flacăra S.A. la BCR Sect. 1

PUBLICAȚIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Păsărin

★

Director general-adjunct: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

Director difuzare: **GABRIEL BUMB**

★

Secretariat: Mihaela Caroline Surdu 222.33.31; 222.33.44

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - USD 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

- DM 47.21.3.10.0431.0 BCR, sector 1, București

Fundația

„Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 451040121209 BCR,
sector 1, București

Redactor șef: **ALEXANDRU ARION**

Secretar de redacție: **CRINA GORGOI**

■ REDACTORI - Diana Boicescu, Cătălin Mihuleac, Liliana Petrus, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocaru, Florin Ionită

■ CORECTURĂ - Angela Stănescu

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Remus Andrei Ion, Horia Pătrașcu, Ioana Preda, Alex Stănescu, Tudor Călin Zarojanu

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-Opaț (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania)

REBUS

Redactor șef: **MIHAI ZGUBEA**

REBUSACHE

PARADA INTEGRAME POR
MIHAI REBUS

Redactor șef: **CONSTANTIN GRIGORE**

Redactor șef: **DANIEL POPA**

Redacția: Aurel Ștefan Alexandrescu, Simona Păsărin

TEHNEREDACTARE COMPUTERIZATĂ: Nicoleta Burea, Maria Călin, Violeta Dragomir, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28): Marian Celcan, Elizabeta Costea, Florian Ferezan, Vlăduț Fieraru, Cezar Francisc, Cătălin Helișan, Sorin Lazărescu, Valerică Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu, Marian Răvășilă, Nicolae Șerban

RESURSE UMANE: Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: VIORICA TUDOR, Elena Anghel, Florența Tudor

DOCUMENTARE: Liliana Oltanu

PUBLICITATE (222.68.05): Elena Popescu

ADMINISTRATIV: DAN MIRCEA POPA, Liliana Crețu, Dumitru Țutoiu

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28, fax 222.82.89 sau prin S.C. „Rodipeț” S.A., P.O. Box 33-57, fax 0040-1-222.64.07, telefon 222.41.26, ambele la adresa: Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România

Pentru abonamentele interne, care se fac la poștă, revista „Flacăra” este înscrisă în Catalogul de presă pe anul 1998 la poziția 4368

ISSN: 1220-773x

Tipar: **S.C. CICERO S.A.**

Preț: 5000 lei

SPONSORII PREMIILOR FLACĂRA

Dacia Automobile

Manager general: Constantin Stroe

Banca Comercială Română

Președinte: Ion Ghica

Blue Ridge International

Președinte: Dorin Stana

Grupul de societăți comerciale „Ana“

Președinte: George Copos

Holding Conimpex Company

Președinte: Matei Vintilă

Rovit Valea Călugărească

Manager: Vasile Dumbravă

Stollwerck

Director general: Borbely Attila

Vinexport

Director general: Nicolae David

Maarts'Co

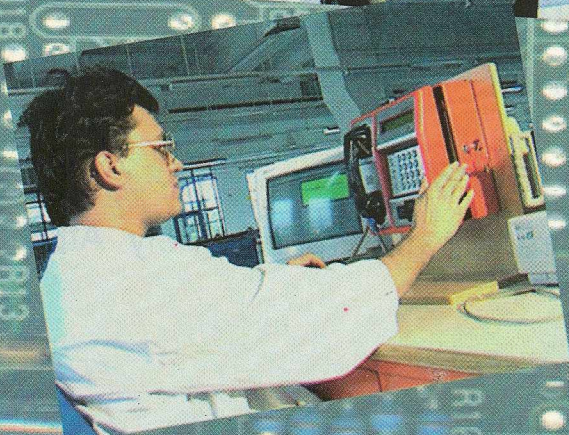
Președinte: Petru Diaconu

INTRAROM

ECHIPAMENTE ELECTRONICE DE TELECOMUNICATII

COMMUNICATE WITH YOUR FUTURE

INTRAROM

ROMANIAN TELECOMMUNICATIONS & ELECTRONICS INDUSTRY

